

Truy Tìm

Contents

Truy Tìm	1
1. Chương 1: Hạ Bức Ảnh Xuống	2
2. Chương 2: Hẹn Ăn Cơm	4
3. Chương 3: Nửa Đường Nhảy Ra Một Trình Giảo Kim (*)	6
4. Chương 4: Bạn Thân Lữ Triết Minh Và Trúc Mã	8
5. Chương 5: Đạo Chơi Ngoại Thành	10
6. Chương 6: Sau Buổi Đạo Chơi	12
7. Chương 7: Lại Khoác Lên Vẻ Ngoài Cứng Rắn	14
8. Chương 8: Mặt Dày Mây Dạn	17
9. Chương 9: Lời Bày Tỏ Của An Chí Hằng	20
10. Chương 10: Long Hoàng Văn Suy Tính Chiến Lược	22
11. Chương 11: Tần Bộ	24
12. Chương 12: Câu Trả Lời Của Lâm Giai Thụy Và Vị Khách Không Mời	26
13. Chương 13: H ~	30
14. Chương 14: Chuyện Cũ	32
15. Chương 15: Thất Nghiệp	36
16. Chương 16: A Triết Và An Chí Hằng Yêu Nhau Rồi?	37
17. Chương 17: Đỗ Vũ Đường Thích Tự Sướng	39
18. Chương 18: Tìm Tên Trẻ Con Thích Tự Sướng Giúp Đỡ	41
19. Chương 19: Tiểu Thụy Muốn Đuổi Long Hoàng Văn Đi	43
20. Chương 20: Lâm Giai Thụy Bị Cướp Mất Rồi	45
21. Chương 21: Như Bị Cầm Tù	47
22. Chương 22: Tạt Máu Chó	49
23. Chương 23: Tai Nạn Xe	50
24. Chương 24: Bụi Trần	53
25. Chương 25-1: Về Quê Và Bái Tế (1)	56
26. Chương 25-2: Về Quê Và Bái Tế (2)	58
27. Chương 26: Chờ Đợi Chỉ Để Gặp Lại Em (hoàn Chính Văn)	60
28. Chương 27: Lời Cuối Sách	61
29. Chương 28: Phiên Ngoại 1: Thành Phố Đau Thương	62

Truy Tìm

Giới thiệu

Thể loại: Chủ công, hiện đại, nhiếp ảnh gia khổ bức cường công x cổ chấp si tình trung khuyến cường thụ, thụ truy công

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truy-tim>

1. Chương 1: Hạ Bức Ảnh Xuống

Lâm Giai Thụy nửa cười nửa mỉa nhìn tấm ảnh trong tay, đây là ảnh chụp hầu như mỗi ngày đều thấy liên tục ba tháng trời.

Lâm Giai Thụy vốn là thợ nhiếp ảnh quen làm việc tại một công viên thủy sinh ở thành phố A, A là thành phố du lịch vùng duyên hải, ngành du lịch rất phát triển.

Nhiệm vụ của hắn là chụp ảnh cho du khách, sau đó rửa ảnh, làm thành một album lưu niệm đặc biệt của công viên thủy sinh, một quyển bán mười đồng. Bán được càng nhiều thì trích phần trăm càng nhiều. Mặc dù là thợ nhiếp ảnh tầm thường, nhưng khả năng chụp ảnh của hắn cũng có chỗ hơn người, tác phẩm luôn có một sắc thái khác biệt. Nhưng dù như vậy, không phải khách nào cũng thích, có những khách cảm thấy không hợp mắt thì bác bỏ số ảnh ấy ngay, một số người không muốn tốn mười đồng chỉ vì vài tấm ảnh không như ý, cũng bỏ đi tất cả. Cho nên mỗi ngày sau giờ làm, hắn đều gom lại một đồng ảnh chụp bị vứt đi.

Lúc đầu Lâm Giai Thụy rất đau lòng vì tốn công rửa ảnh mà bị người ta không nhận, nên mới thu gom tất cả những tấm ảnh đó, làm việc hơn một năm, số ảnh bỏ sưu tầm được đã tràn ngập khắp nhà đến mức không còn chỗ chứa. Vì thế hắn quyết định không để dành nữa, nhưng mỗi lần trước khi vứt bỏ một tấm ảnh, hắn đều nhìn qua một lượt. Khung cảnh khá giống nhau, chỉ có người là khác, Lâm Giai Thụy nhìn ngắm những con người muôn hình muôn vẻ này cũng cảm thấy có nét có vị. Hóa ra thế giới đông đúc như vậy, nhiều người đến từ những nơi khác nhau, vì lý do riêng mà tụ tập cùng một chỗ, vui vẻ trong khoảnh khắc rồi lại tản ra, nhưng đó cũng chẳng phải là kết thúc, thật buồn cười.

Bởi thế Lâm Giai Thụy càng lúc càng không tin vào vĩnh cửu. Trên đời có gì là mãi mãi đâu, thậm chí ký ức cũng không. Rất nhiều người đã bước chân đến thành phố này, vội đến rồi vội đi, ngoại trừ vài tấm ảnh ố vàng kia thì còn lại gì có thể lưu vào ký ức?

Khi xem ảnh, có một người Lâm Giai Thụy không tài nào hiểu nổi, dường như anh ta muốn nỗ lực lưu lại kỷ niệm, nhưng không biết vì sao cố tình vứt bỏ rất nhiều ảnh, người này thật mâu thuẫn. Lâm Giai Thụy lắc đầu một cái, vẫn không nghĩ ra. Người trong ảnh mày rậm mắt sắc, dáng dấp thon dài, mỗi lần quay về ống kính đều ra vẻ suy ngẫm trầm tư. Lâm Giai Thụy hơi khó hiểu tại sao anh ta mỗi ngày trong suốt ba tháng đều đến công viên thủy sinh để chụp ảnh, rồi sau đó không chịu lấy. Hắn định nếu gặp lại người kia sẽ nhắc nhở một chút, mỗi lần vứt là mỗi lần đau lòng mà.

Nhưng khi Lâm Giai Thụy dự định thảo luận với người kia rằng không muốn chụp cho anh ta nữa, thì phát hiện người kia không đến, Lâm Giai Thụy thở phào nhẹ nhõm. Phải nói rằng người này khi chụp ảnh đều chỉ duy nhất một biểu cảm, khung cảnh cũng chỉ có một dạng, chụp lên thực sự rất vô vị, cuối cùng còn vứt bỏ bao nhiêu công sức khổ cực của người ta, không phải cái gì cũng có thể nhẫn nại! May là người kia không đến, bằng không dám Lâm Giai Thụy sẽ đâm cho anh ta hai cú. Chẳng biết quý trọng thành quả lao động của người khác, nhiều lần vứt bỏ tác phẩm người ta vất vả làm ra, thật không có giáo dục! Lâm Giai Thụy thầm nghĩ.

Hôm nay, Lâm Giai Thụy tan tầm, vừa ra khỏi cổng công viên thủy sinh đã bị chặn lại, hắn ngẩng đầu nhìn lên, thì ra chính là người trong ảnh.

Người kia đứng trước mặt Lâm Giai Thụy, gương mặt hiền hòa, anh xoa xoa hai bàn tay tựa như rất hồi hộp, sau đó đưa tay về phía Lâm Giai Thụy nói: “Chào anh, tôi tên Long Hoàng Văn, tôi thích anh đã lâu rồi...” Nói xong còn thận trọng xoay đầu đi.

Lâm Giai Thụy ngây người kinh ngạc. Anh chàng này thật không giải thích được! Chẳng hiểu tại sao đến chụp ảnh trong ba tháng liên tục, rồi từ đâu chui ra tỏ tình với mình? Tuy là tưởng tá anh ta cực kỳ hợp khẩu vị mình, nếu không mình cũng sẽ chẳng để ý anh ta đâu. Nhưng tính cách quá kỳ quái!

Sau đó Lâm Giai Thụy do dự một lúc, vẫn mở miệng từ chối: “Xin lỗi, tôi không quen biết anh...”

Người kia xoay người, mở to mắt: “Ồ? Anh không quen biết tôi? Tôi là người đến nơi này chụp ảnh ròng rã ba tháng trời mà không lấy tấm nào! Tôi nghĩ anh phải nhận ra chứ...” Nói xong anh gãi gãi đầu, có phần ảo não mà tiếp lời: “Tôi cứ tưởng ít ra mình được lẫn vào trong trí nhớ anh...”

Lâm Giai Thụy trọn tròng, người này nói năng không biết ngượng, đồng thời chụp ảnh trong mấy tháng liên tục chỉ vì một lý do xàm xí như thế! Lâm Giai Thụy càng lúc càng nhận định người này đúng là có một không hai.

Chàng trai nhìn Lâm Giai Thụy với dáng vẻ giật mình, tựa như có phần không tiện, sự hiền hòa trên gương mặt anh cũng biểu lộ chút lúng túng: “Chuyện kia... Cách đây nửa năm tôi có đến nơi này công tác nhân tiện đi du lịch một thể, nhìn anh chụp ảnh cho khách... Cảm thấy anh... rất tuyệt. Sau đó, tôi đến đây mở chi nhánh công ty, chỗ này... À, tôi quan sát anh, phát hiện anh rất thích nhìn ngắm những tấm ảnh người khác vứt đi... Tôi không biết làm sao có thể tiếp cận anh... Cho nên...”

Mặt Lâm Giai Thụy hơi đỏ lên, lại có chút buồn cười, không phải hấn không có người theo đuổi, nam nữ đều có, nhưng hầu như chưa gặp người nào vụng về ngốc nghếch thế này.

Lâm Giai Thụy ngừng lại một hồi, đắn đo nói: “Ừ, tôi nhớ ra anh rồi. Cảm ơn anh đã thích tôi, sau này đừng đến chụp ảnh nữa, rửa ra rồi vứt đi rất lãng phí.” Dứt lời hấn cất bước xoay người định về.

Long Hoàng Văn cuống lên, vội đuổi theo xin lỗi: “Xin lỗi xin lỗi, tôi không biết làm sao, tôi chỉ muốn anh nhớ đến tôi... Không ấy tôi đền lại tất cả tiền chụp ảnh?”

Lâm Giai Thụy hơi ngần ngại: “Thôi khỏi, mấy tấm ảnh kia tôi ném cả rồi, không còn để đưa cho anh.”

Long Hoàng Văn vừa nghe thì hơi mất mát: “Vứt cả rồi à, anh đừng ngại. Cũng là sai lầm của tôi, nên tôi phải trả tiền.” Nói xong anh định móc ví ra.

Lâm Giai Thụy ngăn cản: “Đừng, ảnh đã không còn, hơn nữa chuyện này vốn là tự nguyện, chúng tôi không ép buộc khách phải tốn phí.”

Long Hoàng Văn khẽ cắn răng, tiếp tục tấn công: “Vậy mai tôi lại đến chụp.”

Lâm Giai Thụy nghe vậy thì cảm thấy khá phiền: “Đừng đừng, anh tuyệt đối đừng đến. Anh đang phí phạm tài nguyên quốc gia đấy!”

Long Hoàng Văn bất lực, hấn chỉ khát khao thiết lập liên hệ với người con trai này thôi. Khó khăn lắm hấn mới lấy hết can đảm tỏ tình, không thể cứ vậy mà ra về tay không.

Sau đó Long Hoàng Văn vẫn tiến đến gần, móc danh thiếp ra đưa cho Lâm Giai Thụy và nói: “Đây... đây là danh thiếp của tôi, chúng ta... làm bạn bè nhé. Có chuyện gì anh cứ tìm tôi, việc khó khăn nào tôi cũng nhất định giúp được! Nếu anh không thích đi làm ở đây, tôi có thể giúp anh...”

Lâm Giai Thụy nhíu nhíu mày, vung tay: “Khỏi đi, công việc tôi đang rất tốt, tôi thích làm mà, cảm ơn tấm lòng của anh.” Mặc dù công việc này thật sự không ổn lắm trong mắt nhiều người, nhưng hấn vốn là thợ nhiếp ảnh tự do, có thể thỏa được sở thích, có thể no bụng, lại còn chút tiền dư, Lâm Giai Thụy vô cùng hài lòng với hiện trạng, hơn nữa hấn thật tâm yêu quý nghề này.

Bởi vậy khi nghe người khác nói kiểu như hấn đang ghét bỏ công việc của mình, hấn cảm thấy rất bức bối.

Long Hoàng Văn giật mình đã lỡ phát ngôn sai, làm cho đối phương không vui, trong lòng âm thầm hối hận. Bản thân mình khi bàn chuyện làm ăn thì ứng xử nhanh nhạy, khí thế bức người, thường có thể đạt được những vụ làm ăn lợi nhuận cực lớn chỉ bằng miệng lưỡi. Nhưng trước mặt người kia hấn lại ăn nói vụng về, thật chẳng biết phải làm sao.

Long Hoàng Văn cẩn thận quan sát nét mặt của Lâm Giai Thụy, nhận ra người ấy chỉ nhíu mày một cái, không có dấu hiệu nổi giận hất tay rồi đi, anh thầm ca ngợi người kia thật dễ tính đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm: “Ồi... tôi không có ý đó, ý tôi là, nếu tình hình của anh bây giờ có gì không hài lòng thì tôi có thể... À, với lại, tưởng anh cầm camera rất bảnh... Ừ...” Long Hoàng Văn cảm giác gương mặt mình như bị thiêu đốt nóng bừng đến nơi, à với ừ suốt! Mấy câu chữ xếp lộn xộn linh tinh không phải của mình, chắc không phải mình nói đâu?

Lâm Giai Thụy nhìn người đàn ông đang cúi mặt buồn rầu, hấn cười cười, người ngốc như vậy cũng hiếm có, giống như thằng ranh vất mũi chưa sạch mới biết yêu lần đầu. Tình cảm là gì? Cho dù không có gì là mãi mãi, nhưng kết giao bạn bè cũng là ý không tồi, hấn bèn nói: “Được rồi, kết bạn nhé, nhưng mà sau

này anh không được làm những chuyện kỳ cục nữa. Cũng đừng đến chụp ảnh, chỗ tôi còn giữ một ít, với lại không được tự nhiên nhảy xổ ra cản đường người ta vô cớ, tôi suýt tưởng anh là cướp giật đấy!”

Long Hoàng Văn nghe câu đầu tiên đã sung sướng ngẩng đầu, sau đó cúi mặt xấu hổ. Minh ngốc đến thế là cùng, cho rằng đến chụp ảnh mỗi ngày sẽ làm quen được người ta, đâu biết người ta khó chịu còn vứt bỏ số ảnh, vả lại đối phương còn không nghĩ mình chạy đến đột ngột là để tỏ tình, đương nhiên người ta sẽ coi mình như đồ điên.

Lâm Giai Thụy nhìn sắc màu bầu trời dần sẫm tối, liền phát tay một cái thay lời tạm biệt, sau đó nhanh chóng quay bước đi khỏi.

Long Hoàng Văn đứng phía sau ngơ ngẩn một hồi mới có phản ứng, anh nhớ ra người nọ đã chấp nhận mình làm bạn bè bèn hỏi lớn tiếng: “Vậy ngày mai tôi có thể rủ anh ăn cơm được không?”

Lâm Giai Thụy dừng bước một chút, ngẫm nghĩ, anh ta không có ác ý gì, là bạn bè mà thôi, không cần thiết phải tính toán, hần liền gật gù rồi tiếp tục cất bước ra đi.

Hết chương 1.

2. Chương 2: Hẹn Ăn Cơm

Ngày hôm sau, sau khi Lâm Giai Thụy tan làm quả nhiên nhìn thấy Long Hoàng Văn đợi ở cổng công viên thủy sinh, chỉ là tại sao trong tay đối phương lại có một một bó hoa? Tối gần nhìn thử, lại là một bó cúc nhỏ (*).

Long Hoàng Văn trông thấy hần xuất hiện, vội vã bước đến đón, sau đó chìa tay ra, đưa bó hoa tặng Lâm Giai Thụy, nhìn gương mặt vô cảm khó khăn lắm mới xuất hiện chút thần sắc ngại ngùng, nói: “Lần đầu tiên hẹn hò... À, không, quà gặp mặt kết bạn, không biết nên tặng gì, đi ngang qua tiệm hoa... thì mua rồi.”

Lâm Giai Thụy nhíu nhíu mày, liền hỏi vấn đề đã thắc mắc từ lâu: “Anh ngày nào cũng rảnh vậy à? Có thời gian đến chụp hình, còn có thời gian mua hoa?” Nói rồi không ngại ngần mà nhận, đưa lên mũi ngửi ngửi. Nếu đối phương đã mua rồi, thì sao hần lại có thể không nhận? Mặc dù đối phương có thể không hiểu lắm ý nghĩa của loài hoa này, nhưng cũng chẳng sao cả, dù gì bản thân đối với người này cũng chỉ là người dưng lướt qua đời nhau, lúc này nhiệt tình đến vậy sau này ai biết được ai sẽ nhớ đến ai?

Long Hoàng Văn cẩn thận xua tay, lúng túng nói: “Tôi sắp xếp công việc mỗi sáng làm gấp rút hơn một chút, buổi chiều có thể tan làm sớm hai tiếng.” Nói thật, mỗi ngày đều gánh lấy áp lực cố hết sức làm việc chỉ vì muốn đến để gặp đối phương, chuyện như thế này nói ra thế nào cũng cảm thấy rất ngại. Long Hoàng Văn trong lòng có chút sợ sệt, nhưng cũng có chút chờ mong đối phương sẽ vì như vậy mà cảm động.

Nhưng nào đâu biết Lâm Giai Thụy chỉ nhìn anh một cách kỳ quái, lời nói ra cũng mang chút giễu cợt: “Ồ? Hóa ra tự mình làm chủ có thể nhàn rồi tới vậy, nói tan làm liền có thể tan làm ha?” Lâm Giai Thụy đã nhìn qua danh thiếp của anh ta, cũng có thể coi là một ông chủ xí nghiệp có tiếng, gần đây quả thật đã đến thành phố A phát triển sự nghiệp. Cơ mà chẳng phải ông chủ điều trăm công nghìn việc, ba đầu sáu tay sao, sao người này có vẻ rảnh rỗi vậy? Trước đây thấy anh ta ngày ngày đến chụp ảnh, còn nghĩ là một kẻ nhàn hạ làm nghề tự do.

Long Hoàng Văn nhớ đến dáng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi của đối tác mình, cười khổ: “A, cũng không phải. Người cộng tác của tôi đã gánh vác khá nhiều việc.”

Lâm Giai Thụy nhìn anh một cái, lãnh đạm nói: “Ồ, vậy sau này đừng như thế. Ai hợp tác làm ăn với anh sẽ khổ lắm. Đến tìm tôi không phải không được, đều là bạn, hẹn thời gian là được rồi. Đi thôi, ăn cơm nào.”

Long Hoàng Văn nghe thấy sau này có thể hẹn với anh, làm gì nhớ đến chuyện khác nữa, tuy gương mặt anh tuấn, từng đường nét rõ ràng của anh không có nhiều cảm xúc, nhưng khóe mắt hơi cong cùng khóe

miệng hơi nhếch lên của anh đã biểu lộ tất cả niềm vui mừng. Anh vội vàng gật gật đầu, đáp ngay: “Ừm, được.”

Địa điểm ăn do Lâm Giai Thụy chọn, cuộc sống của hắn giản dị, tiền dư đa phần đều đầu tư vào nhiếp ảnh, vì một ống kính tốt thường có thể đến cơm cũng không thèm ăn. Vậy nên nơi được chọn cũng chỉ là khu phố ẩm thực bình thường. Đây là thành phố ven biển, nổi tiếng với hải sản tươi sống, lúc vừa lên đèn từ đầu đường đến cuối phố các loại quán ăn lớn nhỏ đều mở cửa, cũng thu hút được một số lượng lớn du khách, vậy nên đồ đạc cũng khá tốt, giá cả thì chỉ cần là người bản địa thì cũng chẳng đắt mấy.

Sau khi Lâm Giai Thụy ngồi vào ghế, liền đem chén dĩa ra tráng sơ, còn giúp cả Long Hoàng Văn. Long Hoàng Văn nhìn động tác Lâm Giai Thụy thuần thục liền đau tim một trận, ngắm nghía bốn phía, vừa sơ sài lại không hợp vệ sinh, sàn nhà đều đen thui, nhưng xem ra Lâm Giai Thụy có vẻ thường xuyên đến đây ăn cơm. Anh vừa đau lòng cho Lâm Giai Thụy, lại vừa cảm thấy vui mừng vì bản thân có cơ hội hiểu thêm về đối phương. Mâu thuẫn đan xen như viết hết lên mặt anh khiến cho Lâm Giai Thụy ngỡ rằng anh không vừa ý với nơi này, liền mở miệng: “Ngại quá, nếu anh không quen hay không thích ăn ở đây, anh có thể về. Tôi nghĩ chúng ta không giống nhau, làm bạn chắc cũng không được lâu đâu.”

Long Hoàng Văn vội vã lắc đầu xua tay: “Không không không không... Không phải! Tôi không có gì là không hài lòng, tôi chỉ nghĩ có thể biết nhiều thêm về cuộc sống của anh như thế nào... Thật sự không có gì là không vừa ý.” Nói đến cuối liền cảm thấy có chút oan ức, nhưng lại không dám biểu lộ ra, sợ rằng sẽ khiến đối phương bất mãn. Trong lòng thầm cảm thán con đường truy phu mệnh mông đăng đăng này biết khi nào mới đến đích, vừa nhìn thấy đối phương là biết khó theo rồi, ngoài nhiếp ảnh ra cũng chẳng biết sở thích khác của đối phương, thật không biết phải ra tay như nào. Long Hoàng Văn rất phiền não.

Lâm Giai Thụy nhìn đối phương quả thực không có vẻ khinh bỉ, cũng có chút ngại ngùng. Hắn chậm rãi cúi đầu, nhìn vào mặt chén dĩa, nói: “Ngại quá, là tôi nhạy cảm rồi. Anh... Không cần phải cẩn thận quá, dù sao cũng đã là bạn bè, cứ xem như bạn bè sống cùng nhau đi.” Lòng tự trọng của hắn rất cao, ghét nhất là người khác xem thường cuộc sống của hắn, bởi vì chính hắn cũng không cho là cuộc sống của hắn có gì không tốt, hắn kiên trì với lý tưởng và đam mê của mình, rất cố gắng, tuy kết quả không như mong muốn, thế nhưng ít nhất cũng không bỏ đời bản thân. Hắn cũng không xem thường kẻ giàu có, chỉ là luôn cảm thấy không cùng tầng lớp thì không có cách nào thấu hiểu lẫn nhau. Lần này đồng ý kết bạn cùng đối phương chẳng qua là do cách bày tỏ của đối phương quá ngốc nghếch mới làm dẫn tới chút ý muốn trêu đùa, xem đối phương có thể vì hắn kiên trì đến mức nào, chỉ thế không hơn.

Long Hoàng Văn nhìn thấy dáng vẻ cúi đầu của người kia, phần tóc lòa xòa trước trán che một bên mắt, làn mi dài chớp chớp, đèn trên cao ánh xuống khuôn mặt hắn khiến cho một nửa chìm trong bóng tối, một nửa lại đắm trong ánh đèn vàng cam trông vô cùng nhu hòa, lòng như có một ngàn con nai đang chạy loạn, thật muốn tiến lên phía trước ôm chặt đối phương ép vào lồng ngực.

Anh mở miệng, sau cùng lại không nói gì, lấy hết can đảm xoa nhẹ lên mái đầu Lâm Giai Thụy, trong lòng cảm thán cảm giác thật tốt, cũng nhân lúc người kia kinh ngạc ngược lên liền mỉm cười trấn an đối phương. Sau đó nói: “Không sao cả, với tôi không cần phải nói ngại quá, dù thế nào cũng không sao hết.”

Lâm Giai Thụy nhìn vẻ mặt chân thành của đối phương, sau cùng cũng hướng về phía anh ta nở một nụ cười xán lạn.

Quá trình ăn cơm ngoài sự kiện nho nhỏ đó ra, hai người nói chuyện với nhau rất vui vẻ, Lâm Giai Thụy từng đi qua nhiều nơi nên tự nhiên kiến thức cũng không ít, còn Long Hoàng Văn làm đến được vị trí này kinh nghiệm cũng rất nhiều, thế nên có thể nói hai người này rất ăn ý với nhau. Lâm Giai Thụy cảm thấy kết bạn với người này cũng không tệ, bạn bè của anh ta cũng không nhiều, chưa kể các mối quan hệ bên ngoài cũng rất ít, cũng khó mà có một cuộc nói chuyện vui vẻ như thế này, thế nên cũng vô tình có chút say.

Còn Long Hoàng Văn vừa lúc có thể mượn cơ hội này không chỉ quan sát được những món yêu thích của Lâm Giai Thụy, mà còn nhờ vào đó hiểu thêm cơ bản con người của hắn, ví dụ như loại hải sản Lâm Giai Thụy gặp nhiều nhất là tôm, nhưng lại không thích lột vỏ, mấy loại hải sản khác hình như cũng không thích lắm, ngoài ra còn rất thích ăn cà chua các loại... Trong sinh hoạt cá nhân không có bạn gái lẫn bạn trai, hẳn, bản thân có cơ hội rồi. Hơn nữa, tư lượng của bản thân rất cao, trong bữa ăn cũng cố ý gọi rượu, chúc mãi chúc mãi đối phương có vẻ cũng say rồi, như vậy mình sẽ có cơ hội đưa đối phương về nhà, có thể biết

được nơi ở của đối phương, nói không chừng còn có thể ngủ lại, có cơ hội gần gũi... Càng nghĩ Long Hoàng Văn càng kích động...

Chú thích: (*) Nguyên gốc là (Bellis perennis) hoa cúc nhỏ, hoa cúc dại, mang ý nghĩa: Yêu thầm người, vậy, người có yêu tôi không?

3. Chương 3: Nửa Đường Nhảy Ra Một Trình Giảo Kim (*)

Trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng được như ý nguyện? Lâm Giai Thụy tuy đã có chút say mềm, gương mặt cũng đã đỏ hồng, khi nói chuyện đều toát ra mùi nhàn nhạt của rượu Hạnh Hoa thơm. Nhưng hẳn không hề có ý để Long Hoàng Văn đưa về nhà, mà còn dựa vào ghế, lờ đi điện thoại ra, khê hé đôi mắt lơ mơ gọi điện thoại.

Còn Long Hoàng Văn sớm đã bị kinh ngạc bởi vẻ đẹp không sao tả xiết làm cho trợn tròn cả mắt: Lâm Giai Thụy gỡ bỏ hai cúc áo trên chiếc áo sơ mi bạc màu, để lộ ra hai bên xương quai xanh vừa trắng trẻo vừa tinh xảo, có thể thấy rõ hai điểm lờ mờ trước ngực, khuôn mặt ửng đỏ dưới ánh đèn càn quỳnh rũ đến mê người. Một tay cầm điện thoại, khi nói chuyện điện thoại đôi môi đỏ mọng trau chuốt khi hé khi mở, tay còn lại tự nhiên đặt trên ghế, những ngón tay thon dài với những khớp xương rõ ràng thuận theo giọng nói điện thoại của chủ nhân mà khê động. Mà những cái khe khẽ như thế dường như đang cào xé nội tâm Long Hoàng Văn, anh cảm thấy trong tim như đang bị cái gì đó cắn xé, rất khó chịu, còn liều thuốc giải duy nhất tuy đang ở trước mặt nhưng lại hoàn toàn thờ ơ. Không, hẳn căn bản không biết được ý đồ của mình, hoặc giả như biết rồi mà lại làm ngơ. Anh nhìn đôi môi đỏ hồng của người trước mặt mà ngọn lửa trong lòng càng ngày càng bùng lên, căn bản không nghe được người trước mặt đang nói gì. Trong lòng đang diễn tập làm thế nào để ... môi của đối phương, hoàn toàn không để ý đối phương đã gọi điện thoại xong, đang nói chuyện với anh.

Lâm Giai Thụy nhìn người đối diện đang ngây ra, có chút không nói nên lời, đành quơ quơ tay trước mặt anh ta gọi một tiếng: “Này, Long Hoàng Văn! Hay là anh về trước đi, không cần đợi tôi đâu, bạn tôi lát nữa sẽ đến đón.”

Long Hoàng Văn lần này mới thật sự ngẩn người, anh còn nghĩ sẽ có cơ hội tiến đối phương về tận nhà. Ôi trời, kế hoạch hôn trộm tan vỡ rồi... Trong lòng anh lặng lẽ buồn bã. Nghĩ một lúc lại hỏi: “Hay là để tôi đưa anh về nhà, tôi có xe, hơn nữa cũng không xa lắm.”

Lâm Giai Thụy lạnh lùng liếc anh một cái, không nói lời nào, chỉ mím chặt môi.

Lần này Long Hoàng Văn càng thêm buồn bã, trong lòng thầm mắng chính mình: “Tại mày nhiều chuyện, có xe thì hay lắm sao! Bây giờ xe chạy đầy đường! Không có xe mới ngầu chứ!” Sau đó vội lên tiếng gạt bỏ chủ đề: “A, không sao đâu, anh uống say rồi tôi cũng có chút không yên tâm, tôi ở lại đợi cùng anh!”

Lâm Giai Thụy âm thầm ân hận về sự nhạy cảm của bản thân mình, tuy chỉ mới quen biết chưa đến hai ngày, nhưng mấy tháng trước đây cũng có thể xem là quen thuộc rồi. Vả lại cũng đã đồng ý làm bạn với người ta, đối phương cũng rất chân thành, thậm chí còn có hơi kính sợ, bản thân cũng nên thành tâm đối xử với anh ta như bạn bè mới đúng. Giống như Tiểu Triết vậy. Ngay sau đó liền mỉm cười áy náy với Long Hoàng Văn một cái.

Long Hoàng Văn thấy Lâm Giai Thụy không so đo nữa, còn cười với mình, tảng đá trong lòng liền rơi xuống, nhưng cũng thầm tự tát bản thân mấy bạt tai: “Không phải mày trước mặt người khác đều thích giả vờ lạnh lùng không nói chuyện sao! Sao hôm nay trước mặt cậu ta lại mồm miệng như vậy hả! Lần sau xem mày còn dám mồm miệng nữa không!”

Thấy sắc mặt của Lâm Giai Thụy đã dịu hẳn xuống, Long Hoàng Văn lại chọn một chủ đề khác để nói tiếp. Nói chuyện được một lúc lâu, bỗng dưng Lâm Giai Thụy cười đến sáng lạn, còn vẫy vẫy tay. Long Hoàng Văn quay đầu nhìn, một người đàn ông ăn mặc nhàn nhã, dáng người thon dài đã bước đến trước bàn. Chỉ có thể dùng hai từ để miêu tả con người này – “Yêu nghiệt”. Cặp mắt hoa đào thanh mảnh dường như lúc

nào cũng đang phát điện, lúc hần ta đưa mắt nhìn bạn, bạn sẽ cảm thấy dường như hần ta đang yêu bạn rất sâu đậm. Hần ta khác với Lâm Giai Thụy tuần tú nhả nhặn, cả người đều toát lên một loại cảm giác mị hoặc. Ngũ quan tinh xảo, nhưng khi hợp lại với nhau không tạo cảm giác nữ tính, ngược lại toát lên vẻ mạnh mẽ nam tính.. Long Hoàng Văn lập tức cảm thấy có nguy hiểm, người đàn ông này là ai? Dường như giao tình với Tiểu Thụy rất tốt. Đừng là tình địch nha!

Chỉ thấy hần ta đi thẳng đến trước mặt Lâm Giai Thụy, néo néo mũi của Lâm Giai Thụy: “Biết rõ không uống được còn cố uống ở ngoài, lỡ có ngày bị người sống bán mất thì sao đây?”

Lâm Giai Thụy lắc lắc đầu nói: “Không phải có Tiểu Triết cậu ở đây sao!” nói rồi day day trán, nói: “Có hơi choáng, lắc đầu một chút càng thêm choáng.”

Lữ Triết Minh lắc lắc đầu, bước tới trước, Lâm Giai Thụy giang tay, Lữ Triết Minh cứ thế ôm lấy Lâm Giai Thụy đứng lên hết như một nàng công chúa. Long Hoàng Văn bên cạnh trợn đỏ cả mắt. Đây... Sao có thể vậy được... Hủ giấm chua trong lòng đổ nhào, toàn thân như tỏa ra mùi giấm nồng nặc. Mắt anh trợn trừng nhìn hai tay Lữ Triết Minh ôm lấy Lâm Giai Thụy, trợn đến sắp tóe ra lửa rồi. Trong lòng quyết định từ rày về sau sẽ căm ghét con người này, ngay cả một góc áo của Tiểu Thụy bản thân còn chưa chạm tới, ấy thế mà kẻ kia đã có thể ôm Tiểu Thụy, Tiểu Thụy lại còn ngoan ngoãn không chút bài trừ. Hừ, phải chi có thể gặp Tiểu Thụy sớm hơn chút nữa thì tốt rồi... Lòng anh vừa xoắn xuýt lại vừa lặng lẽ thở than.

Nhưng Lữ Triết Minh hoàn toàn không để tâm đến, ngược lại chỉ cúi đầu nói với Lâm Giai Thụy: “Sao lúc nào cũng nhẹ như vậy? Cơm ăn vào đi đâu hết rồi? Hử?”

Còn Lâm Giai Thụy đã hơi buồn ngủ rồi. Đầu cũng tự động dựa vào vai Lữ Triết Minh, bình thần say giấc.

Lữ Triết Minh cười bất đắc dĩ, ngẩng đầu nói với Long Hoàng Văn: “A, thật ngại quá, phiền ngài phải trông nom Tiểu Thụy nhà chúng tôi rồi, Tiểu Thụy bình thường rất hiếm khi ra ngoài uống say như vậy, hiếm khi cậu ấy có thể thoải mái thế, thật sự cảm kích vô cùng.”

Long Hoàng Văn đè nén từng cơn sóng trong lòng, cũng nặn ra một nụ cười: “Đâu có đâu có, tôi rất ngưỡng mộ Tiểu Thụy, chăm sóc cậu ấy là lẽ đương nhiên.”

“Ồ? Đã vậy càng phải nhờ ngài bao dung hơn rồi, Tiểu Thụy nhà tôi đối với người trước giờ đều lạnh nhạt, nếu có đắc tội vẫn mong ngài đừng để bụng.” Lữ Triết Minh mỉm cười, quả nhiên lại là kẻ theo đuổi Tiểu Thụy, chẳng trách có thể được Tiểu Thụy nhưng vẫn nên cảnh cáo một chút. Mấy lời này bóng gió rằng muốn theo đuổi Tiểu Thụy không có dễ đến thế, bị từ chối thì đừng có mà thẹn quá hóa giận, từ yêu thành hận, dù sao loại chuyện như vậy không phải chưa từng xảy ra.

Long Hoàng Văn nghe thấy nhưng cũng không thấy khó mà lùi, ngược lại còn nói: “Không đâu, Tiểu Thụy rất tốt. Dù có thế nào tôi cũng sẽ không bỏ cuộc.”

“Ồ? Thật hiếm thấy. Đúng rồi, đồ ngốc Tiểu Thụy uống say rồi quên mất giới thiệu chúng ta với nhau, tôi xin tự giới thiệu trước vậy, tôi tên là Lữ Triết Minh, là đồng nghiệp cũng là bạn thân lâu năm, anh cũng có thể như Tiểu Thụy gọi tôi là Tiểu Triết.”

Long Hoàng Văn cũng đưa danh thiếp ra: “Tôi tên là Long Hoàng Văn, là người ngưỡng mộ Tiểu Thụy.”

Lữ Triết Minh nhận lấy danh thiếp nhìn một cái, ồ, không tệ nha, còn là ông chủ nữa, lúc giới thiệu cũng chỉ nói là người ngưỡng mộ Tiểu Thụy, ừm, cũng được.

Lữ Triết Minh cười cười: “Chào ông chủ Long. Tiểu Thụy nhà chúng tôi được anh ưu ái rồi. Tiểu Thụy đã ngủ, tôi cũng xin phép về trước. Tạm biệt.”

Long Hoàng Văn cũng cười: “Tạm biệt.” Nhưng khi nhìn thấy cảnh người kia sải bước ôm lấy Lâm Giai Thụy rời đi lại nghiêng rằng nghiêng lợi, không sai, anh chính là đang ghen đấy. Phải chi có quen biết với Tiểu Thụy sớm hơn một chút thì tốt biết chừng nào! Long Hoàng Văn lại một lần nữa cảm thán. Nói không chừng người hôm nay ôm lấy Tiểu Thụy là mình rồi...

Chú thích: (*) Trình Giảo Kim đột nhiên nhảy ra (): [Thành ngữ] đúng nghĩa là “nửa đường nhảy ra tên Trình Giảo Kim”, ý chỉ những chuyện xảy ra bất ngờ, đương sự hoàn toàn không liệu trước được.

4. Chương 4: Bạn Thân Lữ Triết Minh Và Trúc Mã

Lúc Lâm Giai Thụy tỉnh lại có chút đau đầu, quả nhiên không nên uống rượu, hần nghĩ. Lữ Triết Minh từ bên ngoài bước vào, trên tay cầm một bát canh giải rượu, thấy hần tỉnh rồi, bước tới đặt bát canh xuống, ngồi bên mép giường, hung hăn nhéo mũi Lâm Giai Thụy một cái, nói: “Sao? Thích cái tên hôm qua rồi hả? Sao lại uống thành thế này?”

Lâm Giai Thụy liền đâm vào lồng ngực Lữ Triết Minh nói: “Không, chỉ là nói chuyện hợp thôi. Đau đầu...”

Lữ Triết Minh vỗ nhẹ đầu hần, vờ giận dữ: “Đáng đời! Uống cho chết cậu luôn đi! Nhanh đi rửa mặt, đợi chút nữa còn uống canh giải rượu.”

Lâm Giai Thụy lắc lư đứng dậy, ném cho Lữ Triết Minh một cái nhìn mỉa mai, cười đùa nói: “A Triết à, cậu thật là hiền hậu nha ~” nói rồi liền chạy trốn vào phòng rửa tay.

Để lại Lữ Triết Minh vừa nghiêng răng ken két vừa không thể làm gì. Gặp được một người bạn tốt như vậy đúng thật là... Hần nhớ lại lúc mới gặp Lâm Giai Thụy, cậu ta vẫn còn là một thanh niên 18, 19 tuổi nghênh ngang chí lớn, tràn ngập lý tưởng hoài bão. Lâm Giai Thụy cảm bức ảnh chụp chạy đến bên cạnh, đặc ý nói với mình: “Thế nào? Tội chụp có đẹp không?” gương mặt vô cùng đắc ý. Lữ Triết Minh khi đó vẫn còn là một vận động viên nhảy cầu, tinh thần phấn chấn hết như nhau. Trong ảnh là khoảnh khắc hần đang từ trên không nhảy xuống, giữa hàng chân mây có thể nhìn thấy chí khí hăng hái, đôi chân thon dài thẳng tắp hướng lên trên, động tác đẹp để tràn đầy sức lực, là một tấm ảnh chụp nhanh, thật sự là một bức ảnh đẹp hiếm có. Cả hai người mới gặp đã thân, con đường bè bạn đi đến nay đã được bảy tám năm. Trong thời gian đó mỗi người đều trải qua những sóng gió riêng, trước là tuyệt vời sau là chán nản, cũng có lúc nghèo khổ đến không ngờ tới, cuối cùng quay lại cuộc sống bình lặng như bây giờ.

Sau khi xuất ngũ, Lữ Triết Minh quay về thành phố này, hần đã sống ở nơi đây mười mấy năm, cũng có thể xem là quê nhà. Lúc sa sút, ở lại quê nhà vẫn là thiết thực nhất, hiện tại tìm được việc làm ở công viên thủy sinh, về sau, những tháng ngày Lâm Giai Thụy bị ép đến khốn cùng, cũng như thoát khỏi mọi thứ trước kia, đi đến nơi này. Cả hai người trước nay vẫn thân thiết, sau khi đã trải qua nhiều thứ, trừ bạn thân từ nhỏ An Chí Hằng ra, người duy nhất hần luôn quan tâm tín nhiệm là Lâm Giai Thụy.

Còn Lâm Giai Thụy cũng vậy, đối với người ngoài luôn hết mực đề phòng, phủ lên tầng tầng lớp lớp vỏ bọc. Chỉ khi trước mặt bạn bè thật sự mới không để tâm đến mà lộ ra một phần tính cách nghịch ngợm của bản thân. Lữ Triết Minh lớn hơn hần vài tuổi, hiển nhiên cũng tự nguyện bao dung hần. Xu hướng tính dục của cả hai đều khác với người thường, vả lại trước nay đều nghiêm túc kiểm chế bản thân, bọn họ thậm chí đã hẹn ước với nhau nếu sau này đều không tìm được một nửa sẽ sống cùng nhau. Sự từng trải của họ đều không khác biệt, về mặt tình cảm cũng tương tự, nhiều năm như vậy, có lẽ ai cũng không thể hiểu đối phương bằng họ.

Lữ Triết Minh không kiềm được mà cảm thán, thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt một cái, những gì đã từng cho là vĩnh cửu nay đã biến thành hư không, mà sau khi phồn hoa đi qua trong nháy mắt, cũng quay lại cuộc sống bình lặng thật lâu. Những vẻ vang, ngạo mạn đã đi qua, tất cả đều bị tháng năm vùi lấp mất, liệu có ai còn nhớ đến?

Lúc này Lâm Giai Thụy rửa mặt xong bước ra, nhìn thấy Lữ Triết Minh đang ngẩn ngơ, một chân đạp tới: “Tự nhiên ngây ra làm gì đấy?”

Lữ Triết Minh phục hồi tinh thần, cười cười: “Cảm khái một tí ấy mà, thời gian trôi qua thật nhanh. Chúng ta quen biết nhau đã tám năm trời, mà cậu vẫn còn chưa gả đi. Tôi vẫn không có cơ hội chuẩn bị của hồi môn.”

Lâm Giai Thụy “xùy” một tiếng, nói: “Có thời gian cảm khái chuyện này không bằng nghĩ cậu đến lúc nào mới tìm ra một nửa, bằng không tới lúc đó hai chúng ta phải sống cùng nhau thật, phải nhìn cậu cả đời, mất tôi sẽ mỗi một lăm.” Lâm Giai Thụy nói xong thì le lưỡi.

Lữ Triết Minh tức cười: “Cậu nghĩ là tôi không thể hả! Ảo tưởng ~”

Lâm Giai Thụy cũng cười, một lát sau cũng nghiêm mặt nói với hắn: “Lại nói, tôi thật sự cảm thấy tên trúc mã kia có ý đồ với cậu. Ánh mắt của anh ta mỗi lần nhìn thấy tôi như muốn giết tôi vậy, hết như hận tôi không thể chết ngay trước mặt anh ta.”

Lữ Triết Minh vỗ đầu hắn, nói: “Nào! Là cậu nghĩ nhiều quá rồi! Người ta là trai thẳng, gần đây bác gái còn hỏi thúc hắn đi xem mắt đó.”

“Cậu biết anh ta đi xem mắt là tự nguyện sao? Ánh mắt anh ấy nhìn cậu tuyệt đối không làm được đâu.” Lâm Giai Thụy liếc mắt một cái, cái tên ngu dốt về tình cảm này!

“Cút! Thẳng là thẳng, có biết dây vào trai thẳng là tự đào hố chôn mình không? Hơn nữa hắn ta còn là hàng xóm của tôi, dù sao tôi cũng không muốn kéo hắn xuống nước.” Lữ Triết Minh nhéo nhéo mặt Lâm Giai Thụy “Vả lại cậu mới là gu của tôi, hửm? Cười với bố một cái nào?”

Lâm Giai Thụy hất tay anh ra, mặt chán ghét đáp: “Biến biến biến, ai là gu của cậu? Bố đây chả thèm!”

Lúc này phòng khách có tiếng động, hình như là có người bước vào phòng, Lữ Triết Minh mới chợt nhớ ra lúc sáng ra ngoài mua đồ ăn vẫn chưa đóng cửa. Hắn dẫn dò Lâm Giai Thụy uống canh giải rượu xong thì chạy ra ngoài, trong phòng khách quả nhiên là An Chí Hằng đang ngồi trên sofa, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt mông lung nhìn lên trần nhà, không biết là đang nghĩ những gì. Lữ Triết Minh gọi mấy tiếng anh mới phản ứng lại, đôi mắt vô định chằm chằm nhìn đăm đăm vào Lữ Triết Minh, bên trong như chất chứa buồn phiền cùng thống khổ. Lữ Triết Minh giật mình, trong lòng nghĩ mấy lời tên Tiểu Thụy đó nói chẳng lẽ là thật?

Lữ Triết Minh mỉm cười ôn hòa: “Tiểu Hằng? Sao hôm nay lại có thời gian đến đây vậy? Có chuyện gì sao?”

Bấy giờ An Chí Hằng như lấy lại tinh thần, cúi thấp đầu, nhỏ giọng ừm ừm đáp: “Không có việc thì không được đến?” liền sau đó lại trưng ra bộ mặt tươi cười: “Không có, chỉ là đến thăm cậu thôi, hôm nay cuối tuần thời tiết rất đẹp, muốn hỏi cậu có hứng không cùng ra ngoài đi đạp thanh ấy mà.”

Lữ Triết Minh mắt sáng lên, công việc ở công viên thủy sinh căn bản không có ngày nghỉ, bởi vì du khách rất đông thế nên khó mà có được một ngày nghỉ ngơi, thật sự rất muốn có thể ra ngoài vui vẻ dạo chơi. Thế nên hắn liền vui vẻ nói: “Được đó, gọi cả Tiểu Thụy cùng đi chơi đi, lâu lắm rồi cậu ấy không ra ngoài chắc cũng bứt rứt lắm rồi.”

An Chí Hằng mặt mày tối sầm, nụ cười trên môi cũng vụt tắt, nhưng không lâu sau đó cũng miễn cưỡng nặn ra một nụ cười khó coi, nói: “Vây cũng được!” lại Tiểu Thụy Tiểu Thụy Tiểu Thụy! An Chí Hằng thầm buồn trong lòng. Chỉ mới xa cách vài năm, bạn thân nhất của đối phương giờ đây không phải là mình, nhưng vẫn muốn vị trí của bản thân cao hơn người kia. Anh không cong, ngoài Lữ Triết Minh ra anh chưa từng động lòng với bất kì người đàn ông nào. Khi ấy phát hiện ra suy nghĩ của bản thân, anh cực kì hoảng sợ, sau đó cũng vì thế mà trốn chạy khỏi đối phương mấy năm trời, trong những năm đó cũng không ngờ đối phương không những công khai mà còn kết thêm bạn trai, bản thân thật sự hối cũng không kịp. Nét mặt của An Chí Hằng đã biến đổi, cuối cùng đổi thành một vẻ mặt kiên định, A Triết là của anh, ai cũng đừng hòng cướp đi. An Chí Hằng cố chấp nghĩ.

Còn Lữ Triết Minh thì đang vui vẻ sắp đặt kế hoạch đi chơi trong đầu, hoàn toàn không để ý đến sắc mặt thay đổi của đối phương.

Lúc này Lâm Giai Thụy bước ra, trên tay đang cầm điện thoại nói gì đó. Ngay cả khuy áo cũng không cài kĩ càng, Lữ Triết Minh nhìn thấy, thở dài một hơi, cái tên Tiểu Thụy này đôi lúc lại như vậy, quá sức trẻ con, chăm sóc tốt bản thân mình? Hoàn toàn không thể. Vậy nên đôi khi Lữ Triết Minh nghĩ bản thân anh đã trở thành bảo mẫu của hắn ta rồi. Cơ mà ai bảo Lữ Triết Minh là anh lớn cơ chứ, vì thế nên liền tiến tới giúp hắn cài khuy áo lại, rồi hỏi: “Sớm vậy? Ai thế?” Lâm Giai Thụy che điện thoại đáp lời: “Long Hoàng Vãn, anh ấy hẹn tôi đi đạp thanh!”

“Vừa khéo tụi tôi cũng dự định đi, gọi anh ta tới đi chung đi.” Lữ Triết Minh giúp hắn cài khuy áo xong, sửa quần áo cho chỉnh tề rồi nói. Lâm Giai Thụy gật gật đầu, bước tới phía bên kia sofa ngồi xuống tiếp tục nói chuyện điện thoại.

Còn kẻ phải chứng kiến cảnh ban nãy là An Chí Hằng trong lòng như muốn bùng nổ, bầu không khí tự

nhien sống cùng nhau ban này giữa hai người họ dường như người ngoài không thể chen vào được, điều đó khiến anh phát điên. Bỏ lỡ mất vài năm quan trọng, An Chí Hằng cảm thấy anh đã sai hoàn toàn, lúc đó dù có sợ hãi cách mấy cũng không nên chạy trốn, những năm đó rốt cuộc lại bỏ lỡ không ít thứ từ A Triết! Tại sao cậu ấy lại gắng gượng trở về chốn thành thị mà ban đầu khẳng khái rời bỏ, tại sao cậu ấy không kiên trì với lý tưởng của mình mà lại cam tâm bội lụy ở một bể thủy sinh bé xíu đó cho người người quan sát?

An Chí Hằng điều gì cũng không biết, còn A Triết thì dường như cố ý không nhắc đến, cái gì cũng không nói với anh. Từ lúc nào giữa họ đã bắt đầu có khoảng cách đến nhường này? Đã vậy người cùng ở cạnh cậu ta mấy năm qua lại không phải là anh, mà là Lâm Giai Thụy. Cái gã đàn ông đã quen thân với Lữ Triết Minh dần dần thay thế vị trí của anh. An Chí Hằng cảm thấy tầm quan trọng của anh trong sinh mệnh của Lữ Triết Minh càng ngày càng nhẹ dần đi, nhẹ đến nỗi bản thân cũng phải bàng hoàng, càng ngày càng bất an. Chẳng lẽ sẽ có một ngày anh ngay cả người đàn ông này cũng mất đi sao?

Mặc dù An Chí Hằng không muốn thừa nhận, nhưng thật sự trong lòng anh đang điên cuồng căm ghét Lâm Giai Thụy, căm ghét tất cả mọi thứ thuộc về hắn ta, mặc dù hắn đã sa sút cùng cực, nhưng lại thân cận nhất với Lữ Triết Minh, bất kể là những gì đã trải qua, hay là... trái tim đó. An Chí Hằng nhắm hai mắt lại, không đành lòng nghĩ tiếp, dù cho thế nào anh cũng phải cướp A Triết về lại bên mình, bất kể phải cho thủ đoạn nào đi chăng nữa.

Lữ Triết Minh đi chuẩn bị đồ đạc, đeo trên lưng bản vẽ và một sổ bút vẽ, hắn và Lâm Giai Thụy đều thích vẽ vời, đây là sở thích chung của cả hai, chỉ là bình thường Lâm Giai Thụy thích đem máy ảnh theo hơn. Còn một bên là An Chí Hằng đang vừa đổ kỹ vừa ganh ghét nhìn Lâm Giai Thụy nói chuyện điện thoại xong đang lười biếng nằm trên sofa, bọn họ đều biết vẽ, đã từng muốn học nhưng vì trước sau đều không có năng khiếu nên không thể không bỏ cuộc. Bản thân dù đã rất cố gắng nhưng dường như vẫn không thể chen vào thế giới của họ. An Chí Hằng than thở.

Sau khi vất vả lắm mới kéo Lâm Giai Thụy chuẩn bị xong xuôi, Long Hoàng Văn cũng đã đến.

5. Chương 5: Đạo Chơi Ngoại Thành

Tối qua Long Hoàng Văn căn bản không ngủ yên giấc, cả một đêm dài đều nhớ đến Lâm Giai Thụy, tự hỏi cái gã Lữ Triết Minh và Lâm Giai Thụy có quan hệ gì. Mặc dù anh đã điều tra ra Lâm Giai Thụy thật sự không có bạn trai bạn gái gì cả, thế nhưng cách cư xử của Lữ Triết Minh với cậu ấy kì thực thân mật quá rồi, đây tuyệt đối là chứng ngại rất lớn! Long Hoàng Văn trần trọc không ngủ được, cuối cùng đưa ra kết luận: bất kể thế nào cũng phải dùng chiến thuật với người ta! Vô quyết dày có móng tay nhọn, công việc của công ty... Trước tiên cứ gọi điện thoại cho Hải Sinh đã!

Thế là nửa đêm canh ba liền ngồi dậy ấn gọi cho phụ tá, phải rất lâu đối phương mới bắt máy, giọng nói vẫn còn đang ngái ngủ: “Alo? Ai vậy! Tốt nhất là nên có chuyện gấp!” Còn Long Hoàng Văn thì vô cùng sôi nổi, giọng nói đầy phần khởi đáp: “A Sinh, tôi chuẩn bị nghỉ phép nửa năm, nửa năm này công ty trông cậy vào cậu rồi!”

Vốn dĩ ngái ngủ tới đờ đẫn như Hoa Hải Sinh vừa nghe liền lập tức tỉnh dậy, suýt nữa đã ném điện thoại rồi, cậu ta hét vào điện thoại: “Con mẹ nó! Anh nghỉ thai sản hay làm gì hả? Mang thai tiểu tạp chúng từ bao giờ phá ngay cho tôi!”

Long Hoàng Văn kéo điện thoại ra xa một chút: “A Sinh cậu xem, trước đây tôi đã toàn tâm toàn ý vì công ty lâu như vậy, chưa từng nghỉ ngơi, bù qua sút lại cũng là hợp tình hợp lý mà không phải sao?”

Hoa Hải Sinh không nói tiếng nào. Long Hoàng Văn tiếp tục cò cưa: “Lần này có liên quan đến chuyện đại sự cả đời của tôi, trước đây vì công ty tôi đã bỏ lỡ biết bao cơ hội, cậu thì tốt rồi, vợ đang mang thai con trai, hạnh phúc biết bao nhiêu bao nhiêu...”

Hoa Hải Sinh nắm chặt điện thoại trong tay, nổi đầy gân xanh. Cuối cùng nghiêng răng đáp: “4 tháng, nhiều nhất là 4 tháng, giải quyết không xong chuyện đại sự cả đời thì đừng quay lại!” Ai bảo để anh gặp phải loại cộng sự này chứ, lại vì truy thê mà làm tiêu tốn đi mấy tháng, trước đui lý bây giờ báo ứng đến rồi....

Thế là Long Hoàng Văn tràn đầy tinh thần xuất hiện trước mặt Lâm Giai Thụy, trên tay vẫn mang theo một bó hoa cúc, ngượng ngùng đưa cho Lâm Giai Thụy.

Lâm Giai Thụy có chút đỏ mặt, còn Lữ Triết Minh đứng một bên sớm đã nhin không nổi, suýt thì bật cười, lập tức kéo Lâm Giai Thụy sang, nhin cười mà nói bên tai Lâm Giai Thụy: “Tiểu Thụy, có người hiến cúc ha ~ Còn là cúc non nha ~ A ha ha, cậu còn dám nói tên đó không có ý đồ với cậu?” vừa nói vừa gục lên vai Lâm Giai Thụy bật cười. Mặt Lâm Giai Thụy càng đỏ hơn, cũng có chút bực tức, lại không biết nói gì, chỉ đành để Lữ Triết Minh cười hoài không dứt. Vừa đỏ mặt nhận bó hoa của Long Hoàng Văn, cúi đầu cam nín.

Long Hoàng Văn nhìn thấy vành tai Lâm Giai Thụy đỏ lên làm gì còn nghĩ đến chuyện khác, chỉ cười ngây ngốc với hân.

An Chí Hằng nhìn thấy cảnh này trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vừa nhìn đã có thể thấy gã kia có ý với Lâm Giai Thụy, vậy càng tốt, nghĩ cách giúp anh ta, vậy thì có thể bớt đi tình địch lớn nhất rồi.

Lần đi chơi ở ngoại thành này cả Lâm Giai Thụy và Lữ Triết Minh đều thật vui vẻ. Thứ nhất là do tính chất công việc của cả hai khiến họ rất hiếm khi có cơ hội ra ngoài, ở thành phố A nửa năm đầu là thời điểm vàng du lịch, nửa năm còn lại mới là thời kỳ nhàn nhã hơn. Thứ hai, bọn họ vốn không phải kiểu người thích ngồi yên, một thích nhiếp ảnh một yêu hội họa, đều rất thích ra ngoài đi đi lại lại.

Thế là lần đi chơi này liền chia thành hai trường phái – Lâm Giai Thụy đem máy ảnh đi khắp nơi, Long Hoàng Văn đeo theo giá ba chân đi phía sau; Lữ Triết Minh tìm được nơi đặt giá bảng vẽ, An Chí Hằng đứng một bên.

Long Hoàng Văn nhìn người phía trước mặt mảy phần khởi cảm máy ảnh lên, liền nở một nụ cười nuông chiều. Thời tiết đầu hạ đã bắt đầu nóng hơn, sau lưng Lâm Giai Thụy đã hơi ướt, lớp áo sơ mi trắng dính chặt vào lưng, đường thắt lưng kia bị dính không sót một mảnh. Long Hoàng Văn nuốt nước miếng, hơi quay mặt.

Lúc này Lâm Giai Thụy đã chụp được vài nháy... Long Hoàng Văn quay đầu liền nhìn thấy Lâm Giai Thụy đang lắc đầu, anh vội hỏi: “Sao thế? Xảy ra chuyện gì sao?”

Lâm Giai Thụy không đáp, chỉ chăm chú nhìn anh, rất lâu sau vẫn không nói lời nào. Cuối cùng bị hỏi siết quá, đành đáp lại: “Tôi đang nghĩ chụp xong rồi nên dùng công cụ nhân bản với công cụ sửa chữa như nào để “sửa” cho anh.”

Lần này Long Hoàng Văn kinh ngạc, một người từ trước đến nay đều vô cùng tự tin vào ngoại hình của mình như anh cũng phải nảy ra ý tự hoài nghi – Hình chụp rồi còn phải dùng photoshop để “sửa”. Long Hoàng Văn bị đả kích, anh tự cho là bản thân rất khá, chỉ cần kiên trì bền bỉ thì có thể theo đuổi được Lâm Giai Thụy, thế nhưng giờ phút này mới cảm giác rõ ràng con đường này dài mênh mông vô tận. Anh khóc không ra nước mắt mang theo giá ba chân chạy ngược chạy xuôi, nhần nhục chịu đựng, hông cố gắng để lại trong đối phương ấn tượng thật tốt.

Còn bên kia, địa điểm sau cùng mà Lữ Triết Minh chọn là một nơi tương đối rộng lớn trên đỉnh núi, ráng chiều chiếu xuống từ đằng Tây, tay của hân lướt nhẹ trên bản vẽ. Dọc đường đi An Chí Hằng vừa cùng hân ngắm phong cảnh vừa chuyện trò, cuối cùng ngồi bên cạnh nhìn hân múa bút vẽ.

Ánh chiều tà yếu ớt rải xuống bờ vai Lữ Triết Minh, dáng người thon gầy của hân trên mặt đất như được kéo dài hơn. Trong nắng chiều, ráng mây cuộn cuộn, bầu trời đẹp để lạ thường, thế nhưng An Chí Hằng lại thấy cảnh sắc đẹp nhất lại chính là người trước mặt. Con người này đã ở trong đời anh hai mươi mấy năm hơn gần ba chục năm, là người trong vô thức đã cướp đi toàn bộ trái tim anh, cũng là người làm bất cứ điều gì đều vô tình làm trái tim anh run lên.

Có lẽ là do ánh nhìn của An Chí Hằng quá chăm chú, Lữ Triết Minh xoay người lại, hướng về phía anh nở một nụ cười, lúc ấy nắng chiều rực rỡ chiếu xuống, ánh sáng chói lọi phủ khắp trời, trái tim của An Chí

Hằng đập càng lúc càng nhanh không theo quy luật, anh suất thì không kiểm được muốn bước đến hôn lên đôi môi tươi đẹp ngập trong ánh chiều tà của người kia.

An Chí Hằng hít sâu một hơi bình tĩnh lại, phát hiện ra Lữ Triết Minh đã vẽ xong rồi. Anh mỉm cười, khen ngợi: “A Triết, trình độ vẽ của cậu càng lúc càng đẹp.” Lữ Triết Minh lắc lắc đầu không nói gì. Sở thích nghiệp dư, không thể nói là trình độ vẽ, chỉ là thú vui tiêu khiển hiếm có trong đời của người bận rộn mà thôi. Không thể so với thú vui của người khác được nghỉ phép đến quán bar چرا gái cao sang hơn được bao nhiêu. Rồi khỏi đội nhảy cầu, hẳn nhận thấy mọi thứ ngày càng nhạt nhẽo, thế giới này cũng vì thế mà biến đổi.

Nói ra cũng phải cảm ơn vô số chuyện khó khăn phiền muộn ban đầu. Lữ Triết Minh cười nhạt một cái, nói: “Chúng ta cũng nên quay về thôi, nếu không trời cũng sắp tối rồi, chúng ta phải mau đi tìm Tiểu Thụy, cái tên ấy là kẻ mù phương hướng.” An Chí Hằng chán nản theo sau lưng hắn, trong lòng vô cùng ủ rũ, tuy nói là giao tình giữa hai người vẫn hết như mấy năm trước, vẫn có thể nói nói cười cười, thế nhưng anh luôn cảm thấy A Triết đã thay đổi rất nhiều, có gì đó ngăn cách giữa hai người. Mà lại là thứ gì đó bản thân đã để lỡ.

Sau khi hội họp, Lâm Giai Thụy mặt mày phấn khởi cùng Lữ Triết Minh bước đi, bàn luận về những bức ảnh đã chụp trong ngày. Còn Long Hoàng Văn ở phía sau thầm nghĩ trong lòng: “Sau này có hẹn hò gì đó nhất định phải cần cậu ta mang máy ảnh theo, cả đường đi đều mang theo máy ảnh, đến cả cơ hội nắm tay còn không có! A a a!” An Chí Hằng thì vẻ mặt như đang nghĩ ngợi gì đó đi cùng Long Hoàng Văn. Trong lòng suy tư phải làm thế nào để mở trái tim Lữ Triết Minh.

6. Chương 6: Sau Buổi Đạo Chơi

Sau buổi đạo chơi, vẫn là những ngày tháng bình thường, mỗi ngày đi làm rồi tan làm, chỉ là cuộc sống vẫn không chịu hết như trước nay – ví dụ như ngày nào giờ nào Long Hoàng Văn cũng vây quanh Lâm Giai Thụy. Lâm Giai Thụy cau mày khổ não nói: “Anh không cần phải đi làm nữa hả? Ngày nào cũng theo tôi không thấy mệt sao?”

Còn Long Hoàng Văn thì ngại ngần nhưng cũng đành mặt dày mà đáp: “Tôi... Tôi... Tôi nghỉ phép bốn tháng.” Lâm Giai Thụy kinh ngạc nhìn anh: “Anh xác định là công ty của anh sẽ không sập chứ?”

Long Hoàng Văn gãi gãi đầu: “Thật ra... Tôi không quan trọng đến thế, Tiểu Thụy anh xem trọng tôi quá rồi! Haha...” Lâm Giai Thụy thẳng thừng liếc một cái rồi quay đầu đi mất.

Lâm Giai Thụy lúc này có chút phiền não khi ấy đã đồng ý làm bạn với Long Hoàng Văn, người đầu bám dai như đĩa, ruột để ngoài da, bản thân hắn sao có thể không cảm thấy gì? Nhìn thấy phía sau có một gã đang cầm máy ảnh hình như đang loay hoay chụp dần chỗ lớn, Lâm Giai Thụy bắt đầu dè dặt. Ai có thể như thế mà nỗ lực cả đời? Khi mà toàn bộ nỗ lực đều bị xem thường thành vô giá trị, không có ai bằng lòng bỏ ra cố gắng không cần thiết chỉ để bảo vệ những điều vô ích. Người người ngoài miệng nói yêu, kì thực tình yêu ấy chỉ là muốn chứng minh bản thân được người khác yêu thương, hơn nữa nếu như tổn hết tâm tư vẫn không thể chứng minh được, người sẽ thẹn quá thành giận như thế nào?

Tôi đồng ý chơi trò này, bởi vì tôi đã không còn gì để mất, cũng không kì vọng đạt được điều gì, đến cuối cùng ai khóc ai cười, đều không liên quan đến tôi.

Lâm Giai Thụy nhìn bóng dáng của Long Hoàng Văn, lẩm bẩm: “Vậy lời yêu của anh có thể đảm bảo dài lâu đến khi nào?” Hắn hoảng hốt trong nháy mắt, hắn nghĩ, có lẽ không nên để con người này bước vào cuộc sống của bản thân, là người rồi cũng sẽ có lúc có cảm tình, hẳn trước nay đánh giá bản thân quá cao, thế nên mới trải qua như vậy. Không phải là tình yêu, nhưng nếu phải mất đi bạn bè, cũng sẽ là một ngày tồi tệ trong đời, đến lúc đó bản thân lại phải giải quyết thế nào đây? Đã từng có bài học kinh nghiệm rồi, chẳng lẽ bản thân cứ vậy mà không khôn lên được?

Lâm Giai Thụy cứ mãi suy nghĩ cho đến khi bất giác lùi về sau một bước. Long Hoàng Văn đang loay hoay cầm máy ảnh, mấy ngày gần đây anh lầy lý do học nhiếp ảnh cùng Lâm Giai Thụy, ngày ngày đều đến công viên thủy sinh trợ giúp hần, đã quen thuộc với đồng nghiệp của Lâm Giai Thụy rồi, cũng là vì muốn hiểu thêm về Lâm Giai Thụy.

Long Hoàng Văn lơ đãng quay người liền nhìn thấy cảnh tượng như thế này: Lâm Giai Thụy tâm trạng ngẩn ngơ, đôi mắt thường ngày ưu buồn, trong ánh mắt chất chứa chút ít mờ mịt. Hần đứng bên ngoài khu vực triển lãm san hô sống, du khách đi đi lại lại ngang qua không ngớt, mà dường như hần không hề để ý đến, chỉ ngơ ngàng đứng giữa dòng người, hệt như một đứa trẻ lạc do dự không biết đường đi nằm ở phương nào. Ngọn đèn phía sau lưng hần rọi sáng một góc san hô hồng nhạt, bên trong là đủ loại cá muôn màu muôn sắc đang vui sướng bơi qua bơi lại. Mà hần lại ở giữa nửa sáng nửa tối, chầm chậm cúi thấp đầu, không rõ là đang suy tư điều gì.

Long Hoàng Văn bước đến, vỗ vỗ vào vai hần, hần như bừng tỉnh nhìn Long Hoàng Văn. Lâm Giai Thụy mỉm cười với anh, trong lòng đã quyết định giữ khoảng cách vẫn tốt hơn: “Hoàng Văn, sau này anh đừng đến đây nữa, muốn học nhiếp ảnh thì chỗ của tôi có vài quyển sách, đợi tôi quay về lấy cho anh.” Long Hoàng Văn giật mình hỏi: “Tại sao? Tiểu Thụy, tôi ở đây sẽ không quấy rầy anh đâu.”

Lâm Giai Thụy lắc lắc đầu: “Cứ như thế này hoài không tốt, ông chủ của chúng tôi cũng sẽ không trả lương cho anh, anh đến làm việc không công để làm gì chứ?”

Long Hoàng Văn nghẹn lại, muốn nói không sao cả anh không ngại đâu, thế nhưng nhìn thấy nét mặt kiên quyết của Lâm Giai Thụy, cuối cùng vẫn hèn nhát mà chấp nhận. Nếu như vì vậy mà khiến cho đối phương chán ghét, chẳng phải mất nhiều hơn được sao?

Thấy anh đồng ý, Lâm Giai Thụy thở phào nhẹ nhõm, lúc này du khách đã ngày một thưa, cũng gần đến giờ tan làm. Bấy giờ đa số du khách đều đến phía cửa ra xem màn biểu diễn cuối cùng của ngày hôm nay. Lâm Giai Thụy gật gật đầu nói: “Anh không cần làm việc, luôn luôn bắt chấp chạy đến tìm tôi, chúng ta là bạn bè, là bạn thì vẫn nên giống như bạn, còn về những thứ khác, tất cả tùy duyên được không?”

Long Hoàng Văn miễn cưỡng gật đầu, có chút đau lòng, trái tim của người này là tường đồng vách sắt hay sao, tại sao luôn không tìm được khe hở? Hần luôn bao bọc bản thân mình lại không để nửa ngọn gió xuyên qua, hay nửa phần nào cho người ngoài dòm ngó như vậy sao?

Bị từ chối đột ngột, Long Hoàng Văn bỗng nhiên ý thức, có lẽ trên đời này có thứ bản thân cưỡng cầu cũng không được, thế nhưng một thoáng qua khi ấy, đến bây giờ đã không thể làm chủ bản thân nữa rồi. Trong quá khứ mình trước nay đã quá thuận buồm xuôi gió, thế nên cuối cùng trời cao cũng không vừa mắt, liền ban tặng cho anh một kiếp nạn, qua được thì có thể an ổn nơi thiên đường, qua không được thì cả quãng đời còn lại đành chịu sống trong đau khổ lẫn lộn vò như địa ngục.

Ánh mắt của Long Hoàng Văn thâm trầm bám theo Lâm Giai Thụy, Lâm Giai Thụy thiếu tự nhiên quay mặt đi, nói: “Tôi dẫn anh đi xem A Triết biểu diễn.”

Đi mấy vòng cuối cùng cũng đến cửa ra. Phía trước cửa ra thoạt nhìn giống như một khối kiến trúc hình trụ vĩ đại được dựng lên bằng thủy tinh, có chừng 5 tầng lầu, bên trong là nhiều loài cá đang bơi lội, dòng hải lưu nhân tạo khiến những chú cá bơi nhanh hơn. Từng nhóm từng nhóm muôn màu muôn sắc bơi vòng quanh, đẹp đến không nói nên lời.

Nhưng thu hút sự chú ý nhất lại là mỹ nhân ngư màu xanh nhạt ở giữa. Nó từ tầng thấp nhất của hình trụ bơi đến tầng cao nhất, đôi khi còn chào các du khách. Vóc dáng thon dài tuyệt đẹp, lại tràn đầy mạnh mẽ, gương mặt trong thủy quang toát ra vẻ mị hoặc không gì sánh được. Đó chính là Lữ Triết Minh, công việc của hần là mặc đồ mỹ nhân ngư biểu diễn trong nước. Lâm Giai Thụy cùng các hành khách xung quanh đều giơ máy ảnh lên, điều chỉnh góc độ rồi hướng về phía Lữ Triết Minh liên tục nhấn nút.

Cuối cùng đến giờ tan làm, Lữ Triết Minh cùng đồng nghiệp bước ra ngoài, thấy Lâm Giai Thụy lại bắt đầu đi lên tiếng: “Cậu lại chụp, chụp tới chụp lui cũng có khác gì nhau đâu?”

Đồng nghiệp của Lữ Triết Minh là Trần Tiêu lại gần lên lên nói với Lâm Giai Thụy: “A Thụy, nhớ cho tôi một bản ~” Lữ Triết Minh bắt đầu dĩ nắm tóc Trần Tiêu kéo lại, nói: “Cậu lại có âm mưu gì? Lại đem hình tôi đi tán gái hả?” Trần Tiêu khoát tay lia lịa: “Không, tôi nào có dám? Cũng tại cậu đó, tự dưng lại đẹp

tới vậy, đến nữ thần Đồng Hân Hân của tôi cũng không thể sánh bằng, tiêu chuẩn của tôi không thể không nâng lên một chút... Đến việc lấy hình để có chút an ủi cũng không cho sao!”

Đồng Hân Hân là một “mỹ nhân ngư” khác, tiết mục của Trần Tiêu là ôm bình dương khí làm mỗi cho cá mập. Trước khi Lữ Triết Minh đến, Đồng Hân Hân luôn là nữ thần trong lòng cậu ta, sau khi Lữ Triết Minh đến nữ thần liền biến thành nam thần rồi... Lữ Triết Minh hết cách, đành thả cậu ta ra. Tên này thích nhất là quấy phá, có một lần dùng ảnh của hắn lên mạng tán gái, sau cùng phải gặp mặt thì suy sụp, sống chết muốn hắn đi, nhưng hắn lại không đồng ý, cuối cùng tình cảm đó cứ thế mà chấm dứt, tên này cũng không dám lấy hình hắn đi khắp nơi rêu rao nữa, nhưng vẫn quần lầy Tiểu Thụy đòi hình, không biết dùng để làm gì.

Bước ra khỏi cửa, Lữ Triết Minh tạm biệt bọn họ. Lữ Triết Minh sống ở phố cổ, là nơi già cỗi nhất thành phố A, ba mẹ quanh năm lưu trú ở nước ngoài, thế nên chỉ có một thân một mình. Nhưng nhiều năm qua mấy người hàng xóm nhà họ An luôn đối tốt với hắn, vì thế cũng không lẻ loi cô độc.

Không giống như Lâm Giai Thụy, thật sự một thân một mình, có nhà ở nơi khác nhưng không thể quay về, lại có một quá khứ không thể nào chạp tới. Vì lẽ đó nên mới bao dung cậu ấy, cũng là vì biết trong lòng cậu ấy có nỗi đau không thể nào buông bỏ, cũng biết cậu ấy khó mà có thể mở lòng, thế nên mới có lúc cho phép cậu ấy giữ tính trẻ con.

Đạo gần đây cái người tên Long Hoàng Văn luôn vây quanh Lâm Giai Thụy, Lữ Triết Minh hy vọng đây có thể là một bước chuyển biến mới, giúp cậu ấy có thể vui vẻ hơn một chút. Lữ Triết Minh mỉm cười, thế nhưng nếu như người này làm tổn thương Tiểu Thụy, vậy thì hắn cũng không ngại mà khiến anh ta vĩnh viễn mất đi Tiểu Thụy. Giống hệt như ban đầu, cho dù không có sức phản kháng, thế nhưng vẫn có thể thoát ly.

Lúc Lữ Triết Minh quay về nhà trời cũng đã dần tối, có một người đứng ngay ở cửa mờ tối như đang chờ đợi ai đấy. Lữ Triết Minh định bước tới hỏi thăm, bóng người kia liền cử động, phát ra một âm thanh quen thuộc: “A Triết? Cậu về rồi?”

Lữ Triết Minh cảm thấy khó hiểu: “Cậu đứng ở đây làm gì?”

“Không, mẹ làm món gà cay cậu thích ăn, tôi chờ cậu về gọi cậu qua ăn.”

“Ồ, vậy đợi một lát, tôi đi tắm rửa thay đồ xong sẽ qua ngay.”

“Ừa.” An Chí Hằng ở phía sau hắn ánh mắt âm trầm, mẹ hôm nay lại giục anh đi xem mắt. Nhưng bản thân phải nói thế nào cho rõ khi mà cả đời này chỉ thích mỗi một người, mà người này đã chiếm cứ trái tim anh hơn hai mươi mấy năm?

Có những thứ nếu không trả giá cao thì vĩnh viễn không cách nào đạt được, trong quá khứ đã hèn nhất một lần, cũng vì thế mà lỡ mất những năm quan trọng cùng cậu ấy kề vai, khi một lần nữa đứng trước mặt cậu ấy lại nghiêm nhiên phát hiện rằng cả hai đã không còn cách nào quay lại thân thiết như ngày trước. Những nuối tiếc kia anh không muốn có nữa, càng không cho phép lại xảy ra. Nếu như trong mấy năm đó A Triết đem người yêu về thì phải làm sao? An Chí Hằng rung mình một cái, thật may là chuyện như vậy vẫn chưa xảy đến, nếu không bản thân sẽ phát điên lên mất. An Chí Hằng nhìn theo bóng lưng Lữ Triết Minh, quyết định làm đến cùng, tìm một cơ hội nói rõ với mẹ.

7. Chương 7: Lại Khoác Lên Vẻ Ngoài Cứng Rắn

Long Hoàng Văn theo Lâm Giai Thụy về nhà lấy sách, cả đường đi trong lòng kích động vô cùng. Tuy bị cấm theo đuôi, nhưng có cơ hội tìm hiểu nơi ở của người ta cũng có thể xem là một niềm hạnh phúc.

Chỗ ở của Lâm Giai Thụy so với trong tưởng tượng của Long Hoàng Văn không khác nhau mấy, lạnh lẽo hệt như con người hắn, nhưng lại rất ngăn nắp gọn gàng. Mang đến một bầu không khí không dễ gì tiếp

cận. Gian nhà là một phòng khách hai phòng, một nhà vệ sinh và một phòng bếp. Xung quanh đều là bầu không khí một người sống trong cô độc. Trong phòng khách có treo một vài bức hình, đa số là hình Lâm Giai Thụy đi qua một số nơi gặp gỡ một số người, cảnh mưa tầm tã trong đêm tối, con phố mờ tối không người, hay một vài bức ảnh người cùng vật, tất cả đều là ánh mắt sôi nổi nhưng cũng đầy tuyệt vọng. Long Hoàng Văn cảm thấy những bức ảnh này có lẽ cũng chính là con người Lâm Giai Thụy, bên ngoài ôn hòa nhưng nội tâm mãnh liệt.

Mà phòng đọc sách của Lâm Giai Thụy lại được đặt trong phòng ngủ, một nửa là giường kê sát tường, nửa còn lại bàn đọc sách cùng giá sách đều chất đầy sách, đi ra ngoài là ban công. Ban công rất rộng, đặt một chiếc xích đu cùng một cái bàn, bởi vì trong phòng ngủ đầy sách nên tạo cảm giác rất nhỏ hẹp, đối lập hoàn toàn với ban công thoáng đãng. Thậm chí Long Hoàng Văn còn có thể tưởng tượng được đáng vẽ nằm trên xích đu nhàn nhã đọc sách của Lâm Giai Thụy.

Lâm Giai Thụy thành thực chọn vài quyển từ giá sách đưa cho Long Hoàng Văn, nói: “Mấy quyển này đối với người mới nhập môn rất hữu dụng, máy ảnh ai cũng dùng được, nhưng để có thể chụp ra một bức ảnh đẹp lại không dễ đến vậy, nếu anh thật sự có hứng thú thì hãy nói tiếp.”

Long Hoàng Văn nhận sách, gật gật đầu nói được, sau đó lại nói: “Đã muộn vậy rồi vẫn còn chưa ăn cơm, có muốn ra ngoài ăn không?”

Lâm Giai Thụy lắc lắc đầu nói: “Không, tôi không thích ăn bên ngoài.”

Long Hoàng Văn thăm mường, nghĩ: “Không lẽ mình có cơ hội ở lại ăn cơm sao?”

Vậy mà Lâm Giai Thụy lại nói: “Thật ngại quá, chỗ của tôi chật hẹp, trước giờ ít khi để khách ở lại, nếu anh thấy đói bụng thì mau ra ngoài ăn đi ha?” ý từ chối không cần nói cũng rõ ràng.

Long Hoàng Văn cười khó xử, nói: “Tôi không đói không đói chút nào hết... Ahaha, tôi có thể tham quan chỗ cất giữ sách của anh không?”

Lâm Giai Thụy thay đổi sắc mặt: “Thật ra trước giờ tôi không thích người khác bước vào phòng ngủ của tôi, nếu như bạn này anh vào đây nhìn đông ngó tây, cố gắng quan sát gì đó thì tôi sớm đã đuổi anh ra ngoài rồi. Tôi nghĩ chúng ta chỉ là bạn bè bình thường thôi, vẫn không cần phải thấu hiểu thêm làm gì.”

Lâm Giai Thụy nói không chút lưu tình, Long Hoàng Văn không thể không rời khỏi phòng ngủ của hắn. Chỉ vừa vào phòng ngủ chưa đầy năm phút, ngoài xem sơ qua kết cấu căn phòng còn lại vẫn chưa kịp nhìn kĩ. Long Hoàng Văn cảm thấy nội thương phải chịu hôm nay còn nhiều hơn cả đời này. Lâm Giai Thụy thật tổn thương người khác mà, ban đầu nhìn thấy cứ ngỡ người này là một người thanh tú nhã nhặn dễ tiếp xúc, thế nhưng đến khi bước vào rồi mới phát hiện ra toàn thân người này đều là gai, e rằng vĩnh viễn cũng không thể bước vào trái tim hắn.

Thế nhưng tình yêu là gì chứ? Tình yêu như gương vỡ khó lành, cho dù lúc này anh có muốn rút lui e là cũng không kịp nữa, vậy nên cho dù biết con đường phía trước rải rác chông gai nhưng anh vẫn sẽ kiên trì bước tiếp. Anh phải mở được trái tim hắn, nếu như bên trong rải đầy những vết sẹo, thì anh sẽ thay hắn chữa lành, nếu nhưng bên trong chỉ là một mảng hư không, thì anh sẽ thay hắn lấp đầy tất cả.

Long Hoàng Văn bước tới mặt nghiêm nghị nói với Lâm Giai Thụy: “Có lẽ anh không tin tôi đối với anh là vừa gặp đã yêu, thế nhưng tôi thật lòng không muốn chỉ làm bạn với anh. Thời gian này tôi làm nhiều việc như vậy có lẽ chỉ khiến anh chán ghét, khiến anh cảm thấy không thuyết phục, nhưng mà, tôi sẽ chứng minh, tôi đối với anh không hề có một chút giả dối. Anh có thể không chấp nhận tôi, nhưng anh có thể cho tôi cơ hội tiếp tục tiếp cận anh không? Cho dù có làm bạn bình thường cũng không sao.”

Lâm Giai Thụy nhìn người trước mặt nghiêm túc, trong lòng rung lên, nhưng cuối cùng vẫn lạnh nhạt đáp: “Chúng ta vốn dĩ chỉ là bạn bình thường.”

Long Hoàng Văn nghĩ thầm, sẽ có một ngày anh thoát khỏi thân phận bạn bè, trong lòng âm thầm động viên bản thân, sau đó lưu luyến không đành xoay người rời đi. Tuy nhận phải đả kích, đụng phải đinh nhọn, nhưng vẫn có thu hoạch mà đúng không? Lâm Giai Thụy cũng không hề ý thức được, cho phép mình đến nhà cũng có thể xem là đã không đề phòng mình rồi, tuy cậu ấy có chống cự lại, tuy cả một thành trì cậu

ấy xây lên rồi cũng sẽ có ngày sụp đổ, để lộ ra phần nội tâm. Có lẽ cậu ấy không muốn bóc trần bản thân, mình cứ cố chấp tìm hiểu thế này tất nhiên sẽ đụng đến ranh giới mà cậu ta không thể chạm vào.

Nhưng anh luôn cảm thấy Lâm Giai Thụy sống không hề tùy tiện, hấn thích nhiếp ảnh, lại luôn thiên về ánh sáng mờ tối. Hấn thoát nhìn đơn giản, kì thực nội tâm lại vô cùng phức tạp. Long Hoàng Văn trước giờ chưa từng tiếp xúc với người như vậy, ban đầu bị vẻ bề ngoài của hấn mê hoặc, sau lại bất giác bị con người này thu hút. Hấn không vui, hấn cũng là do Long Hoàng Văn muốn đào bới con người hấn, anh muốn tìm ra nguyên do, cũng muốn nhìn thấy dáng vẻ cười trong thanh thần cười trong vui sướng của cậu ấy... Thì ra bất tri bất giác bản thân đã chìm đắm sâu hơn mình tưởng. Chỉ là xem ra con đường phía trước rất khó khăn. Long Hoàng Văn lộ ra một nụ cười tự giễu.

Sau khi Long Hoàng Văn tạm biệt rời đi, căn phòng chỉ còn lại một mình Lâm Giai Thụy. Hấn nhìn căn phòng trống rỗng, chỉ cảm thấy trong lòng cũng trống vắng, ngọn gió rít gào từ bên trong thổi qua thổi lại, cả một thân trống rỗng chỉ phủ đầy gió, cả người tự dưng băng lạnh.

Hấn cầm tấm ảnh trên học tử trước mặt xuống, trong vô thức tay vuốt nhẹ bề mặt, miệng mở ra lại khép vào. Nỗi đau đớn quen thuộc lại lấp đầy hấn, hấn muốn khóc, nhưng không có nổi một giọt nước mắt, không cách nào dùng lời nói nói ra nỗi bi thương trong lòng, nước mắt đã không đủ để diễn tả, hấn muốn hét lên, nhưng một chữ cũng không thể gào được, cổ họng nghẹn ngào đến nỗi nuốt xuống cũng thấy đau. Hấn chỉ có thể vừa quẩn luyến vừa đau xót lắm bầm trong lòng: “Mẹ...”

Trời đã tối muộn, vậy mà đèn trong phòng vẫn chưa bật mở, đèn hoa ven cửa sổ sớm đã nở rộ, thế giới nhộn nhịp bên ngoài, cuộc sống rực rỡ ngoài kia đã bắt đầu những màn trình diễn. Lâm Giai Thụy lại cảm thấy cuộc sống của hấn sớm đã chỉ còn lại một màu trắng xám mịt mờ trong đầu thu năm ấy.

Hấn nhớ tới lời trăng trối cuối cùng của mẹ trước khi đi: “Con à, mẹ sắp phải đi rồi. Từ trước đến nay cuộc sống của mẹ, những thứ đạt được chỉ như một cái nháy mắt, còn những thứ mất đi vẫn tiếp tục mất đi. Điều hạnh phúc và viên mãn nhất trong cuộc sống của mẹ chính là con, điều duy nhất mẹ không nỡ rời bỏ cũng chính là con. Cả đời này của mẹ, thật sự quá ngốc... quá ngốc rồi. Xem tình yêu quá lớn lao, cho rằng có tình yêu thì mọi thứ đều có thể giải quyết. Gã cho sai người không phải lỗi của mẹ, không kịp thời dứt ra khiến mẹ vô tình hại bản thân, cũng hại cả con. Mẹ muốn con biết, mẹ và cha con thật ra là thực lòng yêu nhau rồi kết hôn, thế nhưng thế giới này mỗi ngày đều biến đổi, không trái tim nào có thể kiên định cả, mẹ không muốn cuối cùng con phải nhận lấy đau thương. Mẹ hy vọng con ngày sau trong tình cảm sẽ cẩn thận hơn một chút, đừng dễ dàng bỏ ra để rồi mất đi chính mình...”

Lúc mẹ nói là lúc xung quanh bà bốn bề đều là màu trắng của phòng bệnh, nhìn đến đau lòng, khi ấy bà đã rất yếu, hầu như tính mạng đã ngàn cân treo sợi tóc, thế nhưng vẫn không thể buông bỏ, vẫn không thể đặt xuống cuộc đời đầy màu bi kịch của bà.

Lúc ấy hấn ngồi trước giường bệnh, không nói nên lời, chỉ có thể nắm chặt lấy hai tay bà, cầu xin trời cao nhân từ. Thế nhưng trời cao vẫn không đủ xót thương, cuộc đời cô độc vẫn hoàn cô độc. Từ dạo ấy hấn chỉ còn một mình, có thể nói là không còn nhà để về nữa.

Ai có thể sống cả đời sôi nổi? Không ai cả. Cuộc đời của mẹ làm gì có nửa phần sôi nổi? Cả đời của mẹ gả cho sai người, những khổ sở thuở nhỏ, mẹ còn khổ sở hơn cả hấn gấp trăm lần. Cái tên khốn không đáng để gọi một tiếng cha kia ngoài việc cho mẹ một câu chuyện cổ tích đầy ảo tưởng thì đã làm được cái gì? Không yêu thương không phải là lý do chính đáng để tổn thương người khác.

Khi gã toàn thân đầy mùi rượu trở về nhà có từng nghĩ đến người vợ ở nhà thấp đèn chờ đợi trong bao lâu chưa? Lúc gã trộm tiền mồ hôi nước mắt của mẹ đi đánh bạc có bao giờ nghĩ qua một bữa cơm phải thu xếp như thế nào chưa? Khi gã lạnh nhạt vô tình cướp đi chút tài sản cuối cùng của mẹ, ly hôn cưới người khác đã từng nghĩ đến người phụ nữ nửa đời trước đã bị gã trói buộc đến chết, nửa đời sau phải sống lay lắt thế nào chưa? Sống nương tựa vào nhau để rồi đến cuối cùng vẫn cô độc một mình, thế gian bao la rộng lớn là thế mà vẫn không có một nơi để dựa vào.

Cuộc đời có lúc cao trào cũng có lúc xuống thấp, Lâm Giai Thụy biết thế nên mới an ổn với hiện tại. Nhưng hấn vẫn nhớ đến ngày xưa là vì thương mẹ khổ cực mà cố gắng học tập, là mình đã nghênh ngang ý chí như thế nào, mặt mày vui tươi ra sao: “Cứ xem như không thể bước tiếp trên con đường học này, con cũng nhất

định không thua kém người khác!” vẫn còn nhớ gương mặt của mẹ khi đó có chút đau lòng như gia đình có đứa con sắp trưởng thành mà cũng mừng vui.

Chỉ là khi bản thân vừa mới xông ra trời đất ngoài kia, đang muốn bước lên đỉnh cao thu hết mọi thứ trên đời này, mẹ đột nhiên qua đời. Xoay người lại, những vinh quang từng có cũng bỏ mình mà đi. Những người từng nói yêu mình ngày đó, lại dùng thương tổn để thể hiện thứ tình khó được coi là yêu, vừa vặn vừa tàn nhẫn... Yêu thương sao, thật nực cười. Đến khi bạn phát hiện ra bạn không thể đạt được những gì bạn muốn trên người đối phương, bạn lại muốn một kiếm đâm tới, càng muốn đâm đối phương đến máu me đầm đìa mới bằng lòng từ bỏ. Nếu đây mà là yêu, tôi dựa vào cái gì để tin tưởng?

Lâm Giai Thụy đứng trước ban công, trầm mặc ngồi một mình đến khi trời hừng sáng. Hắn lại một lần nữa bao bọc lại trái tim mình thành tầng tầng lớp lớp, trái tim ngày hôm qua còn rung động vì người khác nay đã quay về tĩnh lặng. Hắn nghĩ, người thân người bạn cuối cùng của hắn chỉ có duy nhất một người – A Triết, cậu ấy và mình đã làm bạn thân được 8 năm, lúc đau khổ nhất gắng sức giúp mình vượt qua, trong lúc vất vả nhất lại tìm cho mình một nơi sống yên ổn, trong lúc khó khăn cùng cực bị mình liên lụy cũng không hề tránh né. Nếu như trên đời này vẫn có người có thể tin tưởng, còn có người để dựa vào, thì cậu ấy chính là cảng chắn gió cuối cùng.

Hắn ôm lấy đầu gối, nhớ đến Long Hoàng Văn, có lẽ còn có thể bị ràng buộc là cũng là một chuyện hạnh phúc, có điều nếu anh muốn điều đó, e rằng tôi trả không nổi.

Hắn mệt mỏi ngủ thiếp đi, cả người cuộn tròn lại, trên gương mặt vẫn còn nét ảm đạm không thể xóa nhòa, giống như một đứa trẻ bị cả thế giới này vứt bỏ.

8. Chương 8: Mặt Dày Mày Dạn

Quả nhiên ngày hôm sau Long Hoàng Văn không đến nữa, Lâm Giai Thụy lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng vừa tan làm, lúc nhìn thấy ở cửa ra vào công viên thủy sinh có một bóng người quen thuộc cùng một bó hoa quen thuộc trên tay, hắn chỉ cảm thấy như nghẹn một búng máu nơi cổ họng, thật sự không nói nên lời.

Lữ Triết Minh cười cười, dùng tay cậu cỏ Lâm Giai Thụy: “Tiểu Thụy Thụy, người này không dễ đuổi đi rồi ~”

Lâm Giai Thụy đâm một đấm vào lồng ngực hắn, vờ nổi giận: “Cười người hôm trước, hôm sau người cười ~ Hi hi, nhớ tới ánh mắt muốn ăn luôn tôi của trúc mã nhà cậu! Ôi ~ Tiểu sinh sợ quá! Nè, có điều cậu còn nguy hiểm hơn tôi gấp trăm lần nha, cẩn thận bị ép đến không còn một mẫu xương đó! Hi hi ~”

Lữ Triết Minh không nói gì, hung hăng vò đầu Lâm Giai Thụy, nói: “Đứa con chết bầm này! Tối nay tới nhà bố ăn cơm không?”

Lâm Giai Thụy hừ hừ: “Cầu xin tôi, tôi mới đi ~”

Lữ Triết Minh buông tay ra, đá nhẹ hắn một cái: “Được voi đòi tiên, không dạy dỗ cậu một chút là không được ha, để tôi xem cậu còn dám quên ai là lão đại không!” nói rồi vừa đi vừa cào thất lưng Lâm Giai Thụy, đây là điểm yếu của hắn – sợ nhột. Quả nhiên, Lâm Giai Thụy vừa không chịu nổi liền bật cười vừa cầu xin tha.

Long Hoàng Văn nhìn thấy người trước mặt sau khi chào hỏi xong liền không đếm xỉa đến mình, cùng Lữ Triết Minh đùa giỡn mà chỉ biết cười khổ. Lâm Giai Thụy sợ sệt, hắn lại bày ra tư thế cự tuyệt người khác từ xa, như muốn nói rõ ràng với bạn: “Tôi có thể giới của riêng tôi, không hy vọng bị quấy rầy.” Hắn yên ổn trong thế giới riêng, nếu anh cố ý xông vào chỉ mang đến cho hắn phiền phức, thế nên hắn mới thể hiện ra thái độ lạnh tránh, hy vọng người nhìn thấy sẽ sợ hãi rút lui. Một cách trẻ con để biểu đạt sự tránh né – ngày hôm qua bạn cướp đi cây kẹo cậu ta thích nhất, thế là hôm nay cậu ta – nhìn thấy bạn sẽ lấy tay che món đồ vào lòng, để phòng cảnh giác không cho bạn tới gần, chỉ khiến Long Hoàng Văn cảm thấy đối

phương đơn thuần đến đáng yêu, làm sao có thể bỏ cuộc được? Chẳng phải ở một khía cạnh khác đây có thể xem là cậu ấy đang nói với mình rằng mình đã chạm vào một góc trái tim bao phủ bằng giá hay sao, Long Hoàng Văn xem đó là sự khích lệ, là tín hiệu tiến lên...

Long Hoàng Văn nắm chặt bó hoa trong tay, thở ra một hơi rồi lại tiếp tục mặt dày tiến lên: “Thêm cả tôi thì thế nào? Tôi trước nay chỉ sống một mình, đối với nấu ăn cũng có chút tìm tòi, có thể ném thử tay nghề của tôi, đổi khẩu vị một chút.”

Lữ Triết Minh nhếch nhếch khóe môi, nhìn Lâm Giai Thụy một cái, sau đó cười tà ác: “Được đó!”

Lâm Giai Thụy lặng lẽ buồn bực, lấy khuỷu tay huých vào bụng Lữ Triết Minh một cái, trừng mắt với hắn.

Lữ Triết Minh xoa xoa đầu hắn trấn an, cười: “Thỉnh thoảng đổi khẩu vị cũng tốt mà, phải không?” trong nụ cười chất chứa đầy ôn hòa.

Lâm Giai Thụy thấy Lữ Triết Minh đồng ý, đành yếu ớt gật đầu, coi như là miễn cưỡng chấp nhận. Nhưng đối với Long Hoàng Văn vẫn nhàn nhạt. Hắn đối với người có vẻ đang vội vã muốn hòa nhập vào cuộc sống của mình vốn dĩ có cảm tình thì nay đã tan thành mây gió, ngay cả một chút cũng không còn.

Hắn nhớ đến một người khác, thời gian đầu kẻ đó cũng như thế này, thậm chí còn mặt dày mày dạn, có điều sau cùng thì sao, chỉ vì bản thân bình thản nói không cách nào yêu được bất kì ai, cũng không thể yêu thương gã, sau đó gã liền trở mặt thành thù, dường như mặt trái của tình yêu chính là thù hận, đối với hắn như muốn đuổi cùng giết tận, khiến cho sự nghiệp nhiếp ảnh vừa mới khởi đầu của hắn tuột dốc không phanh, không đường bước tiếp, gần như mất đi tất cả.

Lâm Giai Thụy lắc lắc đầu, có chút không hiểu rõ Lữ Triết Minh vì sao lại phân biệt đối xử với Long Hoàng Văn như thế, rõ ràng hắn ta lúc nào cũng như một bà mẹ già, đối với những kẻ theo đuổi mình đều nhiều lần ghét bỏ. Chẳng lẽ tính gia trưởng của hắn ta đã bắt đầu yếu đi, mức độ quan em trai cũng dần cắt giảm?

Đây cũng có thể coi là một chuyện tốt, Lữ Triết Minh là con trai một trong nhà, luôn mong muốn có một đứa em trai, từ khi cả hai bắt đầu qua lại thân thiết hắn đã tự xem mình là em trai. Rõ ràng có thể tự chăm sóc bản thân rất tốt, hắn lúc nào cũng tỏ ra không yên tâm Lâm Giai Thụy có thể tự chăm sóc bản thân mình. Sau khi mình rời thành phố đó lang thang bên ngoài được một năm liền bị hắn kéo đến nơi này, nói là sợ một mình ngoài kia nghĩ không thông.

Thực ra sao có thể chứ, mình nhất định sẽ sống tiếp, ngoài ra còn phải thay mẹ sống một cuộc đời tuyệt vời hơn. Thế giới này đã làm tổn thương mẹ quá nhiều, ý nghĩa của mình khi ở lại thế giới này chính là để ngày sau nói với bà, tuy thế giới này rồi ren phức tạp, những vẫn còn đó những thứ đẹp đẽ, những gì trước đây mẹ chưa đạt được, con sẽ giành lại cho người, mẹ không phải luôn mất mát, lo lắng lúc trước của mẹ cũng chỉ là lo lắng vô ích thôi...

Nhưng hắn cũng biết đây là ý tốt của Lữ Triết Minh, nếu như có thể, ai lại muốn mình cô độc, không chỗ nương tựa, để rồi như phù du chết đi không người hay biết? Nghĩ đến điều đó, trong lòng ngực bỗng dấy lên một tia ấm áp, đây là người thân cuối cùng của mình trên thế gian này.

Lữ Triết Minh cũng có thể biết Lâm Giai Thụy lại đang nghĩ đến điều gì, vì vậy lại thở dài một hơi, xoa xoa đầu hắn, không nói gì.

Tuy Lâm Giai Thụy có thể nhìn ra mọi thứ vẫn yên bình, có thể cười có thể đùa cũng có lúc có thể giở tính trẻ con, nhưng Lữ Triết Minh biết trong tim hắn vẫn không thể buông bỏ được sự mất đi của bác gái. Hắn cùng bác gái đã sống nương tựa với nhau nhiều năm, tình cảm tất nhiên rất tốt.

Lữ Triết Minh vẫn còn nhớ lúc Lâm Giai Thụy nhận được điện thoại của bác gái đã hào hứng phấn khởi chạy về, qua vài tuần sau lại mang sắc mặt trắng bệch quay lại, cả người như mất hồn, nhìn như là muốn biến mất. Khi đó tác phẩm của hắn không hiểu sao lại bị phê bình không đáng một đồng, sự nghiệp nhiếp ảnh nhanh chóng tuột dốc.

Sau cùng Lâm Giai Thụy vẫn không nói gì, tự mình rời khỏi thành phố ấy, lang thang bên ngoài khoảng một năm. Lữ Triết Minh cũng là khi ấy từ trong thư của Lâm Giai Thụy chấp vá lung tung mới biết được ngọn ngành sự tình. Mà từ dạo đó Lâm Giai Thụy gửi hình đến xem, tác phẩm của hắn bắt đầu mất đi

màu sắc tươi đẹp ban đầu, dần dần bị sắc đen nặng nề phủ lấp, luôn mang đến vẻ nặng trĩu muốn trốn cũng không được, muốn thoát cũng không xong.

Lữ Triết Minh hiểu rõ đây là sự trưởng thành của Lâm Giai Thụy, nhưng cũng vì hấn mà lo lắng thay, cuộc sống ưu buồn đến thế còn phải kéo dài đến bao giờ? Thế nên mới gấp gáp vội vã dụ hấn đến quê nhà, ý đồ giúp trái tim Lâm Giai Thụy có một chỗ trú ngụ, cũng có một điểm dừng chân...

Lữ Triết Minh nhìn Long Hoàng Văn, con người này trầm ổn, cũng có thể xem là anh tuấn phóng khoáng, vẻ tinh anh vốn không cách nào che giấu, thỉnh thoảng tình cờ nghe thấy anh ta nói chuyện điện thoại từng câu từng chữ đều lộ ra sự nhanh nhẹn quả quyết, có thể biết được là người đã quen quyết đoán, có thể quyết định sách lược xa ngoài nghìn dặm.

Có điều Lữ Triết Minh coi trọng anh ta là vì bất kể anh ta có sự nghiệp huy hoàng đến đâu, trước mặt Lâm Giai Thụy vẫn chỉ là một người ăn nói vụng về, hiền lành ngốc nghếch, dẫn xuống kiêu ngạo, buông bỏ thân phận, thậm chí để vị trí của mình thấp hơn đối phương, tự nguyện cúi đầu bằng lòng chịu đựng lạnh nhạt nhưng vẫn không bỏ cuộc.

Lâm Giai Thụy bao bọc trái tim mình càng chặt, thì phải cần có người như thế này kiên nhẫn miệt mài đánh phá lớp vỏ ngoài kiên cố. Thế nên Lữ Triết Minh cũng vui lòng tạo cho đối phương một cơ hội.

Đến nhà Lữ Triết Minh, màu sắc nơi này quả nhiên sáng lạn hơn một chút, sáng ngời như nụ cười nơi khóe môi Lữ Triết Minh. Long Hoàng Văn nghĩ quả nhiên nhà hệt như người.

Vào nhà không bao lâu, đến thời gian ngồi xuống uống trà cũng không có, Lữ Triết Minh không khách sáo nói với Long Hoàng Văn: “Anh Long đây nói muốn phô diễn tài nghệ, vậy tụi tôi giao lại nhà bếp cho anh nha. Nguyên liệu đều ở trong tủ lạnh. Anh cứ tự cân nhắc xem nên làm món nào, tụi tôi sẽ không chọn đâu.” Nói dứt lời liền kéo Lâm Giai Thụy ra phòng khách ngồi xem tivi thật.

Long Hoàng Văn trợn mắt há mồm nhìn cái người dẫn mình vào nhà xong lại đẩy mình vào bếp, còn bản thân hấn lại vui vẻ thích ý ngồi ở sofa xem tivi, đây... ai mới là chủ ai mới là khách vậy! Lâm Giai Thụy thì lại ở một bên đắc ý nhướng mày, vẻ mặt như thể “ai bảo anh muốn tới đây” vừa có vẻ ghét bỏ vừa có chút hả hê. Long Hoàng Văn chỉ có thể cam chịu đi làm cơm.

Nhìn thấy Long Hoàng Văn vào bếp rồi, Lữ Triết Minh bóp bóp má Lâm Giai Thụy: “Sao thế? Bây giờ hả dạ rồi ha! Trẻ con quá. Người ta là thật lòng theo đuổi cậu đó, tụi nhìn ra mà.”

Lâm Giai Thụy vênh vênh môi: “Tôi cũng biết, có ai ngốc đến vậy đâu, lần nào gặp cũng đều tặng hoa cúc chứ!”

Lữ Triết Minh nghiêm mặt: “A Thụy, tôi biết trong tim cậu đầy vết xước, thế nhưng đã qua rồi. Cậu cũng nên thử tin tưởng người khác.”

Lâm Giai Thụy trầm mặc một hồi: “Tôi tin tưởng cậu đó!”

Lữ Triết Minh không nhịn được giáng xuống đầu hấn ta một cái: “Tôi làm sao giống được? Chúng ta là người thân, đương nhiên phải tin tưởng lẫn nhau, ý tụi là với người khác ấy.”

Ánh mắt Lâm Giai Thụy như phủ một lớp sương mù: “Tôi không có cách nào khác... A Triết, không có cách nào đâu. Cậu đừng làm khó tôi. Mẹ nói phải bảo vệ bảo thân mình, nói rằng người yêu tụi đều sẽ làm tổn thương tụi, tụi cũng không cách nào tin tưởng được.”

Lữ Triết Minh cũng lặng im, hấn không phải muốn ép buộc Lâm Giai Thụy đi tin tưởng ai, chỉ là hy vọng Lâm Giai Thụy có thể một lần nữa mở rộng trái tim, có thể sống vui vẻ hơn một chút.

Hấn chậm chậm nói: “A Thụy, cậu có vui không? Tuy mỗi ngày cậu đều cười, đều đùa giỡn với tụi, nhưng tụi vẫn biết cậu không hề vui vẻ. Chuyện bác gái mất không phải lỗi của cậu, đó là vận mệnh. Cuối cùng cậu cũng quay về bên bà một thời gian, tụi biết rất đau đớn khi mất đi người thân, nhưng cậu đè nén trong tim là muốn tổn thương ai chứ? Bác gái muốn cậu cẩn thận trong tình cảm không phải là muốn cậu đóng cửa tim mình, cậu đã nói thế nào với tụi? Nói là phải thay bác gái sống thật vui vẻ, vậy cậu bây giờ thì sao? Tụi nghĩ cậu không nói tụi sẽ không biết chắc, cậu ngày nào cũng ôm lấy hình bác gái mà đau lòng!”

Lâm Giai Thụy đang muốn biện bạch, chuông cửa lại vang lên. Mở cửa ra, quả nhiên là An Chí Hằng.

9. Chương 9: Lời Bày Tỏ Của An Chí Hằng

An Chí Hằng sắc mặt trắng bệch, thể nhưng cũng có chút nhẹ nhõm thoải mái, trong lòng anh thực sự rất vui. Tầng đá đè trong tim bao nhiêu năm nay cuối cùng cũng đã được dời đi mất, nỗi đau bị dời đi chẳng đáng là gì. Chỉ còn lại phía trước là ánh sáng. Anh mỉm cười nhìn Lữ Triết Minh, giống như có gì đó cần nói, nhưng lại ngại ngần đứng ở cửa, bộ dạng định nói gì đó nhưng lại ngập ngừng khiến cho Lâm Giai Thụy bật cười. An Chí Hằng hung hăng trừng mắt với Lâm Giai Thụy, cuối cùng bước vào cửa.

Sau khi bước vào rồi, An Chí Hằng ngồi bên cạnh Lữ Triết Minh, rõ ràng có điều cần nói, nhưng cứ ậm ừ không nói ra được. Dáng vẻ nhần nhần nhó nhó đó khiến cho Lữ Triết Minh cũng không kiềm được mà hỏi: “A Hằng? Có chuyện gì sao?” An Chí Hằng lại hung hăng trừng mắt với Lâm Giai Thụy, ánh mắt như muốn trách hấn không thức thời cứ ở đây làm kỳ đà. Lâm Giai Thụy cười thầm trong bụng cũng đủ rồi, cuối cùng giơ tay đầu hàng, trêu đùa Lữ Triết Minh nói: “A Triết à, nhìn đi, trúc mã của cậu thấy tôi không thuận mắt. Tôi đi đây, mắt công lát nữa lại bị sét đánh. Tôi sợ lắm rồi nha... Hahaha” nói xong lại cười rồi đi vào bên trong. Cái gã trúc mã của A Triết thật thú vị, trên mặt viết rõ mấy chữ “tôi muốn bày tỏ, cậu mau tránh ra”, biểu tình thực sự buồn cười quá rồi, haha...

Lữ Triết Minh bất đắc dĩ nhìn hành động của hai con người ấu trĩ này, biết rằng An Chí Hằng thật sự có lời muốn nói với mình thế nên cũng không để bụng, có điều sau khi nhìn thấy bóng Lâm Giai Thụy bước vào phòng ngủ rốt cuộc cũng nhin không được mà nổi giận: “Cậu vậy mà dám chạy vào phòng ngủ lười biếng hả? Đi! Tối nay tôi muốn ăn sườn heo xào chua ngọt, chỉ ăn món cậu làm!” Bóng người đó sau cùng đành phải buồn buồn tủi tủi bước vào bếp.

An Chí Hằng thấy bớt đi được ngọn đèn mấy vạn von kia cuối cùng cũng có thể thả lỏng. Chỉ là không biết nên mở miệng thế nào. Làm sao để nói với đối phương mình đã thầm yêu cậu ấy nhiều năm? Làm sao nói với cậu ấy lần này anh đã quyết định sẽ thành thật đối diện với lòng mình, đã quyết dốc toàn lực định nói rõ với cậu? Làm sao để mở miệng nói ra những năm qua bản thân không giây phút nào không bị thương nhớ đầy vò, cùng với nỗi hối hận đến tận đáy lòng và sự đấu tranh thống khổ?

Anh nhìn người trước mặt đang nhìn mình chằm chằm chờ mình mở miệng, bỗng dưng cảm thấy miệng lưỡi khô đắng. Thời khắc bày tỏ thật sự đã đến rồi, vậy mà đầu óc anh lại trống rỗng. Trước mặt là người mình ngày nhớ đêm mong, cặp mắt hoa đào quen thuộc đang chuyển chú nhìn mình, như có ảo giác rằng cậu ấy đang yêu mình say đắm. An Chí Hằng cảm giác như trước mắt là một mảng sương mù, duy chỉ có khuôn mặt người trước mặt là hoàn toàn rõ rệt. Đầu óc anh nóng lên, bất chấp tất cả mà nhào tới cắn lấy môi đối phương mà ngậm cắn không buông.

Lữ Triết Minh bị đụng ngã bất ngờ không kịp chuẩn bị, đầu tiên là sững sờ nghĩ thầm: “Không thể nào, lời thề nhóc Lâm nói là thật...” sau đó đẩy ra nhưng lại đẩy không được, người bên trên không biết lấy sức mạnh từ đâu, đánh cũng đánh không được, đây là người từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, nếu anh ta thật sự áp ứ trong lòng tâm tình này, mình phải ngăn cản thể nào phải từ chối ra sao? Chỉ đành nằm yên mặc cho người bên trên mạnh mẽ hôn lấy. Cảm xúc mãnh liệt kia dường như cũng truyền đến tứ chi của hắn, khiến cho hắn run lên nhè nhẹ. Hắn chưa từng nhận qua tình cảm mạnh mẽ đến nhường này, nhưng hắn vẫn có thể kẻ sát người bên trên mà cảm nhận được sự dứt khoát đánh cược tất cả cũng không quay đầu, cũng không rõ anh ở một nơi nào đó trong một khoảng thời gian nào đó đã từng phải tuyệt vọng đấu tranh đến thể nào, Triết Minh âm thầm thở dài, vẫn dùng sức đẩy anh ra.

Lúc này đôi môi đã bị cắn đến sưng đỏ, vô cùng thâm thắm, người này cơ bản có thể nói là chẳng có kỹ thuật hôn gì cả, chỉ biết một mực mạnh mẽ bắt lấy ngang nhiên cướp đi, như thể ngay cả cơ hội để người khác thở cũng phải cướp đoạt, lát nữa thể nào cũng bị thắng nhóc Lâm chế nhạo.

Lữ Triết Minh ngồi xuống, xoa xoa môi, nhìn về phía người trước mặt, chỉ thấy ánh mắt của anh ửng đỏ, như thể sắp khóc thành tiếng. An Chí Hằng cắn cắn môi, cuối cùng cũng nói ra: “A Triết, tôi đã công khai với mẹ rồi, mẹ đã đuổi tôi đi... cậu, có thể vui lòng cho tôi ở lại một thời gian không? Tôi tìm được nhà ở sẽ chuyển đi... Cậu đừng ghét tôi... Từ cao trung tôi đã bắt đầu thích cậu rồi...”

Lữ Triết Minh nhíu nhíu mày: “A Hằng, cậu đừng đùa nữa được không? Hồi đại học cậu còn tìm bạn gái, còn mang đến khoe với tôi cậu quên rồi hả? Cậu công khai? Cậu như vậy có từng nghĩ qua cảm nhận của bác gái? Cậu bày tỏ với tôi có từng nghĩ đến tôi chỉ xem cậu là bạn, hoàn toàn không hề nghĩ sẽ có ngày hôm nay, sau này sống cùng nhau chỉ thêm khó xử, chỉ càng thêm xa lạ thôi?”

An Chí Hằng cúi đầu không nói. Anh đã từng nghĩ tới sau này hai người có thể đến làm bạn cũng không thể, nhưng hẳn biết làm thế nào? Đem tất cả mọi chuyện kìm nén trong tim, ngày sau nhìn cậu ta tìm được người yêu cả đời ngọt ngào vui vẻ? Không, anh không làm được. Không bắt chấp tất cả thử qua một lần, trái tim anh có thể nào cũng không chịu đựng lại. Người đã hòa vào trong xương máu làm sao có thể cắt rời? Vậy nên anh đến trước hẳn, đem trái tim dâng đến trước mặt hẳn, để hẳn quyết định, là sống hay chết, chỉ bằng một câu nói của người.

Lữ Triết Minh thấy anh không nói gì, cuối cùng cũng nổi giận: “Phải! Cậu vĩ đại lắm! Cậu vì yêu mà chịu đựng, vì yêu mà trả giá, trong trời đất này không ai có thể vĩ đại hơn cậu! Tôi không chấp nhận cậu chính là tội lỗi! Cậu như vậy là muốn đặt tôi vào đâu! Như vậy là muốn bác gái đặt tôi vào vị trí nào! Được được được, cậu vĩ đại, cậu vĩ đại lắm! Tôi cũng không kiềm được mà phải vỗ tay cho tình yêu của cậu!”

Khuôn mặt Lữ Triết Minh giãn đến đỏ bừng, trên làn da trắng sáng cũng rịn ra mồ hôi, có thể thấy vô cùng xúc động.

An Chí Hằng có chút hoảng hốt, anh hoàn toàn không nghĩ nhiều đến vậy, chỉ một lòng một dạ nghĩ rằng công khai rồi có thể thẳng thừng từ chối những buổi xem mắt, cũng có thể... rõ ràng bày tỏ với Lữ Triết Minh. Anh cũng không ngờ sẽ khiến Lữ Triết Minh giận dữ đến vậy, anh vừa tủi thân vừa không dám cãi lại, tất cả đều do anh nôn nóng, không cân nhắc đã làm rồi, đúng là không hề nghĩ cho chu toàn. Mẹ cũng bị chọc tức đến độ làm rơi bộ ấm trà mà bà yêu thích nhất. Anh lúc này lại chỉ nghĩ đến việc có lý do rồi thì có thể ở lại nhà A Triết... nhưng không nghĩ đến mẹ chứng kiến rồi sẽ càng giận thêm, A Triết cũng đã công khai, mẹ cũng đã biết rồi, nếu vậy mẹ sẽ có suy nghĩ gì về A Triết? An Chí Hằng đột nhiên hối hận về sự lỗ mãng của bản thân. Đáng lẽ không nên xúc động đến vậy.

An Chí Hằng rót một ly nước đi tới, theo sau lưng Lữ Triết Minh, vẫn không dám nói lời nào. Đầu cúi thấp ngồi một bên, tiếp tục chờ đợi sự phán xét cuối cùng.

Lữ Triết Minh uống một hớp nước, thở sâu một hơi, cuối cùng chậm rãi nói: “A Hằng, không phải tôi không nhắc nhở cậu, con đường này không dễ đi. Cậu rõ ràng đã từng có bạn gái rồi, cậu vẫn nên quay về ngoan ngoãn bước đi trên con đường đời của cậu đi. Chuyện của tôi cậu sau này cũng bớt can thiệp đi, cũng đừng lúc nào cũng đến tìm tôi nữa. Ngoan, quay về nói một câu xin lỗi với bác gái là được rồi. Được không? Chuyện này không phải đùa đâu.”

An Chí Hằng đỏ cả vành mắt: “Đây không phải là đùa! Sao cậu lại đem tâm ý bao nhiêu năm của tôi xem như trò đùa vậy! Từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ nghiêm túc như vậy! Cậu không chấp nhận tôi, được. Nhưng cậu không thể nghi ngờ sự thành thật của tôi! Điều này so với bị từ chối còn khó chịu hơn...”

Lữ Triết Minh đặt ly xuống một cách nặng nề: “Vậy cậu có biết tại sao tôi lại từ chối cậu không? Rõ ràng không phải lỗi của tôi, được cậu yêu rồi cậu lại ỷ lại vào tôi. Bác gái đối xử với tôi rất tốt, nhưng tôi thật sự chưa từng muốn tình yêu từ con trai bà. Nếu muốn thì sẽ phải áy náy tội lỗi, xin lỗi, nhận lỗi! Tôi không muốn cả đời phải ở trong cái vòng lẩn quẩn này. Tôi không muốn cả đời luôn phải bị người khác trông vào hổ thẹn áy náy, cậu hiểu không? Tình cảm này đến cuối cùng chỉ còn lại mệt mỏi, cậu sẽ không muốn đâu.”

An Chí Hằng ngẹn lời: “Không, bất kể thế nào tôi cũng muốn, chỉ cần là cậu tôi đều muốn!”

Lữ Triết Minh nhìn An Chí Hằng cố chấp mà lắc đầu: “A Hằng, chúng ta từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, cậu biết tôi, tôi cũng hiểu cậu, cậu nghĩ chúng ta như thế này nếu cùng nhau đi đến cuối đời sẽ vui vẻ lắm? Từ khi ra đời không bao lâu cho đến khi chết đều chỉ ở cùng một người chẳng phải là chuyện nhàm chán nhất sao?”

An Chí Hằng cố chấp lắc đầu: “Không, điều đó với tôi mà nói là chuyện lãng mạn nhất rồi!” sau đó lại tràn đầy hy vọng nói với Lữ Triết Minh: “A Triết, theo những gì cậu nói, có phải chỉ cần mẹ đồng ý, cậu sẽ cân nhắc đến tôi?”

Lữ Triết Minh nhìn An Chí Hằng dường như không hỏi ra đáp án sẽ không bỏ qua, đành bất đắc dĩ cười: “Nói sau đi! Không cần nhắc, cậu sẽ buông tha tôi?”

An Chí Hằng mắt sáng lên: “Không, dù thế nào cũng không buông tha!”

Lữ Triết Minh quay về trầm mặc, không nói lời nào.

10. Chương 10: Long Hoàng Văn Suy Tính Chiến Lược

Lúc Lâm Giai Thụy bị Lữ Triết Minh đuổi vào nhà bếp, Long Hoàng Văn đang thái rau, dáng người cao ráo hơi cong xuống, ánh mắt chăm chú. Trên người mang tạp dề Hello Kitty trông có chút buồn cười, nhưng vẫn không làm giảm đi sức hấp dẫn của người này.

Đừng nhìn anh ta thường ngày đứng trước mặt hần trông có vẻ ngốc nghếch, con người này kì thực phải rất được hoan nghênh, rất được ưa thích mới phải. Toàn thân đều toát ra khí chất chững chạc của người thành công có thể khiến các cô gái la hét. Nhìn tư thế xất thức ăn của anh ta chắc chắn đối với việc nhà rất thuần thục, thế này chẳng phải là giấc mơ của các thiếu nữ trong khuê phòng sao?

Lâm Giai Thụy trong lòng hơi động, cũng không khỏi có chút nghi ngờ, tại sao lại đột ngột xuất hiện chạy đến nói thích hần nhỉ? Đương nhiên, Lâm Giai Thụy rất tự tin vào ngoại hình của bản thân, nhưng bị từ chối thẳng thừng đến bóng gió nhiều lần như vậy mà người này vẫn không bỏ cuộc. Sau cùng lại quệt quệt môi, chuyện này có liên quan gì đến hần? Quan tâm quá nhiều vào chuyện không liên quan đến bản thân chỉ tổ rước thêm phiền não. Thế là liền lắc lắc đầu, rửa tay chuẩn bị nấu ăn.

Long Hoàng Văn thấy Lâm Giai Thụy bước vào, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó liền có chút vui sướng, chẳng lẽ Tiểu Thụy vào đây giúp đỡ sao? Lâm Giai Thụy liếc Long Hoàng Văn một cái: “A Triết đuổi tôi vào đây giúp. Tôi thái rau, anh đi chuẩn bị nấu ăn đi, còn sườn heo xào chua ngọt để đến cuối, tôi làm.” Long Hoàng Văn vội gật đầu nói được.

Hai người ngược lại phối hợp rất tốt, Lâm Giai Thụy phát hiện ra bọn họ không chỉ nói chuyện hòa hợp mà với những chuyện khác cũng rất ăn ý, cả hai người nấu ăn rửa rau phối hợp các loại đều không hề có chút lộn xộn, hơn nữa giữa chừng cũng không nói với nhau câu nào, thế mà vẫn hoàn thành rất tốt.

Lâm Giai Thụy có chút ngạc nhiên, người này nếu như không phiền phức đến vậy thật sự phù hợp với gu của mình. Có điều làm bạn cũng tốt, có thể giữ một khoảng cách lại thích hợp, thỉnh thoảng ăn một bữa cơm, cùng đi tản bộ, tán gẫu đôi chút tính ra cũng không tệ.

Chỉ là Lâm Giai Thụy không thích bị dò xét, hần có thể giới riêng của mình, cũng thích yên ổn trong thế giới ấy, tất cả những gì bên ngoài đều không liên quan đến, đều chỉ như cảnh sắc bên đường lóe qua rồi vụt tắt. Long Hoàng Văn đối với hần cũng là như thế. Trong mắt hần đến tình thân cũng không thể nào vĩnh cửu, thì tình yêu như hoa trong gương trăng đáy nước làm sao có thể cho hần được dài lâu?

Dù tình cảm với Lữ Triết Minh như người thân, hần cũng cảm thấy không chắc lúc nào có thể đi đến cuối cùng. Vậy nên dẫu Lữ Triết Minh đối xử với hần rất tốt, xem hần như em trai, nói rằng đến khi già đi vẫn chưa có ai sẽ sống cùng nhau, nhưng hần vẫn không dám hy vọng quá nhiều. Mọi thứ trên thế gian này đều vô cùng coi trọng duyên phận, duyên phận hết rồi, bất kể trước khi đó ràng buộc sâu nặng bao nhiêu, cuối cùng vẫn sẽ tan thành mây khói. Hết như sự rời đi của mẹ. Cả một đời này hần cũng không cách nào vứt bỏ hàng phòng bị trái tim, cũng không thể mong mỗi điều gì, thế nên Long Hoàng Văn cùng lắm chỉ là cảnh sắc bên đường lướt qua cuộc đời của hần mà thôi, tán thưởng cũng có, nhưng đến gần hay vì đó mà ái mộ sùng bái thì tuyệt đối không.

Long Hoàng Văn nhìn Lâm Giai Thụy nấu cơm làm món ăn cũng vô cùng thuần thục mà kích động một hồi. Trong lòng trong ánh mắt đều tràn đầy suy nghĩ mê mẩn “Tiểu Thụy thật toàn năng”. Lâm Giai Thụy cúi đầu làm cơm, khoe miệng lại mang nét cười như có như không. Điều đó khiến Long Hoàng Văn lại kinh ngạc một trận. Ngày đầu gặp chỉ cảm thấy hần ta đặc biệt tuần tú, nhã nhặn ôn hòa, trong đoàn người

càng nổi bật giữa đám đông. Sau khi tiếp xúc mới phát hiện hần ta xa cách với người khác, tính tình lạnh nhạt, luôn chẳng muốn ai đến gần, trong lòng chắc chắn đã từng chịu tổn thương, ánh mắt u buồn, dường như tách biệt khỏi thế gian. Thế nhưng hiện tại dáng vẻ mỉm cười của người này đã xóa bỏ toàn bộ ấn tượng trước đây. Đây là một người như thế nào lại khiến Long Hoàng Văn đột nhiên mê đắm.

Lâm Giai Thụy quay đầu cười nói: “Anh đoán xem An Chí Hằng ở phòng khách sẽ làm gì A Triết?”

Long Hoàng Văn một phút trước còn đang nghĩ tại sao Lâm Giai Thụy lại cười, một phút sau biết được hóa ra là vấn đề như vậy, anh sững sờ trong chốc lát, chỉ biết ngây ngốc hỏi: “Sẽ làm gì?”

Lâm Giai Thụy đột nhiên cười phá lên, sau đó làm một bộ mặt bí hiểm: “Anh đoán xem?” Bộ dạng hết như một đứa trẻ — “Bạn đoán xem trong năm tay mình có cái gì nè? Bạn đoán đi bạn đoán đi, mình không nói cho bạn biết đâu!” đáng yêu tột cùng.

Long Hoàng Văn bị lời nói lẫn hành động hồn nhiên bất chợt của hần thu hút, cười đến mắt mây đều cong cong: “Tôi vừa nhìn đã cảm thấy An Chí Hằng đối với người bạn kia của anh không đơn giản, nói như vậy, chẳng lẽ là đang tỏ tình?”

“Bingo! A Triết nhà chúng ta ghê không! An Chí Hằng gì đó hần là yêu thầm cậu ấy yêu đến khổ sở rồi!” Lâm Giai Thụy cười hì hì, gương mặt đầy tự hào. Dáng vẻ sau đó lại như có chút mất mát. Muốn nói gì đó, nhìn nhìn Long Hoàng Văn, cuối cùng không nói gì. Hần vẫn không quen nói lời thật lòng với người ngoài.

Long Hoàng Văn nhìn dáng vẻ của Lâm Giai Thụy có thể đoán được hần đang nghĩ gì, đi theo sau hần lâu như vậy, ít nhiều cũng có thể nhìn ra sức nặng không thể thay thế của Lữ Triết Minh trong cuộc đời của Lâm Giai Thụy.

Về phần tại sao, có thể liên quan đến quá khứ của Lâm Giai Thụy. Long Hoàng Văn không muốn tận lực thăm dò những chuyện đã qua của hần, anh mong trong quá trình qua lại có thể khiến người dần dần buông xuống phòng bị, bằng lòng mở rộng cửa lòng với anh. Sự mất mát của Lâm Giai Thụy có lẽ cũng giống như sự mất mát của anh khi Hải Sinh kết hôn, cảm giác như sau này có thể tùy ý nửa đêm gọi điện thoại rủ ra ngoài uống rượu lại thiếu đi một người. Anh có thể lý giải được chuyện này giống như tâm trạng của một người mẹ không đành gả con gái đi.

Thế nên anh liền cười ôn hòa với Lâm Giai Thụy: “Đúng vậy, A Triết nhà các anh đúng là quá lợi hại! Có điều An Chí Hằng gì đó rất khổ sở cũng không sai, nhưng tôi cảm thấy đều do bọn họ tự chuốc lấy. Hần không phải là bạn thanh mai trúc mã với A Triết nhà anh sao? Phải tôi mà là thanh mai trúc mã của anh, tôi sẽ không đợi đến tận bây giờ mới bày tỏ... Nếu như bị từ chối cũng đáng đời. Người thích một người quần quít với mình, đa số đều là tự đào hố chôn mình.”

Lâm Giai Thụy nghe thấy thì sững lại, sau đó đập nắp nôi lại, vỗ vai Long Hoàng Văn bật cười haha: “Không sai! Tôi nhìn gương mặt táo bón cả ngày khổ sở nhăn nhó của hần khó chịu lâu lắm rồi! Ha ha ha! Hoàng Văn anh đúng là thấu đáo!”

Long Hoàng Văn nhìn khuôn mặt tươi cười vui vẻ của Lâm Giai Thụy, quả nhiên không chạm đến những góc tối của người này, hần sẽ không làm ra vẻ tránh né. Long Hoàng Văn cảm nhận sâu sắc chiến thuật bám dính người ngày trước thật sự là sai lầm to lớn, anh cảm thấy mình nên đổi chiến thuật, đổi sang dùng “Âm thầm ảnh hưởng” (*) – trong bất giác từng chút từng chút chầm chậm tiến vào cuộc sống của người này...

Long Hoàng Văn rửa xong chén đĩa, cũng sắp phải dọn cơm, anh gật gật đầu: “Vốn dĩ chính là, trước nay tôi đều ngay thẳng, không quen nhìn kiểu người ẩn nhẫn như An Chí Hằng. Muốn thì ra sức tranh đoạt, giữ ở trong lòng sau cùng sẽ không còn là của mình, tôi không muốn về sau phải hối hận.” Nói rồi anh xoay người, về mặt thành thật, trong lời nói như có ý định khác.

Lâm Giai Thụy lúng túng chuyển tầm mắt. Long Hoàng Văn nhiều lần bày tỏ thật lòng, hần vẫn chưa quen ứng phó. May mà, Long Hoàng Văn cũng không còn dồn ép hần, nếu không hần nhất định sẽ quay mặt rời đi. Anh ta đã thể hiện rất rõ, tuy anh không ủng hộ An Chí Hằng, nhưng đối với kiểu hành động không khác nào tự ngược của Long Hoàng Văn lại không thể nào hiểu được.

Cuối cùng đồ ăn cũng xong, được bưng ra ngoài, nhưng phòng khách chỉ còn lại một mình Lữ Triết Minh.

Lâm Giai Thụy kì quái nhìn Lữ Triết Minh, cái tên trúc mã đó rõ ràng tỏ vẻ rất kiên trì mà, vậy là đã bị đuổi đi rồi? Còn nữa... Mối A Triết sưng tấy lên! Chắc chắn là bị con sói con đó gặm còn gì

~Lữ Triết Minh trừng Lâm Giai Thụy, cơn giận còn sót lại ban nãy vẫn chưa tiêu tan: “Thu ánh mắt nhiều chuyện của cậu lại ngay cho tôi! Cái gì cũng không được hỏi! Ăn cơm!”

Đại gia trưởng ra lệnh một tiếng, Lâm Giai Thụy chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời. Có điều không cần nói cũng biết chắc chắn là An Chí Hằng tỏ tình thất bại, bị A Triết đuổi về nhà rồi! Haha, để xem lần sau người còn dám dùng ánh mắt đáng ghét đó nhìn ông không.

Bữa cơm này Lâm Giai Thụy ăn trong vui sướng, Lữ Triết Minh cực kì cáu kỉnh. Cuối cùng vẫn là cương quyết đuổi An Chí Hằng về nhà xin lỗi, bất kể như thế nào cũng không thể tổn thương hay bỏ lại cha mẹ già, hành vi như thế là cực kì đáng hổ thẹn. An Chí Hằng từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, từ bé đã thân thiết, tình cảm hiển nhiên cũng rất tốt. Lại nói cả nhà họ An đều đối xử với mình không tệ, chuyện này theo một cách nào đó vẫn có dính líu đến bản thân, mình cũng không thể chỉ lo cho thân mình thôi. Lữ Triết Minh buồn bực đến ăn không thấy ngon.

Long Hoàng Văn một bên cẩn thận quan sát khẩu vị của Lâm Giai Thụy, một bên không để lại dấu vết gì giúp Lâm Giai Thụy gấp thức ăn. Lâm Giai Thụy rất ốm, ốm đến độ căn bản chỉ còn lại bộ xương, Long Hoàng Văn đau xót trong lòng, nghĩ rằng nếu có cơ hội sẽ vỗ béo cậu ấy, thế là lập sẵn thực đơn trong lòng. Bữa cơm cứ thế mà trôi qua.

(*) Nguyên gốc: Nhuận vật tế vô thanh (): tự nhiên, âm thầm mà ảnh hưởng tới sự vật

11. Chương 11: Tản Bộ

Ăn xong vốn định ra ngoài đi dạo một chút, Lữ Triết Minh sống ở phố cổ, chắc hẳn có thể tìm được vài thứ thú vị gì đó, nhưng Lữ Triết Minh không có tâm trạng, vì vậy cũng đành thôi.

Lâm Giai Thụy mấy lần muốn nói lại ngập ngừng, định hỏi Lữ Triết Minh xem rốt cuộc có chuyện gì, nhưng làm thế nào cũng không nói được. Mỗi người đều có một thế giới riêng không muốn bị người khác đụng chạm, xen vào việc của họ chỉ khiến họ càng phiền chán hơn. Nếu cậu ta không muốn nói, vậy hẳn cũng sẽ không hỏi. Bận bịu bao nhiêu năm, chỉ dựa vào sự tín nhiệm đó. Hẳn tin Lữ Triết Minh có thể tự giải quyết, trước khi cậu ta giải quyết được không muốn đem chuyện ra làm phiền mình, ý tốt này hẳn hiểu rõ, đồng thời cũng sẽ không quyết định thay cho cậu ta.

Lâm Giai Thụy vỗ vỗ bả vai Lữ Triết Minh: “Người anh em, cần giúp đỡ thì đừng khách sáo! Dù gì tôi cũng là lớp dự phòng của cậu mà, dùng được thì cứ tận tình mà dùng!”

Về mặt cau có của Lữ Triết Minh cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười nhẹ: “Thằng ranh, tôi khách sáo với cậu lúc nào hả? Biến, biến về nhà cậu ngay đi, đừng làm tôi chướng mắt!”

Lâm Giai Thụy cười vẩy vẩy tay, cùng Long Hoàng Văn rời khỏi nhà Lữ Triết Minh.

Long Hoàng Văn vừa đi vừa đề nghị: “Vẫn còn sớm nhỉ! Ra ngoài đi dạo chút nhé?”

Lâm Giai Thụy nghiêng đầu, cảm thấy cũng đúng, về sớm đối diện với căn nhà lạnh lẽo cũng chẳng có gì thú vị. Thế là liền gật đầu đáp: “Được thôi. Nhân tiện chụp mấy bức cảnh đêm”. Từ lúc rời khỏi thủy cung hẳn vẫn luôn mang theo máy ảnh, máy ảnh có thể coi là vật bất ly thân của hắn. Chỉ là máy ảnh mà thủy cung cấp không phải loại tốt, nhưng dùng tạm cũng được.

Từ sau lần đầu tiên đi ăn cơm với Lâm Giai Thụy, Long Hoàng Văn không bao giờ lái xe đi tìm Lâm Giai Thụy nữa, anh luôn bắt taxi hoặc bảo tài xế đưa đi. Ban đầu Long Hoàng Văn chưa quen lắm, nhưng bây giờ cuối cùng anh cũng cảm nhận được ích lợi của nó. Đó chính là có thể thoải mái đi dạo phố cùng với Lâm Giai Thụy, rồi có thể cùng nhau trở về. Long Hoàng Văn nghĩ ngợi, cười khẽ một tiếng.

Lâm Giai Thụy cũng vừa vặn chụp được khoảnh khắc này, cười nói: “Ồi, bên cạnh có người mẫu miễn phí, sao tôi lại quên được nhỉ!”

Long Hoàng Văn ngại ngùng ho khan một tiếng, đáp: “...Muốn chụp thì cứ chụp đi!”

Lâm Giai Thụy hí hoáy với máy ảnh, lắc lắc đầu: “Anh đẹp trai, khí chất của anh thật không hợp phong cảnh, thà rằng tôi chụp ông chú bảo vệ kia còn hơn.”

Long Hoàng Văn nhìn ông chú hói đầu, hai chân bắt chéo trước mặt, trầm mặc... Lâm Giai Thụy thật độc ác, thủ đoạn châm chọc người khác quá cao siêu, tự tin của tôi ơi... Long Hoàng Văn than thở trong lòng.

Phố cổ cũ kĩ, bức tường loang lổ, ổ gà mấp mô, hôm nay Long Hoàng Văn mặc thường phục, không có gì là không hợp cảnh. Nhưng vẫn không đạt được hiệu quả Lâm Giai Thụy mong muốn. Hắn cảm thấy đi dạo phố cổ thì nên giống như cư dân xung quanh, mặc quần đùi, cầm quạt hương bồ, thong thả nán lại ở mỗi sạp hàng, ngắm nghía một lúc, sau đó lại khoan thai cất bước đi ra. Hơi thở đầu hè đã kéo đến, không khí không còn cảm giác mát mẻ nữa, gió thổi tới thậm chí mang theo hơi nóng.

Lâm Giai Thụy đỡ máy ảnh, tìm góc chụp liền mấy bức, đều không hài lòng lắm, thế là không chụp nữa, tập trung đi dạo phố. Đèn đường phố cổ hơi tối, xung quanh có rất nhiều hàng quán, cảnh tượng huyền ảo. Long Hoàng Văn có vẻ rất hứng thú với nơi này, trước mỗi cửa tiệm đều dừng lại một lúc, gắp sạp hàng nào cũng phải hỏi han đôi câu, nhưng lại chẳng mua gì. Cuối cùng Lâm Giai Thụy cảm thấy hơi phiền phức: “Anh không mua thì đừng cho người ta hy vọng, anh không thấy ánh mắt mấy người bán rong như muốn xuyên thủng hai chúng ta sao?”

Long Hoàng Văn không để ý, cười đáp: “Thế thì sao nào? Tôi ngấm là việc của tôi, người ta soi là chuyện của họ. Mỗi người đều có quyền không phải sao? Thực ra rất nhiều người bày sạp có lẽ không phải để kiếm sống, chỉ là thích thì làm thôi. Anh xem mấy chú bác vừa rồi chẳng phải là vừa cười vừa tiến tới sao?”

Lâm Giai Thụy lặng người, nhớ lại hồi nhỏ mẹ dẫn mình đi dạo cũng nói như vậy: “Có những thứ không nhất thiết phải có được, không phải cứ sở hữu được nó là vui vẻ, thưởng thức cũng là một kiểu vui vẻ rồi”. Hồi đó nghèo khổ, những thứ mà đứa trẻ khác đều có mình có thể không có. Khi mình nhìn bọn chúng với ánh mắt ước ao, mẹ liền dẫn mình tới cửa hàng đồ chơi ở trung tâm thương mại đi dạo một vòng, cuối cùng mặc dù tay không đi về, nhưng bản thân vẫn cảm thấy rất thỏa mãn.

Lâm Giai Thụy nhìn Long Hoàng Văn, phát hiện ra ngoại trừ việc thỉnh thoảng anh hơi ngốc nghếch thì thực ra cũng rất có chính kiến. Trước đây mình quá để ý những thứ khác, ngược lại đã xem nhẹ người bạn sâu sắc này.

Long Hoàng Văn thấy Lâm Giai Thụy không nói gì, tưởng mình lại làm gì phật ý hắn, vội vàng gãi đầu xoa tay: “Tôi chỉ nói linh tinh vậy thôi... Anh...”

Lâm Giai Thụy không nhin được giật giật khóe miệng, ban nãy đúng là mình nghĩ nhiều rồi. Ngốc nghếch như vậy... sâu sắc ở đâu ra chứ?

Lâm Giai Thụy nhìn sắc trời, nói: “Đi dạo khá lâu rồi, tôi phải về đây. Tạm biệt.”

Long Hoàng Văn nghe vậy, đuổi theo hắn nói: “Cùng về nhé?”

Lâm Giai Thụy liếc mắt nhìn anh: “Có thuận đường đâu, về cùng làm gì?”

Long Hoàng Văn tròn tròn mắt: “Ai bảo không thuận đường? Nhà tôi cùng hướng với nhà anh mà.”

Lâm Giai Thụy liếc xéo: “Tôi đi xe bus, tùy anh thôi.”

Long Hoàng Văn cũng lập tức tỏ thái độ: “Tôi cũng đi xe bus.”

Lâm Giai Thụy bước nhanh về phía trước, khóe miệng nhếch lên. Người này đúng là thú vị thật, trông rõ ràng là tinh anh, vậy mà trước mặt mình thì cứ như tên ngốc vậy.

Trên xe bus không đông người, nhưng cũng hết chỗ ngồi. Lâm Giai Thụy tìm một chỗ ở cuối xe đứng, Long Hoàng Văn liền đứng cạnh hắn. Xe bus khởi hành, Lâm Giai Thụy luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng im lặng không nói. Đèn điện thành phố sáng trưng, chiếu lên sườn mặt trắng nõn của Lâm Giai Thụy, màu đỏ, màu vàng, màu xanh, màu sắc liên tục thay đổi, khiến người ở bên ngoài càng thêm phần huyền ảo.

Còn Long Hoàng Văn vẫn chăm chú ngắm người bên cạnh, nhìn hẩn lại dựng lên hàng rào lạnh lùng, lặng lẽ quan sát thế giới nhộn nhịp này. Có lúc anh cũng cảm thấy Lâm Giai Thụy không phải người của thế giới này, hẩn tách thế giới của mình ra khỏi nhân gian, sau đó không biết trốn đi nơi nào, mang về mặt giữu cột ngắm nhìn thành phố vắng lặng và phồn hoa. Hẩn loại bản thân ra khỏi thế giới, cô đơn lẻ bóng, thường hoang mang không biết đi đâu. Long Hoàng Văn nghĩ, làm sao mới có thể khiến hẩn trút bỏ tầng tầng lớp lớp mặt nạ nguy trang mà hẩn luôn đeo trên mặt đây?

Xe bus dừng lại ở một bến, có rất nhiều người lên xe, có vẻ là học sinh ra ngoài cắm trại, mặt đứu nào cũng hào hứng vui vẻ, đang ríu rít bàn luận gì đó. Trong xe bỗng trở nên chật chội, Long Hoàng Văn nghiêng đầu nhìn sang, Lâm Giai Thụy vậy mà lại đang bám vào thanh ngang, hơi chùng chân, dựa vào tay vịn nhắm mắt ngủ. Hàng mi dài rủ xuống, để lại bóng mờ trên sườn mặt. Thoạt nhìn vừa an tĩnh vừa nhu thuận.

Nhưng dù đang ngủ, người ta vẫn có thể nhìn thấy nếp nhăn trên trán hẩn. Đến ngủ mà cũng nhíu mày. Long Hoàng Văn gờ tay vuốt nhẹ trán của hẩn, định xua tan ưu phiền trong lòng hẩn. Người trên xe đông hơn, Long Hoàng Văn đành phải dùng thân thể của mình tạo ra nửa vòng tròn cho Lâm Giai Thụy, cẩn thận để Lâm Giai Thụy ngã đầu lên vai mình, một tay vừa ôm vừa đỡ hẩn, một tay giữ chặt tay cầm, cố chống đỡ ra một khoảng trống.

Xung quanh có rất nhiều tiếng bàn tán, Long Hoàng Văn nghe thấy “cường công mỹ thụ” gì gì đó, anh lắc đầu, không như họ nghĩ.

Sắp đến bến, Lâm Giai Thụy tỉnh lại. Phát hiện mình đang tựa lên vai Long Hoàng Văn, cảm thấy hơi ngượng, đỏ mặt nói: “Cảm ơn.” Long Hoàng Văn mỉm cười: “Sao anh biết tôi không phải là cầu còn không được?”

Lâm Giai Thụy nghẹn họng, rồi đáp lại: “Sao cũng được, đều phải cảm ơn, tôi hể lên xe bus là ngủ lúc nào không biết, mẹ cũng cho tôi dựa vào như vậy... A, thôi không nói nữa, đến trạm rồi. Tôi đi đây. Bye bye.”

Lâm Giai Thụy tự nhiên khoát tay, xuống xe bước đi.

Long Hoàng Văn cười khổ một tiếng, vừa nhắc đến mẹ, ánh mắt hẩn liền có vẻ đau buồn, nhưng mới suýt nữa thì chạm được vào nội tâm của hẩn, hẩn đã quay người bỏ đi, đúng là một chút cơ hội cũng không chịu cho anh. Nhưng vậy cũng tốt, ít nhất anh cũng biết được hẩn tự tách biệt bản thân nhất định có liên quan đến mẹ mình... Tâm trạng của Long Hoàng Văn tốt hơn một chút, liền xuống xe bắt taxi về trụ sở của mình – Là hướng ngược lại, nhưng anh không hề cảm thấy phiền phức, về mặt toàn là ý cười.

Lâm Giai Thụy về đến nhà, nhớ lại ban nãy ngủ say trên xe, dựa đầu vào lồng ngực ấm áp như nhiều năm trước được mẹ ôm trong lòng, không khỏi thất thần. Hẩn ngồi trên giường, lấy đồng ảnh ở ngăn dưới cùng của tủ sách lật từng tấm xem. Đây là những tấm ảnh gom được trong hơn một năm qua ở thủy cung của thành phố này. Trong ảnh kiểu người nào cũng có. Có người thích trọn tròn mắt lúc chụp ảnh, dưới ánh đèn mờ đủ mọi màu sắc trong thủy cung có vẻ hơi kì dị. Có người thích làm những động tác nhỏ, ví dụ như gãi tai, khoanh tay, dạn chân... Trong đó có những người thích làm những động tác kì quái, thường khiến Lâm Giai Thụy không nhịn được bật cười.

Thế gian quỷ quái này, cuộc sống quỷ quái này, thỉnh thoảng cũng khiến anh cảm nhận được một chút an ủi – Dù cuộc sống có chìm nổi đến đâu, thực ra chung quy cũng chỉ là một câu chuyện cười, không cần quá mức để ý.

Lâm Giai Thụy khép lại album ảnh, trước khi chìm vào giấc ngủ vẫn cầu nguyện như mọi ngày, hy vọng ngày mai có thể bình thần trôi qua. Sau đó nhìn tấm ảnh ở đầu giường, bình yên thiếp đi.

12. Chương 12: Câu Trả Lời Của Lâm Giai Thụy Và Vị Khách Không Mời

Thời gian trôi nhanh như thoi đưa, chẳng mấy đã đến giữa hè, thời tiết bắt đầu trở nên nóng bức, ánh nắng mặt trời gay gắt. Không chỉ thời tiết thay đổi mà tâm trạng Long Hoàng Văn cũng thay đổi, có một chuyện

khiến anh rất vui vẻ, vui đến nỗi hơi nóng mùa hè cuộn cuộn kéo đến, mồ hôi túa ra ướt nhẹ áo sơ mi, nhưng anh vẫn thấy mát mẻ cực kì – Lâm Giai Thụy không kháng cự anh nữa. Long Hoàng Văn làm việc không có ngày nghỉ, nhưng vẫn kiên trì đến tìm Lâm Giai Thụy mỗi ngày, có lúc sớm có lúc muộn. Thái độ của Lâm Giai Thụy đối với Long Hoàng Văn đã lơ lửng, Lữ Triết Minh gần đây không biết đang bận gì, lúc nào cũng hỏi hỏ, cậu ta không nói Lâm Giai Thụy cũng không đi hỏi, vì vậy thời gian rảnh thường ở cùng với Long Hoàng Văn. Lúc thì cùng ăn cơm, lúc thì cùng mang máy ảnh đi dạo các nơi. Long Hoàng Văn vẫn lấy cớ học chụp ảnh để tiếp cận Lâm Giai Thụy, nhưng không ngờ Lâm Giai Thụy dạy nghiêm túc như vậy, anh cũng học được không ít.

Xế chiều hôm ấy, hai người mặc quần đùi bãi biển chụp cảnh hoàng hôn trên cát.

Lâm Giai Thụy đang chỉ huy: “Dựng kính phản quang, giá ba chân, khẩu độ f/8, tốc độ màn trập 1/125s.”
[Lời tác giả: Tôi cũng không hiểu lắm, tra trên mạng như vậy, không biết đúng hay không nữa ==]

Long Hoàng Văn làm theo chỉ thị của hắn. Hoàng hôn rất đẹp.

Long Hoàng Văn ngoảnh lại, liền trông thấy khuôn mặt tươi cười bị nắng chiều nhuộm hồng của Lâm Giai Thụy, lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán cho hắn. Lâm Giai Thụy sững người, đẩy tay anh ra, nói: “Để tôi tự làm.” Sau đó nhận lấy khăn tay, nhìn thủy triều đang lên, im lặng không nói.

Long Hoàng Văn dịu dàng như nước tiến vào cuộc sống của hắn, hắn không thể không khen một câu rằng người này cao minh, bất giác đã chiếm được một phần trong cuộc sống của hắn, mình còn chưa kịp gây khó dễ, người ta đã cười đến mức hắn không nói ra lời. Sự chống cự của mình đối với anh ta mãi mãi giống như đang đánh vào cục bông mềm, không đau không ngứa. Anh không cố tình bắt ép người khác phải yêu mình, mà chọn cách dùng sự dịu dàng ở bên người đó. Không còn cách nào dễ dàng chạm đến trái tim của hắn hơn cách này, đi một mình giữa nơi hoang vắng đã lâu, cô độc đã trở nên bình thường như không khí hít thở hàng ngày, thực ra hắn đang rất cần hơi ấm đến từ người khác.

Nhưng hắn lại kháng cự người ta xông vào thế giới của mình, sợ thế giới của mình lại bị hủy diệt lần nữa, nói cách khác, đây chẳng phải là một kiểu mong đợi ư? Lâm Giai Thụy khẽ mỉm cười lắc đầu, để một người xông vào thế giới của mình, đó là may mắn hay bất hạnh đây?

Lâm Giai Thụy nhìn thủy triều lên rồi lại xuống, bỗng hơi thất thần. May mắn hay bất hạnh ai có thể biết chắc chắn được? Chuyện nên xảy ra sẽ không vì sự kháng cự của bạn mà chần chừ mấy may. Giống như thủy triều lên xuống là do ảnh hưởng của mặt trăng vậy, không tìm được mà đổ vào bờ, rồi lại rút đi. Tất cả đều không theo ý mình. Khi tất cả những gì làm được đều đã làm, cuộc sống vẫn không chịu sự khống chế của bản thân, vậy những việc cuối cùng mình có thể làm chỉ là chấp nhận và chờ đợi mà thôi. Lâm Giai Thụy mỉm cười trong ánh nắng chiều, quay sang nhìn người vẫn luôn ở bên mình, nói: “Long Hoàng Văn.”

Long Hoàng Văn vẫn luôn nhìn hắn, nhìn hắn im lặng, nhìn vẻ mặt thay đổi trong bóng chiều tà của hắn. Anh dịu dàng đáp: “Hả?”

Lâm Giai Thụy tựa như đang lẩm bẩm, tiếp tục nói: “Vì sao anh bị từ chối nhiều lần như vậy mà vẫn kiên trì đến thế?”

Ánh mắt Long Hoàng Văn mang theo chút đau lòng: “Rung động chính là rung động, chuyện này rất khó diễn tả. Anh hỏi tôi vì sao lại kiên trì, nếu nhất định phải có lý do thì thực ra tôi không tìm được một lý do nào cả.” Anh giơ tay lên, lau trán Lâm Giai Thụy: “Chỉ là tôi muốn ở bên anh, chờ anh buông bỏ tất cả gánh nặng trong lòng, sau đó lại nhìn anh vui vẻ, nhìn anh có thể mỉm cười thoải mái, tôi sẽ...”

“Tôi đồng ý.” Lâm Giai Thụy bỗng cắt lời anh.

Long Hoàng Văn nhất thời kinh ngạc đến sững người, rồi lập tức phản ứng lại, mở to mắt, tưởng mình nghe nhầm, vì vậy dè dặt khẽ hỏi lại: “... Cái gì? Đồng ý cái gì?”

Lâm Giai Thụy nhìn cái người lại trở nên ngốc nghếch trước mặt, mỉm cười đáp: “Tôi không biết yêu là gì, cũng không biết phải yêu như thế nào. Ngay cả tôi cũng không biết trái tim mình đang ở đâu nữa, anh có để bụng không?”

Long Hoàng Văn kích động lắc đầu, cách lần đầu tiên gặp hắn đã hơn nửa năm, anh tưởng mình không thể đợi được đến lúc... Nhưng cho dù người này vẫn không chịu mở rộng cánh cửa lòng mình, chỉ cần cho phép

anh ở bên bầu bạn thì anh cũng thỏa mãn lắm rồi.

Long Hoàng Văn tiến lên, cầm tay Lâm Giai Thụy, thấy hần không vùng ra thì rất vui mừng. Anh nhẹ nhàng kéo tay Lâm Giai Thụy, mười ngón đan xen, vẻ mặt hạnh phúc như giấc mơ thành hiện thực.

Lâm Giai Thụy bỗng nhiên cũng thấy vui vui, thực ra có người làm bạn cũng không tệ, cho dù người này có thể cũng chỉ là một người qua đường. Nhưng không sao, ai mà chẳng là người qua đường của một ai đó? Đi đường quá mệt nhọc, khó khăn lắm mới tìm được chỗ dừng chân, người bầu bạn với mình, tại sao lại không tận hưởng niềm vui ấy?

Lâm Giai Thụy cũng nắm tay Long Hoàng Văn, mỉm cười với hần.

Long Hoàng Văn thực sự mừng muốn rút nước mắt, lập tức kéo hần lại ôm vào lòng, ôm thật chặt.

Hai cái bóng ôm nhau bị ánh hoàng hôn kéo dài trên bãi cát, cách đó không xa, sóng biển không biết mệt mỏi xô bờ từng đợt, thành phố vừa mới lên đèn, tất cả đều đẹp đẽ như truyện cổ tích.

Nhưng trong truyện cổ tích, luôn phải bỏ ra mới được nhận lại.

Lại là một ngày hè nóng nực, mùa thu mãi vẫn chưa đến. Thời tiết phương nam chính là như vậy, mùa hè dài đến đáng sợ. Mùa hè này, mỗi ngày tan làm Long Hoàng Văn đều đi ăn cùng Lâm Giai Thụy, sau đó đi chơi các nơi, đêm xuống lại về nhà mình.

Long Hoàng Văn chưa từng ở cùng Lâm Giai Thụy – Không gian riêng của Lâm Giai Thụy gần như là bất khả xâm phạm, nhưng anh cũng vui vẻ cho hần cơ hội làm quen. Dường như kéo gần khoảng cách về mặt không gian thì có thể gần gũi nhau hơn, Long Hoàng Văn chuyển nhà đến gần chỗ Lâm Giai Thụy ở. Nụ cười chân thật trên khuôn mặt Lâm Giai Thụy nhiều hơn, thỉnh thoảng trò chuyện với nhau cũng vô ý nhắc tới một chút chuyện cũ. Long Hoàng Văn cảm thấy rất hài lòng.

Hôm nay hai người lại cùng nhau ra bờ biển lấy cảnh, vốn định cắm trại chờ mặt trời mọc, nhưng tiết trời không đẹp lắm, vì vậy liền thôi. Trải qua một mùa hè, Lâm Giai Thụy đen đi một chút, làn da trắng trẻo không còn, Lâm Giai Thụy khá là vui sướng.

Hai người bước xuống xe đi bộ về nhà, dọc đường vừa nói vừa cười.

“A Thụy, lần sau ra ngoài vẫn nên bôi chút kem chống nắng thì hơn, nhìn xem, anh trông như bị lột một lớp da vậy!” Thực ra lúc hai người ra ngoài mặt trời đã sắp lặn, nhưng da Lâm Giai Thụy không thích ứng được với tia tử ngoại mạnh như vậy, nên lần nào da cũng đỏ hồng.

“Thôi thôi, tôi đâu có ẻo lả như vậy! Hoàn cảnh khắc nghiệt hơn tôi còn trải qua rồi, đen một chút cũng không chết!”

“... Tôi sợ anh bị phơi nắng sẽ rất thôi.”

“Ờ, lẽ nào anh thâm ghét bỏ tôi?” Lâm Giai Thụy cười trêu tức, nhướn mày. Từ sau khi đồng ý làm bạn với Long Hoàng Văn, hần không cố kìm chế bản tính của mình nữa, lúc nào cũng tự nhiên khi ở bên nhau, không cố tình né tránh, cũng không có gì ái ngại. Cứ như vậy liền thoải mái hơn nhiều.

Long Hoàng Văn nhìn cái người nghịch ngợm trước mặt, cười bất lực, anh phải sớm phát hiện Lâm Giai Thụy đôi khi chẳng khác gì một đứa trẻ. Anh nhéo mũi Lâm Giai Thụy: “Ghét thế nào được, thích còn chưa hết đây này.” Nhìn xung quanh không có ai, liền nhanh chóng chạm khê lên môi Lâm Giai Thụy, sau đó nói: “Rám nắng một chút cũng tốt, làn da trắng xanh trước kia trông thiếu sức sống lắm...”

“Khi đó tôi đang cos Lâm Đại Ngọc được chưa!” Lâm Giai Thụy muốn phản bác, nhưng không biết nên nói gì, thế là giận dỗi.

Long Hoàng Văn bao dung nhìn hần, mỉm cười.

Hai người cứ vừa đi vừa nói, con đường từ trạm xe bus đến chung cư cũng rút ngắn lại.

Khi sắp về đến chỗ ở của Lâm Giai Thụy, Long Hoàng Văn cũng định tạm biệt để về nhà mình cách đó không xa, bỗng nhìn thấy dưới lầu có một chiếc Lamborghini đang đỗ, một người đàn ông có nét nữ tính

đang dựa bên cạnh hút thuốc, Long Hoàng Văn tưởng anh chàng nhà giàu nào đang ưu tư chờ cô nàng nào đó nên cũng không để ý lắm.

Nhưng người bên cạnh nháy mắt lại cứng đờ người. Lúc này Long Hoàng Văn mới nhận ra có gì đó không ổn. Anh để phòng nhìn người đàn ông phía trước, che chắn Lâm Giai Thụy ở đằng sau.

Sau phút hoảng hốt ban đầu, Lâm Giai Thụy lại nhú mào, đi lên phía trước, vỗ vỗ cánh tay Long Hoàng Văn nói: “Đừng bảo vệ tôi như phụ nữ, tôi nói rồi, tôi không yếu đuối như vậy đâu.”

Người đàn ông trước mặt gạt tàn thuốc, hít vào một hơi, sau đó giẫm đầu mẩu thuốc lá, sa sầm mặt đứng dậy, đi tới trước mặt Lâm Giai Thụy: “Tôi đã nói, anh sẽ không trốn thoát mà.”

Lâm Giai Thụy giễu cợt hừ nhẹ: “Tôi vốn cũng không định trốn. Lần này anh lại muốn thế nào? À, đã không có ai muốn dùng tác phẩm của tôi rồi. Vậy anh định làm tôi thất nghiệp kiểu gì đây?”

Người đàn ông có vẻ bị chặn họng, trông hơi lúng túng, nhưng sau đó lập tức nén xuống, đổi sang vẻ mặt hung hăng: “Hừ! Sống cũng không tệ nhỉ! Sớm muộn cũng có một ngày tôi bắt anh phải tới cầu xin tôi!”

Long Hoàng Văn siết chặt nắm đấm đến mức nổi gân xanh. Anh suýt nữa không khống chế được muốn đi lên đánh cái tên vênh váo kia một trận no đòn. Nếu đây là người khiến Lâm Giai Thụy khép kín chính mình, đánh mất niềm vui cuộc sống, anh không ngại đánh đối phương thành đầu heo.

Dường như Lâm Giai Thụy đã phát hiện ra Long Hoàng Văn đang tức giận, liền nằm hồ tay anh, cười hề hững: “Ồ? Lại định giở trò cũ à! Đúng là đồ nhạt nhẽo. Tôi chờ đây, tùy anh thôi.” Dứt lời liền kéo tay Long Hoàng Văn bỏ đi.

Cơn tức giận của Long Hoàng Văn giảm bớt khi được Lâm Giai Thụy nắm tay, ngoan ngoãn đi theo Lâm Giai Thụy.

Mà người đàn ông phía sau nhìn chằm chằm hai người nắm tay nhau, ánh mắt như muốn phun ra lửa.

Lâm Giai Thụy không nói gì suốt đoạn đường, dường như không nhận ra rằng mình đang kéo Long Hoàng Văn về nhà. Long Hoàng Văn cũng vui vẻ không lên tiếng nhắc nhở, chẳng mấy khi có một lần Lâm Giai Thụy chủ động kéo tay, anh ước gì thời gian trôi càng chậm càng tốt.

Đi chân trần vào nhà bật đèn, lúc này Lâm Giai Thụy mới phát hiện ra Long Hoàng Văn cũng có ở đây, hơn nữa mình còn đang cầm tay anh. Lâm Giai Thụy hơi đỏ mặt: “Ngại quá, tôi bận nghĩ mấy chuyện.”

Long Hoàng Văn giữ tay không cho hấn giãy ra, đáp: “Không sao”, rồi kéo người lại, ôm vào lòng, nói: “Nghĩ thì nghĩ, nhưng đừng nghĩ quá nhiều, đừng để bản thân đi vào ngõ cụt. Mọi thứ đã có tôi lo. Sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Lâm Giai Thụy thấp hơn Long Hoàng Văn một chút, nhưng hấn thực sự không thích tư thế này chút nào, cảm giác hơi giống nữ sinh nép vào lòng bạn trai của mình. Thế là hấn cựa ra khỏi vòng ôm của Long Hoàng Văn.

Long Hoàng Văn sững sờ, thầm nghĩ, lẽ nào Giai Thụy thích cái tên trắng trẻo vừa này, rồi giữa hai người xảy ra hiểu lầm nên vừa yêu vừa hận, bây giờ cuối cùng cũng nhận ra người mình thực sự thích là ai, vì vậy không muốn anh ôm?

Không ngờ anh chưa kịp phản ứng, Lâm Giai Thụy đã khí phách đứng hấn lên ghế sofa, ôm chầm Long Hoàng Văn vào ngực mình, ra vẻ xem ai cao hơn ai, trông cực kì đắc ý.

Long Hoàng Văn quả thực không biết nên nói gì. Tính trẻ con của Lâm Giai Thụy lại nổi lên... chắc hấn hấn cũng quên luôn chuyện đang nghĩ ban này rồi, vậy cũng tốt. Long Hoàng Văn bắt lực thở dài, vốn tưởng sẽ hỏi dò được một chút gì đó, xem ra là không thể rồi.

13. Chương 13: H ~

Nhà của Lâm Giai Thụy vẫn vắng lặng mà sạch sẽ như vậy, nhưng nay có thêm vài phần sức sống – Trong nhà nhiều hơn mấy chậu cây cảnh Long Hoàng Văn tặng. Lâm Giai Thụy nói sẽ không chăm, nhưng vẫn bày trong phòng, thực ra nhìn cây tươi tốt hay không là đủ biết chủ nhân phí không ít công sức. Long Hoàng Văn ôm Lâm Giai Thụy khẽ cười, cái người này, cỏi lớp vỏ bọc lạnh lùng ra, bên trong vừa yếu ớt vừa mỏng manh.

Lâm Giai Thụy đắc ý đủ rồi cũng phát hiện ra Long Hoàng Văn theo mình về nhà, hần trăm mặc rầu rĩ một hồi, giữ lại hay đuổi đi đây. Dù sao người này luôn đối xử tốt với mình, không có hành vi gì quá khích, mình nói gì nghe nấy, hơi ngốc nhưng được cái dịu dàng, mình cũng không quá kháng cự, mà dù sao cũng đã đồng ý ở bên nhau rồi, giữ lại chắc không sao đâu nhỉ.

Thế là Lâm Giai Thụy liền chủ động hôn lên trán Long Hoàng Văn một cái, nói: “Tắm rồi đi ngủ.”

Long Hoàng Văn thật kích động. Đây là lần thứ hai anh bước vào nhà Lâm Giai Thụy, lần đầu tiên hình như là đầu mùa xuân nửa năm trước, hần tái mặt đuổi mình ra ngoài, biểu cảm chán ghét và cự tuyệt. Lần này, hần không chỉ hôn trán mình, mà còn ngằm cho phép mình ở lại... Long Hoàng Văn ngây ngẩn, muốn nói gì đó, nhưng lại kích động đến mức ngực phập phồng, không biết nên nói gì cho phải.

Lâm Giai Thụy biết anh sẽ phản ứng như vậy, quay người cười trộm một cái, đi lấy quần áo cho anh. Đến khi Lâm Giai Thụy cầm quần áo của mình ra đưa cho Long Hoàng Văn, đưa đi đưa lại mấy lần Long Hoàng Văn mới có phản ứng.

Long Hoàng Văn không nhận, ngược lại còn kéo Lâm Giai Thụy vào lòng ôm, khóe mắt rớm nước – Lâm Giai Thụy hết cách, đành đứng vậy nói: “Không phải chứ, đàn ông đàn ông... Anh khóc đấy à?”

Long Hoàng Văn xoa xoa đầu Lâm Giai Thụy, ánh mắt tràn đầy kiên định và đầy tình ý, anh cúi đầu tìm môi Lâm Giai Thụy, mạnh mẽ hôn lên – Ừm, quả nhiên là sướng khoái. Hôn thôi chưa đủ, đầu lưỡi cũng luồn vào liếm mát thỏa thích. Lâm Giai Thụy có chút mơ màng, sau đó lập tức xô anh ra, lau miệng nói: “Cầm thú!”

Long Hoàng Văn liền hốt hoảng lấp ba lấp bắp – Trước đây mặc dù có hôn, nhưng anh sợ Lâm Giai Thụy thấy phản cảm, nên đều chỉ hôn nhẹ bên ngoài, lần này coi như là nụ hôn chính thức đầu tiên của bọn họ. Anh hề kích động là quên hết mọi thứ. Lúc này chỉ có thể luống cuống ấp úng giải thích: “Tiểu Thụy... Tôi... tôi... Tôi chỉ là hơi kích động... Anh đừng giận, đừng giận mà!”

Lâm Giai Thụy mím môi, đưa quần áo cho anh: “Không biết anh có mặc vừa không, cứ mặc tạm đi.”

Long Hoàng Văn thấy hần không giận, liền hôn chụt một cái lên môi hần, sau đó ôm quần áo sung sướng chạy đi tắm.

Lâm Giai Thụy đứng tại chỗ, sờ sờ môi, lắc đầu nói: “Mặt người dạ thú!”

Long Hoàng Văn còn chưa đi vào phòng tắm đã nghe thấy một câu như vậy, thoáng dừng lại, nhìn xuống thân dưới của mình cười bất đắc dĩ, mình đúng là cầm thú thật...

Tắm xong, Long Hoàng Văn không biết nên ngủ ở phòng ngủ hay phòng khách, Lâm Giai Thụy không nói gì, anh cũng không biết đãi ngộ của mình là giường hay ghế sofa... Nhưng anh lại không cam lòng khi chưa đợi phán quyết đã tự chọn sofa – Nếu vì vậy mà bỏ qua cơ hội chung giường chung gối thì thật đáng tiếc.

Thế là lúc Lâm Giai Thụy tắm xong đi ra liền nhìn thấy một cảnh như thế này – Long Hoàng Văn khoanh chân ngồi trên ghế sofa, ôm gối đầu, lông mày nhíu chặt, mắt dán chặt vào TV, mà TV thì đang chiếu Tom và Jerry. Lâm Giai Thụy lấy làm lạ, Tom và Jerry chẳng phải là phim hoạt hình hài hước ư? Sao lại vừa xem vừa làm cái vẻ mặt xoắn xuýt đó?

Hần không biết Long Hoàng Văn đang vắt óc tìm một lý do chính đáng để không phải ngủ sofa mà được cùng giường với hần...

Thế là Lâm Giai Thụy mở lời: “Hoàng Văn, nhà tôi chỉ có một chiếc giường... Chúng ta... Chúng ta... Ừm, nếu anh không ngại...” Lâm Giai Thụy cũng cảm thấy xấu hổ hết sức, hần cũng chưa nghĩ đến chuyện này,

nhưng dù sao cũng không thể đuổi người ta ra đường giữa đêm hôm khuya khoắt... Ngủ sofa... đến mình còn thấy khó chịu, ai lại để khách ngủ ở đó... Ngay cả bản thân hắn cũng không ý thức được, thực ra hắn chỉ coi Long Hoàng Văn là khách... Vì vậy Long Hoàng Văn vui mừng hơi sớm rồi.

Long Hoàng Văn không đợi hắn nói xong đã vội vàng lắc đầu: “Không ngại không ngại...”, cầu còn không được nữa là! Long Hoàng Văn lập tức chân chó đi trải chăn.

Trước khi đi ngủ, Lâm Giai Thụy nhìn ảnh chụp ở đầu giường theo thói quen, ánh mắt sâu xa mà u buồn. Long Hoàng Văn không kìm được hỏi: “Đó là dì sao? Dì ấy đẹp quá.”

Lâm Giai Thụy nghe vậy, ngoảnh lại mỉm cười, vẻ mặt tự hào: “Mẹ tôi vẫn luôn đẹp như vậy. Chỉ là số phận cứ thích trêu đùa bà.” Càng nói ánh mắt lại càng âm đạm.

Long Hoàng Văn ôm hắn từ phía sau, nói: “Hồng nhan bạc phận. Thực ra đời người khúc khuỷu cũng là một mỹ lệ không phải sao? Anh đừng quá đau lòng.”

Lâm Giai Thụy dựa ra đằng sau, giọng nói mang theo xúc động: “Có lẽ vậy. Chỉ là tôi vẫn không buông bỏ được. Mỗi khi nhớ lại cái chết của mẹ... Tôi...” Giọng nói của Lâm Giai Thụy đã có chút nghẹn ngào.

Long Hoàng Văn nghe ngóng được một chút về thân thế của Lâm Giai Thụy từ Lữ Triết Minh, biết hắn và mẹ sống nương tựa vào nhau, tình cảm sâu đậm, cái chết của mẹ là cú sốc lớn đối với hắn. Anh ôm Lâm Giai Thụy đặt lên giường, phủ người xuống, hôn lên môi hắn.

Lâm Giai Thụy hoàn toàn ngây người, bầu không khí bi thương thoáng chốc biến mất, hắn bị động đón nhận nụ hôn, mở to hai mắt, không hiểu chuyện gì xảy ra. Quả nhiên là dẫn sói vào nhà sao? Lâm Giai Thụy cực kỳ hối hận.

Long Hoàng Văn hôn xong, nhìn người đang cứng ngắc dưới thân, mỉm cười, đang định nói chuyện, Lâm Giai Thụy liền nhú mào, hơi mất kiên nhẫn nói: “Nặng, anh đè lên tôi rồi.”

Long Hoàng Văn vội đi xuống, nằm nghiêng ôm Lâm Giai Thụy vào ngực.

Lâm Giai Thụy cũng không giãy ra, chỉ nói: “Hôn tệ quá... Nhưng mà trước nay anh cũng an ủi người khác như vậy à?”

Long Hoàng Văn lặng lẽ chảy hai hàng nước mắt trong lòng, kĩ năng hôn có thể muốn mà giỏi được ư, mà có ai ngờ đến mức dùng cách này để an ủi chứ! Rõ ràng là đối xử đặc biệt được không – Anh không nói gì, chỉ cúi đầu tập trung hôn Lâm Giai Thụy, hỏi: “Cũng?”, anh không hề xem nhẹ chữ “cũng” kia.

Lâm Giai Thụy ra vẻ thuần khiết: “Ừm, thỉnh thoảng thấy tôi không vui A Triết cũng hôn tôi... Oáp, buồn ngủ quá, ngủ đi, chúc ngủ ngon.”

Một lần nữa Long Hoàng Văn lại liệ Lữ Triết Minh vào hàng khách không mời.

Lâm Giai Thụy theo thói quen co người thành con tôm chìm vào giấc ngủ. Chỉ là trong lúc mơ màng cứ có ai đó sờ soạng hôn hít hắn. Chọc đến mức hắn tức điên. Khi tay người kia sờ xuống thân dưới của hắn, Lâm Giai Thụy nổi giận, lật người đè lên, cúi xuống hôn. Giờ thì Long Hoàng Văn thỏa mãn rồi. Thoảng cái đã cởi sạch quần áo của mình và Lâm Giai Thụy – Đã ngủ chung giường, không xảy ra chút gì đó thì thật có lỗi với bản thân, hơn nữa người đàn ông gặp hồi tối khiến anh cảm thấy hết sức bất an. Lâm Giai Thụy không biết là cố ý hay vô tình mà lảng tránh chuyện đó, càng khiến anh bối rối hơn, luôn cảm thấy có gì đó đã bắt đầu mất khống chế. Anh mạnh mẽ đáp lại nụ hôn phần nộ của Lâm Giai Thụy, lòng nóng như lửa đốt, nhưng lại không tìm được lối thoát.

Lâm Giai Thụy thực ra đang ngủ mơ màng, nhưng là đàn ông ai có thể chịu được khiêu khích như vậy. Thế là hắn nhắm mắt hôn loạn người dưới thân, người đó cũng không nhàn rồi, hai bàn tay nóng rực lướt khắp người hắn. Sờ đến hai điểm trước ngực hắn, dùng sức xoa nắn. Lâm Giai Thụy cũng không cam lòng tỏ ra yếu kém, tách hai gối Long Hoàng Văn, chen vào giữa, tìm kiếm nơi phía sau, vuốt ve nắn nhàn xung quanh.

Long Hoàng Văn thở gấp nói: “Đợi chút... Lấy dầu bôi trơn đã. Trong túi quần tôi...”

Lâm Giai Thụy nằm hẳn lên người Long Hoàng Văn, đến ngón tay cũng lười động đậy: “Tôi buồn ngủ lắm... Anh tự lấy đi.”

Long Hoàng Văn nhìn hạ thân sưng trướng của mình, lại nhìn Lâm Giai Thụy mơ mơ màng màng, thở dài một hơi, cam chịu đứng dậy đi lấy dầu bôi trơn, sau đó đổ mặt bôi lên cửa sau của mình... Lần đầu tiên chắc là rất đau, nhưng không sao, ít nhất điều đó sẽ chứng minh nó không phải một giấc mơ, mà thực sự đã xảy ra.

Long Hoàng Văn hạ quyết tâm phải gạo nấu thành cơm. Trái tim Lâm Giai Thụy không biết đang trốn ở nơi nào, nhất định không chịu lấy ra xem thử, có lẽ đúng như hần tự nói, hình như hần không có tim. Long Hoàng Văn cũng hiểu Lâm Giai Thụy đồng ý đến với mình có lẽ chỉ là do nhất thời cô đơn, hoặc là vì mình bám riết quá hần không chống lại được, bất đắc dĩ phải chịu... Cho dù là lý do nào thì cũng không phải vì Lâm Giai Thụy động lòng với anh. Hơn nữa Lâm Giai Thụy đã nói rõ ngay từ đầu là bản thân hần cũng không biết tim mình ở đâu. Long Hoàng Văn biết không thể cưỡng ép, chỉ là anh vẫn hy vọng mình có thể lưu lại một chút dấu vết trong trái tim hần, hoặc là trong cuộc sống của hần, cho dù cuối cùng hần vẫn có chấp khếp kín bản thân đi nữa...

Lúc Long Hoàng Văn đổ mặt tự làm xong mọi chuẩn bị, liền cười lên người Lâm Giai Thụy, lúc này Lâm Giai Thụy đã gần như chìm vào mộng đẹp, dục vọng của hần vốn không mạnh mẽ, trước đây vì tính ưa sạch sẽ nhẹ nên đến tình một đêm cũng ít, không biết là hần không có nhu cầu về phương diện đó, hay là do hần bị lãnh cảm, dù sao hần cảm dục một thời gian dài cũng thấy bình thường.

Nhưng khi Long Hoàng Văn gặm cắn ngực hần, còn vừa liếm vừa mút, tay thì an ủi hạ thân của hần, hần vẫn hơi tỉnh táo lại, cơn khoái cảm xa lạ khiến hần không thích ứng kịp, lại không biết đáp lại thế nào, chỉ có thể mở hé đôi mắt ngái ngủ hơi mờ nước nhìn Long Hoàng Văn.

Ánh trăng xuyên qua ban công, đổ xuống giường, chiếu lên thân thể Lâm Giai Thụy làm nổi bật đường nét thân thể mềm mại cùng nỗi đau thầm kín khó diễn tả thuộc về hần. Khi Long Hoàng Văn nhìn thấy đôi mắt ngày thường luôn lạnh lẽo của Lâm Giai Thụy giờ mang theo hơi nước, lộ ra một chút yếu đuối không dễ dàng nhận ra, theo bản năng tiến sát lại gần. Dục hỏa thiêu đốt khiến anh gần như không thể khống chế được bản thân, nhưng mình là lần đầu tiên, mình bị thương thì thôi đi, anh sợ làm đau cả Lâm Giai Thụy, vậy thì xôi hỏng bỏng không. Vậy là anh liền đỡ XX của Lâm Giai Thụy chậm rãi ngồi xuống...

Trong lúc thần thờ, Lâm Giai Thụy chỉ cảm thấy mình tiến vào một nơi nóng cháy lại căng chặt, người bên trên mang theo nét mặt thống khổ, giọt mồ hôi to như hạt đậu rơi xuống người hần bỏng rát. Đêm thu bắt đầu se lạnh, Lâm Giai Thụy sợ lạnh, bình thường phải đắp kín chăn. Nhưng lúc này hần cảm thấy rất ấm áp, thế là càng dựa sát vào người phía trên, hai tay ôm chặt Long Hoàng Văn, cổ họng không kìm được phát ra tiếng thở dốc thoải mái.

Long Hoàng Văn nghe tiếng thở của người dưới thân, biết hần không khó chịu, vậy là cứ giữ nguyên tư thế đó tự mình hoạt động...

Gió thu nổi lên, vù vù thổi qua chấn song, cuốn theo mấy phiến lá vàng. Nhưng trong phòng vẫn nóng rực như mùa hè.

14. Chương 14: Chuyện Cũ

... Thế là Lâm Giai Thụy cứ mơ mơ màng màng như vậy ăn sạch Long Hoàng Văn. Sáng hôm sau lúc thức dậy, trông thấy Long Hoàng Văn sáng khoái tươi tỉnh đứng trước giường gọi mình dậy, Lâm Giai Thụy còn nghĩ liệu có phải ảo giác hay không, thực ra tối qua không hề xảy ra chuyện gì? Nhưng khi hần xốc chăn lên, thấy dấu hôn trên cơ thể mình, cùng với dấu hôn bên trong cổ áo cổ ý mở rộng của Long Hoàng Văn, hần liền đỏ mặt. Đúng là không biết tiết chế gì cả. Tối qua cũng hiểu là ngủ kiểu gì nữa, hình như còn chưa tắm rửa gì, nhưng sao mình cảm thấy thân thể khoan khoái thế nhỉ? Lâm Giai Thụy nghi ngờ nhìn về phía Long Hoàng Văn. Long Hoàng Văn đi tới đặt một nụ hôn lên môi hần, nói: “Dậy thôi, ăn sáng nào.”

Lâm Giai Thụy cúi đầu, ngượng ngùng đỏ mặt, ậm ừ muốn nói gì đó, nhưng nhận ra thực sự không biết nói gì cho phải. Hần ảo não gãi gãi đầu, nhìn dáng đi hơi thiếu tự nhiên của Long Hoàng Văn, không biết tại

sao mình lại tiến thêm một bước với người này. Bản thân hẳn không hề có ý định đó, quan hệ tiến thêm một bước đồng nghĩa với việc ràng buộc giữa hai người càng chặt chẽ. Đây chính là điều Lâm Giai Thụy cảm thấy phiền phức và không muốn xảy ra nhất. Nhưng dù gì cũng xảy ra quan hệ rồi, không thể giả vờ như không có được, hơn nữa chịu thiệt cũng không phải mình. Lâm Giai Thụy lắc lắc đầu, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Thực ra Long Hoàng Văn cũng hơi xấu hổ, để Lâm Giai Thụy không ăn quyết, anh đã cố ý để lại thật nhiều vết tích, còn cố tình mở rộng cổ áo, cho hẳn nhìn thấy dấu hôn tối hôm qua – Vậy nhưng không ngờ lại khiến Lâm Giai Thụy xấu hổ đỏ cả mặt, khi anh thấy Lâm Giai Thụy còn ngượng hơn mình thì liền tha cho hẳn, vừa cười vừa đi bày bàn ăn. Quan hệ của hai người hôm nay có thể nói là tiến thêm một bước dài, Long Hoàng Văn thở ra một hơi, anh biết tương lai có thể còn khó khăn nghìn lần, nhưng dù sao đi nữa anh cũng sẽ không buông tay – Tiểu Thụy đáng yêu như vậy anh sao có thể nhường cho người khác được?

Ăn sáng xong – Mặc dù có thể coi là bữa trưa luôn rồi, Long Hoàng Văn muốn Lâm Giai Thụy được ngủ thêm nên đã xin nghỉ giúp hẳn. Long Hoàng Văn dọn bàn xong thì có tiếng chuông cửa, đi mở cửa, thì ra là Lữ Triết Minh lâu ngày không gặp. Lữ Triết Minh trông thấy anh, vẻ mặt hơi kì lạ, nhưng vẫn mỉm cười gật gật đầu, sau đó vào nhà tìm Lâm Giai Thụy.

Lâm Giai Thụy ngồi trên ghế sofa, dáng vẻ như có điều suy nghĩ. Lữ Triết Minh đi tới, xoa xoa đỉnh đầu hẳn, hỏi: “Sao thế?”

Lâm Giai Thụy nhìn thấy là Lữ Triết Minh liền thả lỏng người: “A Triết à, không sao, dạo này cậu sao rồi?”

Lữ Triết Minh ngừng tay, ánh mắt rơi xuống dấu hôn dễ thấy ngay chỗ xương quai xanh của Lâm Giai Thụy, Tiểu Thụy ăn hay là Tiểu Thụy bị ăn? Không đúng, mình từng nói với Long Hoàng Văn Tiểu Thụy là chuẩn top, nhưng trông Tiểu Thụy không giống như người chủ động. Lẽ nào Long Hoàng Văn thực sự dâng cúc... Lữ Triết Minh nghĩ tới đây, bỗng nhiên phì cười. Biểu cảm nặng nề cũng biến mất. Thứ khiến người ta đau đầu nhất ở Tiểu Thụy đó là tính khó gần, khó tạo dựng được niềm tin đối với người khác, kể ra Long Hoàng Văn cũng coi như may mắn, ít nhất Tiểu Thụy không kháng cự anh ta. Không khéo nhờ Long Hoàng Văn mà tính khép kín của Tiểu Thụy cũng sẽ có chuyển biến tốt, khi gặp lại tên kia bên cạnh cũng có thêm một người ủng hộ và bảo vệ.

Lữ Triết Minh ngồi xuống bên cạnh Lâm Giai Thụy, còn Long Hoàng Văn thì đang bận chuẩn bị trà nước – Hẳn đã nhân cơ hội soi xét phòng Lâm Giai Thụy một lượt.

Lữ Triết Minh trêu tức cười bảo Lâm Giai Thụy: “Một thời gian không gặp, sao đã tiến triển nhanh thế này rồi?” Vừa nói vừa giả vờ đau lòng: “Cưng à, cậu lại nữa bỏ tôi mà đi...”

Lâm Giai Thụy phiền não lườm hẳn: “Tôi cũng không hiểu sao lại thành ra thế này...”

Lữ Triết Minh biết hẳn đang đau đầu không biết nên xử lý mối quan hệ với Long Hoàng Văn như thế nào, liền cầm tay Lâm Giai Thụy, giơ lên trước mặt hẳn, nói: “Cậu xem, đường chỉ tay trên bàn tay này, rắc rối phức tạp, có người nói đây là cuộc đời của chúng ta, dạo này tôi cũng trải qua vài chuyện, coi như đã hiểu thấu, tất cả cứ tùy tâm là được rồi, không nhất thiết phải quá ép buộc bản thân. Tiểu Thụy, tôi dõi theo cậu từ khi còn ngông cuồng thời niên thiếu cho đến lúc điềm đạm của hiện tại, nhưng bất kể ra sao, tôi chỉ hy vọng cậu vui vẻ, những thứ khác không cần suy nghĩ quá nhiều.”

Lâm Giai Thụy thuận thế ngả lên đùi Lữ Triết Minh, nhắm mắt lại, khẽ “Ừm” một tiếng. Hẳn quả thực không ngờ mối quan hệ với Long Hoàng Văn sẽ thân mật đến mức này, thế nhưng nếu sự đã rồi hẳn cũng không thoái thác. Nếu mãi chỉ có một người bỏ ra, về mặt tình cảm không giữ được cân bằng, khó bảo đảm sẽ không xảy ra chuyện, cho dù xuất phát từ tình cảm gì hẳn cũng sẽ nghiêm túc suy xét lại mối quan hệ với Long Hoàng Văn, tuyệt đối không qua loa.

Lữ Triết Minh vuốt tóc Lâm Giai Thụy, nhìn lên trần nhà không nói lời nào. Rõ ràng hẳn có lời muốn nói với Lâm Giai Thụy, nhưng không biết nên biểu đạt thế nào – Hẳn sợ sẽ chạm vào vết sẹo của Lâm Giai Thụy. Vì vậy chỉ có thể trầm mặc.

Long Hoàng Văn rót trà đi ra trông thấy cảnh tượng này, suýt nữa định đổ trà lên người Lữ Triết Minh – Tiểu Thụy nhà tôi chỉ được gối đầu lên đùi một mình tôi. Nhưng thấy dáng vẻ hài lòng của Lâm Giai Thụy, đành phải nén ghen tuông xuống.

Anh rót trà cho hai người xong cũng ngồi xuống một bên, Lâm Giai Thụy miễn cưỡng mở mắt, vẫy vẫy tay với anh. Long Hoàng Văn sung sướng nhảy sang như một chú cún. Lâm Giai Thụy nói: “Hoàng Văn muốn ở lại không?”

Long Hoàng Văn mở to mắt, tất nhiên là anh muốn ở lại – Ai lại đuổi người mà mình ăn sạch sẽ đi chứ, mặc dù là mình tự dâng lên, nhưng đãi ngộ không thể tử tế một chút sao... Long Hoàng Văn thầm ai oán, tội nghiệp nhìn Lâm Giai Thụy.

Tim Lâm Giai Thụy nảy lên, mặt đỏ bừng, xấu hổ quay mặt đi: “VẬY... anh cứ nghỉ ngơi đi.” Ngụ ý là bảo anh hãy vào phòng ngủ, hẳn có lời muốn nói với Lữ Triết Minh.

Long Hoàng Văn nhìn tư thế thân mật của hai người, không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể đi ba bước ngoảnh lại một lần trở về phòng ngủ.

Phòng khách yên tĩnh hồi lâu, nước trà bốc hơi nóng đã nguội hẳn. Lâm Giai Thụy tựa hồ đã ngủ, cuộn tròn thân thể. Lữ Triết Minh nghịch tóc của hắn, cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện: “Tiểu Thụy, sáng nay tôi đến thủy cung thì gặp Lương Cẩn.”

Quả nhiên thân thể Lâm Giai Thụy cứng đờ, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường. Hắn chậm rãi khép hai mắt, cười khổ đáp: “Ừm, tối qua tôi cũng gặp hắn ở dưới lầu.”

Lữ Triết Minh hơi ngừng tay, cũng cười khổ: “Quả nhiên vẫn là hắn. Với cái tính cố chấp của hắn, giằng co được hai năm cũng coi như khá lâu.” Lúc trước Lương Cẩn gã cũng tới đây tìm rồi, nhưng năm kia Lâm Giai Thụy không ở đây, mà đang đi du lịch bên ngoài, đầu năm ngoái bị Lữ Triết Minh lừa tới ăn tết nên mới ở lại. Vì vậy Lương Cẩn bây giờ mới xuất hiện quả thực hơi muộn.

Lương Cẩn không có thù oán sâu nặng gì với bọn họ, cùng lắm chỉ được coi là phần tử ái mộ quá khích của Lâm Giai Thụy mà thôi. Mùa thu năm kia dì bệnh nặng, Tiểu Thụy biến mất một thời gian trở về ở bên dì những ngày cuối cùng. Nhưng vì vậy mà Lương Cẩn hiểu nhầm rằng Tiểu Thụy trốn tránh gã, ghét bỏ gã, thế là giở thủ đoạn ác độc, dùng cường quyền để loại Tiểu Thụy ra khỏi tòa soạn ở thành phố B, sau đó tìm người vu cáo Tiểu Thụy rằng tác phẩm đoạt giải trước đây của hắn thực ra là do ăn trộm của một nhiếp ảnh gia khác mà hắn ghen ghét, tác phẩm đó thực ra là của nhiếp ảnh gia kia. Gã ta âm mưu dồn Tiểu Thụy vào đường cùng để hắn buộc phải xin tha. Chuyện này từng gây ra sóng to gió lớn.

Nhưng khi đó Tiểu Thụy đang đối mặt với nỗi đau mất dì, căn bản không rảnh quan tâm đến chuyện này, mất việc cũng mặc kệ, tính tình cũng thay đổi, trở nên âm u không có lấy một chút màu sắc, như thể ba hồn bảy vía đều đi theo dì. Lữ Triết Minh khi đó gần như bó tay chịu trận, bởi hắn không khóc không âm ỉ, bạn bảo hắn làm gì thì hắn làm cái đó, chỉ là trong mắt không có lấy một tia sáng. Mà những thứ gọi là đả kích của Lương Cẩn đối với hắn đều nhỏ bé không đáng kể, không liên quan, không quan trọng.

Về sau, Lương Cẩn thấy Lâm Giai Thụy không đi tìm gã, thế là quay sang nhắm vào mình, khi đó đúng lúc mình đang phải chuẩn bị cho một cuộc thi quan trọng. Huấn luyện viên luôn coi trọng mình đột nhiên trở mặt, đối người dự thi – Đó là người dự bị, tuy cũng có thực lực, nhưng không phát huy ổn định bằng mình. Lúc đó mình cũng đã đến tuổi giải nghệ, đó là cơ hội cuối cùng của mình. Người thay thế... lại là người yêu lúc ấy. Lữ Triết Minh không nói gì, lập tức giải nghệ. Tạm biệt đội nhảy cầu, mặc dù rất quyến luyến, nhưng hắn không hối hận, có lẽ không được tham gia thi lần cuối là một điều tiếc nuối, nhưng ai bảo thế giới này là một vòng luẩn quẩn chứ, tiếc nuối chính là luẩn quẩn, nhưng không có tiếc nuối thì làm sao cảm nhận được sự đẹp đẽ của thế gian?

Lâm Giai Thụy vẫn rất áy náy vì chuyện này, cho rằng mình hại hắn mất công việc ở đội nhảy cầu. Lữ Triết Minh thì vẫn nhấn mạnh, bọn họ là người một nhà, vốn dĩ là gắn bó với nhau, không cần quá tính toán. Sau đó, Lâm Giai Thụy nói muốn đi du lịch, thả lỏng tinh thần, thế là đi biệt một năm trời, Lữ Triết Minh về quê, nhân lúc Lâm Giai Thụy về ăn tết liền giữ hắn lại thành phố này. Cứ lang bạt bên ngoài, không biết hắn sống có tốt không, Lữ Triết Minh giữ hắn lại bên cạnh để trông coi. Nhưng hắn vẫn giữ mãi bóng ma u buồn, tính cách ngông cuồng trước đây cũng biến thành khép kín, sự cảnh giác với người khác cũng tăng lên nhiều. Lần này Long Hoàng Văn có thể thuận lợi bước vào cuộc sống của Tiểu Thụy, Lữ Triết Minh cũng lấy làm mừng, nhưng nếu Long Hoàng Văn làm chuyện gì tổn thương Tiểu Thụy, hắn sẽ không tha thứ.

Lữ Triết Minh người vẫn đang trưng vẻ mặt lo lắng trên đôi mắt mình, nói: “Tìm thì tìm, Tiểu Thụy à, cậu không cần bận tâm việc tôi có chịu ảm ức hay không đâu. Chúng ta là người một nhà, không cần áy náy với tôi, được chứ?”

Lâm Giai Thụy mở mắt, nhìn trần nhà trắng lóa, rồi chui vào lòng Lữ Triết Minh, cọ cọ như làm nũng, sau đó ngẩng đầu nhìn Lữ Triết Minh, cười nói: “Tôi khách sáo với cậu lúc nào hả ~ Tôi biết phải làm thế nào, đừng lo lắng.”

Lữ Triết Minh vỗ vỗ đầu hắn, cũng cười đáp: “Vậy thì được, tôi chỉ sợ cậu áy náy vì chuyện lần trước, sau này Lương Cẩm uy hiếp cái cậu liền thỏa hiệp.”

Lâm Giai Thụy thui hấn một cái, nói: “Tôi giống người không có nguyên tắc lắm à?”

Lữ Triết Minh nhéo mũi hắn đáp: “Dạ dạ dạ, không giống ~ Nhưng mà không cho phép cậu đột ngột mất tích nữa, hại tôi mất công lo lắng!”

Lâm Giai Thụy gật đầu. Sự xuất hiện của Lương Cẩm nhất định sẽ khiến cuộc sống của hắn đi chệch quỹ đạo, nhưng hắn chẳng quan tâm. Ngoại trừ người bạn thân thiết như người nhà là Lữ Triết Minh ra, chắc hắn chẳng còn gì để mất nữa, mà nếu Lữ Triết Minh dễ dàng mất đi như thế thì đã chẳng xem hắn là người nhà rồi. Hắn chẳng có gì phải lo lắng. Lương Cẩm là một quý tử chưa trưởng thành, gã chỉ biết giành giật thứ gã muốn, chỉ thích ép người khác phải khuất phục mình, nhưng quả thực không gì có thể uy hiếp Lâm Giai Thụy, hắn không còn gì để mất, muốn tới thì tới đi.

Bữa tối Long Hoàng Văn nấu, lúc Long Hoàng Văn đi ra, Lữ Triết Minh cũng đã về, anh nghĩ chuyện bọn họ nói chắc chắn có liên quan đến người đàn ông tối hôm qua, anh rất muốn biết, rất muốn hỏi, nhưng thế giới của Lâm Giai Thụy vẫn chưa hoàn toàn mở rộng với anh, anh không muốn tùy tiện hỏi vừa, làm hắn không vui.

Lúc bụng thức ăn ra, Lâm Giai Thụy đang ngẩn người. Cả buổi chiều hắn cứ bần thần như vậy, gần như quên mất trong nhà còn một người nữa. Nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh chẳng còn gì, chắc sáng sớm nay người này ra ngoài mua. Trên bàn hầu hết đều là món hắn thích ăn, trừ tôm chiên ra thì không còn món hải sản nào khác. Lâm Giai Thụy ngạc nhiên nhìn Long Hoàng Văn, Long Hoàng Văn chỉ mỉm cười, kéo hắn ngồi xuống, sau đó vừa xới cơm cho hắn vừa nói: “Bình thường ăn cơm với anh, chú ý quan sát là biết.”

Lâm Giai Thụy bỗng cảm thấy ảm lạnh, ánh mắt nhìn Long Hoàng Văn cũng thêm phần cảm động. Hắn không phải một người máu lạnh, chẳng qua hơi khó gần, khó tin tưởng người khác, nhưng có một Long Hoàng Văn tinh tế ở bên cạnh, trời mưa đưa ô, trời nắng tặng hoa, không quản khó khăn bắm dính lấy hắn, đi chơi đâu cũng là hắn chuẩn bị chu toàn, Lâm Giai Thụy không phải không cảm nhận được tấm lòng của đối phương, chỉ là không biết cách đáp lại mà thôi.

Lâm Giai Thụy không biết nên làm sao mới đúng, lời cảm ơn cũng không biết nói ra thế nào, đành phải cúi đầu chăm chú ăn. Long Hoàng Văn ở bên cạnh chủ động bóc tôm cho hắn, từng con tôm trắng bóc gần như đều được bỏ vào bát của Lâm Giai Thụy. Lâm Giai Thụy không chịu nổi việc lúc ăn cơm còn có một ánh mắt nồng cháy nhìn mình chăm chăm, cuối cùng đành nổi giận nhìn Long Hoàng Văn: “Ăn đi. Đừng có nhìn tôi nữa!”

Long Hoàng Văn bị ánh mắt như hờn dỗi của Lâm Giai Thụy giật điện – Tất nhiên lọt vào mắt anh là “hờn dỗi”, còn thực chất chẳng qua là ánh mắt tức giận của Lâm Giai Thụy mà thôi, anh ngẩn người, vội vàng gạt hai miếng cơm vào miệng, lại cảm thấy khô cả họng, thế là uống một ngụm canh, sau đó mới ngẩng đầu cười ngu với Lâm Giai Thụy, nói: “Ừ, ăn cơm đây.”

Lâm Giai Thụy đỡ trán, đành phải mặc kệ anh. Đúng là không hiểu nổi, trông thì sáng sủa thông minh thế này mà tại sao cứ làm mấy chuyện ngớ ngẩn thế không biết. Ví dụ như tặng hoa, lần nào cũng chỉ có một loại là hoa cúc non. Ví dụ như bất kể mưa nắng ngày nào cũng chờ ở chỗ mình làm việc, nói cách nào cũng không đi. Có lẽ người này thực sự có thể ở bên mình cả đời. Dịu dàng tinh tế, bỏ ra mà không đòi hỏi nhận lại thứ gì... Lâm Giai Thụy lắc lắc đầu, cứ thuận theo tự nhiên đi, nghĩ nhiều vô ích.

15. Chương 15: Thất Nghiệp

Hôm sau Lâm Giai Thụy đi làm, quả nhiên bị ông chủ gọi lên văn phòng, bị sa thải rồi. Ông chủ cũng là bắt đắ dĩ, tìm một người biết chụp ảnh thì dễ, nhưng có kỹ thuật lại rất khó, tìm một người biết bơi cũng dễ, nhưng muốn tìm một người có vóc dáng đẹp như vậy thì đi đâu tìm? Du khách tới đây tham quan, vì chẳng mấy khi mới đi du lịch một lần nên không ngại chi tiêu, nhưng trước khi có Lâm Giai Thụy, vì vấn đề chất lượng nên số ảnh chụp bị vứt đi mỗi ngày có thể chất đầy xe tải, lần này chắc sẽ lại trở về tình trạng đó. Trước đây đóng vai người cá chỉ có nữ, sau khi Lữ Triết Minh tới mới có nam người cá, đây gần như là bằng hiệu của thủy cung, giờ mất toi hai nhân viên đắc lực, ông chủ rất đau lòng, nhưng vì sợ áp lực nên đành phải nhin.

Thành phố A là một thành phố ven biển nhiều dân nhập cư, dân bản địa rất ít, thế lực cũng không lớn. Thế lực chia làm ba phái, một phái là dân Hoa kiều trở về sau khi Trung Quốc mới được thành lập, tài chính hùng hậu, thế lực to nhất; một phái lấy di dân từ tỉnh S làm đại diện; còn một phái thì lấy di dân tỉnh G làm đại diện. Lần này là người phái Hoa kiều ra mặt, không cho phép giữ hai người kia, thế nên ông chủ cũng không dám phản kháng.

Lâm Giai Thụy và Lữ Triết Minh cùng nhau thất nghiệp, hai người nhìn nhau cười, nói lại lần nữa trở thành anh em mắc nạn rồi.

Hai người hẹn nhau đến nhà Lữ Triết Minh uống rượu, Lâm Giai Thụy tiện thể gửi tin nhắn cho Long Hoàng Văn báo mình thất nghiệp rồi, không cần anh chờ nữa. Long Hoàng Văn kinh ngạc gọi điện báo sau khi tan làm muốn tới nhà Lâm Giai Thụy, Lâm Giai Thụy bắt đắ dĩ phải cho anh đến nhà Lữ Triết Minh.

Đến nhà Lữ Triết Minh, Lâm Giai Thụy ngạc nhiên phát hiện người mở cửa lại là An Chí Hằng, Lâm Giai Thụy hoài nghi nhìn về mặt thần nhiên của Lữ Triết Minh, thầm nghĩ lẽ nào khoảng thời gian này A Triết sống cùng với An Chí Hằng? Lữ Triết Minh nhìn biểu cảm nghi hoặc của Lâm Giai Thụy, xoa xoa đầu hần: “Vào nhà rồi nói. Đang định kể cho cậu chuyện này đây.”

Sau khi bọn họ vào nhà, An Chí Hằng xếp giày gọn gàng vào giá, sau đó cũng đi vào theo.

Lữ Triết Minh dẫn Lâm Giai Thụy vào thư phòng, khoát tay ý bảo An Chí Hằng không cần theo nữa. An Chí Hằng đành phải pha trà đưa vào rồi xuống bếp bận rộn nấu cơm trưa.

Lâm Giai Thụy đang ung dung đợi Lữ Triết Minh giải đáp nghi hoặc – Khoảng thời gian A Triết hẽ tan làm là vội vàng chạy đi kia là sao? Lữ Triết Minh uống một hớp trà, cười khổ kể từng chuyện xảy ra trong mấy tháng qua.

Khoảng thời gian đó, gần như ngày nào An Chí Hằng cũng đợi ở chỗ Lữ Triết Minh tan làm, đến công việc của mình cũng mặc kệ. Lữ Triết Minh đành tránh không gặp. Nhưng cha mẹ nhà họ An thì hần không tránh được, hần không gánh nổi tội danh bề cong con nhà người ta. Ban đầu nhất quyết muốn rời khỏi thành phố này đã định không bao giờ quay lại, nếu không phải Lâm Giai Thụy không có chỗ nào để đi, hần cũng thấy quá mệt mỏi, hần sẽ không về đây. Trước kia ba mẹ âm ỉ ly hôn, bản thân ngầm come out, mọi chuyện đều hồng bết. Cuối cùng ba mẹ ai đi đường nấy, đến quốc gia khác định cư, mình cũng gói ghém hành lý, tạm biệt nơi này, xóa sạch mọi thứ ở đây, đến nơi khác làm lại từ đầu. Thành phố này, theo một nghĩa nào đó đã ép hần đi vào một con đường khác. Hần không muốn nhớ lại một chút gì ở đây. Ba mẹ không phải là ly hôn trong hòa bình, mà ngày nào cũng tranh cãi âm ỉ không ngừng. Xung quanh hần, thờ ơ có, hủ hê có, thương hại cũng có. Lúc đó việc bản thân come out đã khiến ba mẹ trách móc lẫn nhau, động tay động chân. An Chí Hằng không biết chuyện hần come out, vì khi ấy anh chỉ là một thiếu niên không hiểu sự đời, có hạnh phúc giản đơn của mình, cho dù là bạn thân, nhưng hà tất phải đem chuyện vừa khó xử vừa ô uế này đi làm phiền thế giới của họ? Nhưng vì sao thiếu niên tự cao tự đại ấy bỗng nhiên lại chạy đến trước mặt mình tỏ tình, nói mình đã thích hần từ rất lâu? Thực ra Lữ Triết Minh nghĩ mãi không hiểu, nhưng còn đang một đồng rắc rối vây quanh, nên chỉ có thể bất lực.

An Chí Hằng đối xử rất tốt với hần, khoảng thời gian hỗn loạn kia cũng không bỏ rơi hần, hần vô cùng cảm kích, mặc dù bản thân quả thực có một chút tình ý với An Chí Hằng, nhưng hần biết ăn nói với cha mẹ họ An thế nào? Sau khi Lữ Triết Minh nghiêm túc từ chối An Chí Hằng, lòng thầm nhin đau liệt anh vào danh sách không qua lại. Bảo hần ích kỷ cũng được, nếu một mối tình vẫn chưa bắt đầu mà đã bị đặt ở vị

trí không cân đối thì nó có thể kéo dài sao? Hẳn thà rằng không bắt đầu còn hơn. Cho dù tình cảm vốn dĩ không thể so sánh hơn thua, nhưng nếu vị trí bắt đầu đã khác nhau, đối với người lãnh đạm như hắn, cuối cùng cũng không tránh khỏi số phận càng đi càng xa.

Nhưng không biết An Chí Hằng về nhà dùng cách gì mà khiến bác trai bác gái đến tìm mình, mong mình đến với An Chí Hằng... Đáng thương nhất trên đời là tấm lòng cha mẹ. Cha mẹ nào không mong con cái mình vui vẻ khỏe mạnh? Nói ngay mình đây, dù trước kia mình come out, dù ba mẹ cãi nhau to đến đâu cũng không trút lên người mình. Sau khi hai người ai đi đường nấy, lo lắng nhất vẫn là mình.

Khi đó bác gái An ngồi trước mặt mình, tóc bạc đã không giấu được, Lữ Triết Minh thầm mắng An Chí Hằng, phải tàn nhẫn đến mức nào mới làm đến bước này? Bác gái uống trà, giọng nói bi thương, ánh mắt hoài niệm: “A Triết à, bác nhìn các con lớn lên... Các con vẫn luôn thân nhau, thực ra lúc con come out bác cũng có nghe nói, lúc đó lo A Hằng cũng như vậy. Bác không dám nói chuyện con come out, sợ nó cũng... Nhưng cuối cùng kết quả vẫn thế...”

Lữ Triết Minh không biết nói gì, chỉ có thể cúi đầu bưng cốc trà, nhìn lá trà chậm rãi mở ra.

Bác gái vẫn tỉ mỉ kể chuyện hồi bọn họ còn niên thiếu: “Năm đó con muốn đi, đi nơi khác nhảy cầu, A Hằng không chút do dự nói sẽ đền nguyện vọng vào đại học ở thành phố của con. Nhưng không hiểu sau về sau lại chọn đi ra nước ngoài. Thực ra mỗi năm nó vẫn về mấy lần thăm con, con lại không biết, chỉ có bác biết... Vé máy bay kẹp trong quyển sách đầu tiên trên giá sách của nó...”

...Cuối cùng bác gái An gần như van xin nói: “Thực ra bác biết từ lâu rồi, chỉ là không muốn thừa nhận, lần nào xem mắt nó cũng chỉ đi cho có lệ. Nó bảo, không phải con thì nó sẽ sống cô độc suốt quãng đời còn lại, vậy thì bảo mấy ông bà gần đất xa trời các bác làm sao yên tâm được! A Triết, bác biết con chưa có đối tượng, các con cùng nhau lớn lên, biết rõ gốc rễ, con đồng ý với nó đi được không?”

Lữ Triết Minh vì chuyện ba mẹ ra nước ngoài sớm nên từ lâu đã coi dì An là mẹ mình, bà bày ra tư thế cầu khẩn làm cho hắn chịu sao nổi? Thế là Lữ Triết Minh cứ như vậy đồng ý đến với An Chí Hằng thử xem sao.

16. Chương 16: A Triết Và An Chí Hằng Yêu Nhau Rồi?

Vẫn chưa hết. Ở bên An Chí Hằng hắn không phải chịu một chút khổ sở nào, thời trẻ hai người thân với nhau đến mức có thể mặc chung một chiếc quần, tình cảm đã có, cho dù An Chí Hằng tùy hứng, không biết bao dung thì anh cũng vẫn là thiếu niên cùng trưởng thành với mình nhiều năm trước, tình cảm có thể bồi dưỡng dễ dàng. Vốn dĩ có thể tiến hành tuần tự, nhưng số phận lại cứ an bài những thứ rủa rủa xuất hiện. Lữ Triết Minh thở dài nói: “Thực ra khi gặp La Dịch Phong tôi đã biết Lương Cần hẳn cũng sẽ tìm tới, kể ra... vẫn là chuyện tốt mà đồng nghiệp Trần Tiêu của chúng ta gây ra... Mặc dù cậu ta là trai thẳng không thể thẳng hơn, nhưng vấn đề ở chỗ cậu ta là hủ nam...”

Thì ra mỗi lần Trần Tiêu đòi ảnh Lâm Giai Thụy, cậu ta đều đăng lên mạng, còn có mấy tấm chụp lén Lâm Giai Thụy, ship bọn họ với nhau, thế là một đồng hủ nữ kêu gào tung hô, sau đó cậu ta nhân cơ hội của các em gái. Vừa khéo thế nào lại được share lên web đồng chí, bị La Dịch Phong nhìn thấy – Thế là La Dịch Phong dựa vào tấm hình và vết tích trong blog của Trần Tiêu tìm ra địa chỉ.

Hôm đó Lữ Triết Minh vẫn tan làm sớm mấy phút như thường lệ – Hắn thực sự không muốn ngày nào cũng bị An Chí Hằng tóm được ở cổng. Nhưng hôm đó lại là người khác tóm được hắn. Lúc trông thấy La Dịch Phong hắn hơi hoảng hốt, người này giờ đang thuận lợi vui vẻ, đến tìm mình làm gì?

Những chuyện năm đó hắn không tính toán không có nghĩa là người khác cũng không tính toán. La Dịch Phong rất tự nhiên đi tới ôm Lữ Triết Minh, mắt hình như hơi rớm nước, giọng nói cũng rất nghẹn ngào: “A Triết, cuối cùng cũng tìm được anh rồi...”

Lữ Triết Minh mất tự nhiên đẩy người ra, đúng lúc nhìn thấy An Chí Hằng xuất hiện ở cổng thủy cung như thường lệ. Lữ Triết Minh thầm than thở trong lòng, cuộc sống đúng là một xô mẩu chó mà, mỗi ngày té

một gáo, kiểu gì cũng có ngày té lên người bạn. Chuyện này dẫn đến việc An Chí Hằng hóa sói hiến thân như thế nào thì không kể nữa. Lại nói về La Dịch Phong, Lữ Triết Minh đang cực kì nghi ngờ mắt nhìn người của mình hồi trước – Trên đời sao lại có kẻ bám dai thế này nhỉ?

Chuyện ngày xưa vốn dĩ không phải là lỗi của La Dịch Phong, sai là ở chỗ Lương Cẩn tạo áp lực, chẳng ai làm gì được, Lữ Triết Minh cũng không trách hấn ta. Thậm chí khi bắt gặp La Dịch Phong bán đứng thân thể đổi lấy cơ hội lên đài hấn cũng không trách đối phương, chỉ lặng lẽ bỏ đi. Mỗi người đều chọn cho mình một con đường riêng, người khác không có quyền can thiệp. Chỉ là khác đường nên mưu cầu khác nhau mà thôi.

La Dịch Phong cứ muốn đuổi theo xin lỗi: “A Triết, xin lỗi, trước kia em có thể từ chối, em là người có thực lực nhất trong đội dự bị, chỉ cần em từ chối, huấn luyện viên chắc sẽ không gạt anh ra...”

Lữ Triết Minh lắc đầu: “Không, không phải lỗi của cậu. Cậu không cần phải day dứt vì chuyện đó.”

An Chí Hằng đi tới đẩy La Dịch Phong, tức giận nhìn hấn ta chằm chằm: “Cậu là ai!”

La Dịch Phong vươn tay ra như đúng rồi: “Chào anh, tôi là bạn trai của A Triết. À, năm đó A Triết chưa nói chia tay tôi, nên chắc tôi vẫn được coi là bạn trai của anh ấy.”

An Chí Hằng gạt tay hấn ta ra, ôm Lữ Triết Minh vào ngực, quát: “Bây giờ A Triết là của tôi!”

La Dịch Phong không thèm nhìn anh: “A Triết... Tha thứ cho em được không? Nể mặt em cùng đi ăn một bữa cơm nhé? Hai ta nhiều năm rồi không gặp...”

Lữ Triết Minh thấy sắp đến giờ tan tầm, không muốn bị vây xem ở nơi đông người qua lại nên liền đồng ý.

An Chí Hằng tất nhiên cũng đi cùng. Đây đúng là bữa cơm chán nhất mà Lữ Triết Minh từng ăn. Tạm không nhắc tới cuộc đọ mắt của hai người kia, đến thức ăn cũng tranh nhau gấp cho hấn...

Từ đó về sau, La Dịch Phong thường xuyên đến tìm hấn, còn An Chí Hằng thì mặt dày chuyển đến nhà hấn ở...

Lâm Giai Thụy nhú mày, thì ra An khó ở vào nhà A Triết bằng cách này. Nhưng A Triết thích anh ta không?

Lâm Giai Thụy hơi bức bối: “Họ An kia thật quá đáng, vậy mà lại lấy dì An ra ép buộc cậu! Đúng là không từ thủ đoạn! Đáng ghét.”

Lữ Triết Minh xoa đầu hấn: “Tôi không muốn cậu lo chuyện này cũng là vì thế, các cậu nhiều thành kiến lắm. Tình yêu ấy mà, nếu thực sự không muốn, cho dù cậu dùng 36 kế cũng vô ích. Yên tâm, tôi đã ép buộc bản thân bao giờ chưa, hả?” Lâm Giai Thụy trừng mắt: “A Triết... Cậu cũng... xấu bụng thật đấy!” Đồng thời cũng thầm vui trong lòng, kiểu này thì An tiểu thụ bị A Triết ăn chặt rồi, ha ha ha.

Lữ Triết Minh làm động tác “Suýt”: “Chuyện này không được nói ra, rõ chưa, tôi với cậu biết với nhau thôi.”

Lâm Giai Thụy cười: “Làm tôi mất công lo lắng một phen... Trước đây tôi còn phiền não một chuyện, nếu chúng ta thực sự phải làm bạn tới già, hai tên chuẩn top phân phối trên giường thế nào... Xem ra là lo lắng vô ích rồi. À phải, La Dịch Phong đó đâu? Đuổi đi kiểu gì vậy?”

Lữ Triết Minh cười xấu xa: “Có vài người tự thấy mình tốt đẹp, tất nhiên ta phải nhân cơ hội đá kích. Hấn ta cảm thấy tôi vẫn lưu luyến hấn, nghĩ bản thân rất quyến rũ, thực ra hấn chỉ muốn tới trước mặt tôi khoe khoang tìm cảm giác tồn tại mà thôi, tôi còn lạ gì nữa?”

An Chí Hằng vào nhà hấn ở, Lữ Triết Minh cũng liên tục từ chối lời mời của La Dịch Phong. Nếu một người luôn muốn tìm cảm giác tồn tại, vậy thì cách đá kích tốt nhất đó là lờ hấn ta đi. La Dịch Phong muốn chứng minh đến bây giờ Lữ Triết Minh vẫn không quên được mình, thấy đối phương có bạn trai, không hiểu sao lại sinh lòng ghen tuông. Lại không biết rằng Lữ Triết Minh đã thực sự bỏ qua chuyện hai năm trước mình cướp tư cách tham gia thi đấu của hấn, mình nhắc đến hấn cũng chỉ bình thản đáp lại. Hấn ta cũng từng đến thủy cung xem Lữ Triết Minh biểu diễn, người cá màu xanh nhạt thả mình trong làn nước, vóc dáng khỏe mạnh duyên dáng khiến bao người thán phục. Hấn ta nhìn người đang tạo nhả uốn lượn trong đó, tay

nắm thành quyền – Hẳn ta tưởng cuộc sống của Lữ Triết Minh trôi qua rất tẻ, thế nên định lấy hình tượng chúa cứu thế xuất hiện, không ngờ rằng thế giới của Lữ Triết Minh thực ra vẫn phong phú như xưa.

La Dịch Phong lấy cơ đến nhà Lữ Triết Minh, trong nhà gọn gàng ngăn nắp, An Chí Hằng mặc tạp dề nhìn hắn ta như nhìn kẻ địch. Lữ Triết Minh vừa về nhà liền bận rộn xếp dép, pha trà, có thể nói là chăm sóc vô cùng chu đáo. Từ đó có thể thấy đối phương thực sự là người yêu của Lữ Triết Minh. Cách xử sự đầy thân mật và ân ý giữa hai người cũng chứng minh cuộc sống của họ không có chỗ cho người thứ ba xen vào.

La Dịch Phong đành phải thất vọng thoái lui.

Nhưng quan trọng nhất thực ra là... Lữ Triết Minh luôn cố ý hoặc vô tình làm An Chí Hằng nổi máu ghen, ví dụ như La Dịch Phong đến, khi hắn ta vào nhà Lữ Triết Minh nói: “A Hằng, lấy một đôi dép cho A Phong.” Thế là lúc An Chí Hằng chạy ra sẽ hôn chụt một cái lên môi Lữ Triết Minh để ra uy.

Vậy nên thực ra La Dịch Phong là bị dấm chua của An Chí Hằng đuổi đi...

Lâm Giai Thụy cười ha hả.

Lữ Triết Minh lại hơi nhúu mày: “Tiểu Thụy, bây giờ mất việc rồi, cậu có dự định gì không?”

Lâm Giai Thụy cũng nghiêm mặt: “Chắc là lại ra ngoài du lịch. Tôi cứ cảm thấy nán lại ở một nơi lâu quá, tinh thần cũng trở nên sa sút.”

Lữ Triết Minh chần chừ một chút, cuối cùng vẫn thỏa hiệp: “Nhớ phải trở về, đây là quê hương của cậu, dù đi đâu về đi, cũng đừng quên rằng cậu luôn có một gia đình để trở về.”

Lâm Giai Thụy gật đầu, mỉm cười trấn an: “Đừng lo lắng.”

17. Chương 17: Đỗ Vũ Đường Thích Tự Sống

Long Hoàng Văn tới đúng lúc ăn cơm. Ăn xong, sau khi thu dọn bát đĩa, cuối cùng Long Hoàng Văn vẫn không nhịn được phải hỏi: “Tiểu Thụy, A Triết, hai người có dự định gì chưa?”

Lâm Giai Thụy mỉm cười: “Nhân lúc được nghỉ ra ngoài đi du lịch. Đã lâu không có thời gian của riêng mình rồi.”

Lữ Triết Minh cũng cười: “Đúng vậy! Coi như là nghỉ phép đi!”

Long Hoàng Văn nôn nóng, Tiểu Thụy muốn đi...

Anh tự bảo bản thân bình tĩnh lại, nói: “Hai người tự do quen rồi, nhưng cũng không thể chỉ lo trước mắt. Chỉ cần các anh trở về kiểu gì cũng lại có rắc rối...”

Lâm Giai Thụy nghĩ thấy cũng đúng, với tính tình của Lương Cẩn, làm sao gã có thể chịu để yên? Bản thân mình thì không sao, nhưng nếu còn liên lụy đến A Triết thì hắn thực sự không muốn.

Hắn ngẩng lên nói với Long Hoàng Văn: “Vậy anh nói xem phải làm sao?”

Long Hoàng Văn nghiêm túc nói: “Còn nhớ cái người cứ quần lấy anh đòi chụp ảnh hôm chúng ta đi lấy cảnh mặt trời lặn trên bãi cát không?”

Mặt Lâm Giai Thụy chảy đầy sọc đen: “Nhớ.” Người kia quá khác người, sao có thể quên được.

Hôm đó đến bãi cát ngắm mặt trời lặn như thường lệ, hắn chỉ đạo Long Hoàng Văn chụp ảnh. Trên đường đi tình cờ gặp một người đi đến chào hỏi Long Hoàng Văn, người đó có khuôn mặt trắng nõn, vóc người cao ráo, mặc quần áo giản dị, nhưng đôi mắt to tròn như hai viên bi ve, trông giống như một cậu học sinh nghịch ngợm. Xung quanh có một vòng người, tung hô rầm rộ, cậu ta khó chịu vẫy tay bảo họ lui xuống, trông thấy Long Hoàng Văn thì lại nhào lên, vui vẻ gọi: “Long Hoàng Văn! Anh biết chụp ảnh! Anh có

máy ảnh! Wow, hàng xịn đó ~.” Tính cách cũng không khác gì trẻ con. Sau khi thấy Lâm Giai Thụy, cũng bỏ nhào vào: “Hi! Người đẹp!” Còn tranh thủ sờ eo Lâm Giai Thụy một cái.

Nhìn thấy máy ảnh, người đó liền không chịu đi, quần quýt đòi Long Hoàng Văn chụp ảnh cho, còn móc một chiếc gương, một chiếc lược từ trong túi quần ra, vừa soi gương vừa chải tóc, sau đó lại nói: “Ấy! Chưa râm nắng! Vẫn đẹp trai như vậy!” Cuối cùng hướng về phía ống kính phùng má, hai tay chống nạnh hô 123, Long Hoàng Văn chụp xong cậu ta liền cầm lấy xem, chê bai: “Ê! Long Hoàng Văn! Kỹ thuật chụp ảnh của anh kém thế! Thần thái của em anh cũng không chụp được! Cả khí chất của em nữa!”

Long Hoàng Văn đành phải toát mồ hôi hột cầu cứu Lâm Giai Thụy, Lâm Giai Thụy hết cách, chỉ có thể chỉ đạo thẳng nhóc kia tạo mấy dáng tương đối kinh điển, tương đối bình thường một chút. Nhưng người ta còn ghét bỏ nói: “Người đẹp à, như vậy tuy cũng được, nhưng mà tầm thường quá... Tôi muốn khí chất thi nhân u buồn, hoặc là khí chất thần tiên không nhiễm khói lửa nhân gian cơ...”

Lâm Giai Thụy thực sự muốn chửi thề: “Cậu đừng chà đạp thi nhân, sỉ nhục thần thánh nữa đi, bọn họ không chịu nổi đâu...” Nhưng vì đó là bạn Long Hoàng Văn, nên cuối cùng hần cũng không nói ra, còn chụp được cho cậu ta mấy tấm ưng ý. Cuối cùng người đó xòe hai tay, ung dung bước đi, trước khi đi còn dặn đi dặn lại: “Người đẹp, phơi sáng xong nhớ trả ảnh cho tôi đó ~ Đừng vì tôi đẹp trai mà giữ ảnh làm của riêng ha ~.”

Cuối cùng vẫn là Long Hoàng Văn mang ảnh đi trả, cũng không biết người đó lại tự sướng kiểu gì.

Lâm Giai Thụy nhớ lại cái người kì quái đó, liền hỏi: “Người đó làm sao?”

Long Hoàng Văn suy nghĩ một chút, hình như đang nghĩ xem phải giải thích thế nào, cuối cùng chậm rãi nói: “Đó là họ hàng xa của tôi, là thủ lĩnh của phái S thành phố A. Tôi có thể thuận lợi phát triển chi nhánh công ty đến nơi này cũng nhờ cậu ta rất nhiều.”

Lữ Triết Minh sinh sống ở thành phố A nhiều năm, tất nhiên hiểu rất rõ cơ cấu của thành phố. Ba thế lực ở đây vừa đối kháng vừa kìm hãm lẫn nhau, phái hải ngoại phần lớn là di dân nước Y trở về, có tiềm lực tài chính dồi dào, thế lực không nhỏ. Nhưng thực lực phái S cũng không thể khinh thường, phái S đa số là di dân tỉnh S, dân số khá đông, hơn nữa tỉnh S vốn nổi tiếng về ẩm thực, chiếm cứ một vị trí không thể thay thế trong ngành ăn uống ở thành phố A. Phái thứ ba là di dân tỉnh G, tỉnh G vốn dĩ nghèo nàn, dân tỉnh G đi các nơi khác phát triển, tập trung khá nhiều ở thành phố A, nhưng không so được với dân tỉnh S, về mặt tài chính cũng không bằng phái hải ngoại, thế nên hơi tụt hậu một chút, nhưng có lẽ là vì quen với nghèo khổ rồi, di dân tỉnh G là hung hãn nhất, nếu muốn liều mạng thì ai ai cũng không cần mạng luôn. Vì vậy phái di dân tỉnh G ở thành phố A cũng không dễ chọc.

Nhưng được lòng người nhất thì phải kể đến phái di dân tỉnh S, đầu tiên là dân số đông, thứ hai, phái hải ngoại quá cao sang, phái di dân tỉnh G thì quá côn đồ, chỉ có di dân tỉnh S là tương đối thân thiện – Cứ nhìn khắp các hàng quán của phái S trên đường thì biết. Hơn nữa, thủ lĩnh phái S hiện tại – Đỗ Vũ Đường – quan hệ khá tốt với thủ lĩnh phái hải ngoại – Dịch Khiêm – và cầm đầu phái G – Tiền Như Hải. Trong ba phái hần là cậu ta là người chơi cởi mở nhất, tuy tính cách hơi kì quái, nhưng cũng coi như dễ nói chuyện, ngành ăn uống ở thành phố A đều nằm trong tay cậu ta – Là một thành phố du lịch, ngành ăn uống và đặc sản vùng là dễ tiêu thụ nhất, từ đó có thể thấy người này không hề đơn giản. Long Hoàng Văn có một người họ hàng xa như vậy, đứng vững chân ở thành phố A có thể coi là may mắn.

Lâm Giai Thụy nghe mà tròn mắt – Người gặp ở bãi biển hôm đó trông không giống như nhân vật gì ghê gớm lắm. Đúng là không thể tưởng tượng nổi – Một người vừa lông bông vừa thích tự sướng đó hóa ra có thể coi là ông trùm xã hội đen, thật là gai hết cả người.

Long Hoàng Văn cũng phân tích tiếp: “Các anh bị sa thải rồi, biết là phái nào chèn ép không?”

Lữ Triết Minh gật đầu: “Nghe nói là phái hải ngoại.”

Long Hoàng Văn giãn chân mày, nói: “Thế còn dễ xử lý, vậy chúng tớ núi dựa mà người yêu cầu đuổi việc hai anh tìm là phái hải ngoại, nếu là phái G thì hơi khó khăn, bọn họ tương đối ngang ngược vô lý, còn phái hải ngoại tuy hay tỏ vẻ cao sang, nhưng cũng biết đúng sai. Chúng ta đi tìm Đỗ Vũ Đường, có lẽ cậu ta sẽ đòi được công bằng cho hai người.”

Lâm Giai Thụy nghĩ đến việc phải đi tìm cái tên thích tự sướng không đứng đắn kia, liền đau đầu một hồi

18. Chương 18: Tìm Tên Trẻ Con Thích Tự Sướng Giúp Đỡ

Hôm sau, Long Hoàng Văn bỏ hết công việc, đưa Lâm Giai Thụy và Lữ Triết Minh đến biệt thự của Đỗ Vũ Đường. Nơi ở của Đỗ Vũ Đường cũng không đồ sộ và khí thế như trong tưởng tượng của Lâm Giai Thụy, mà chỉ là một biệt thự theo phong cách Tây Âu xây cạnh bờ biển mà thôi, bên ngoài vây hàng rào, xung quanh cũng có vài căn biệt thự khác, nếu không phải có mấy vệ sĩ trắng kiện oai phong đứng ở cửa, trông chẳng khác gì nhà giàu bình thường.

Long Hoàng Văn đã đánh tiếng trước, nói rõ ý đồ, sau khi vệ sĩ xin chỉ thị liền dẫn bọn họ tới phòng khách.

Đỗ Vũ Đường vẫn mặc quần áo thoải mái như cũ, tóc mai rủ xuống, khuôn mặt thanh tú, một đôi mắt to trông như cậu học sinh còn đang tuổi đến trường, hoàn toàn không tưởng tượng nổi đây là một nhân vật cấp ông trùm. Cậu ta đang ôm đĩa trái cây ngồi xếp bằng trên ghế sofa, dùng ngón tay bóc hoa quả đã được cắt miếng ăn đến vui vẻ. Người có lẽ là quản gia đứng bên cạnh bất lực lên tiếng nhắc nhở: “Cậu chủ, đừng ăn nhiều hoa quả cùng một lúc, sẽ bị tiêu chảy... Lần trước...” Cậu ta bực mình khoát khoát tay: “Không sao không sao, cùng lắm là tiêu chảy thêm lần nữa...” Quản gia đành phải ngậm miệng.

Ngẩng đầu trông thấy mấy người bọn họ, liền lập tức bỏ đĩa trái cây lại, mặc kệ tay bẩn, cứ như vậy leo lên người Lâm Giai Thụy, còn kêu gào: “Mỹ nhân đến tìm tôi nè ~ Có phải bỗng nhiên phát hiện ra tôi rất đẹp trai không ~ Hi hi hi, người ta xấu hổ...” Long Hoàng Văn biến sắc, lôi cậu ta xuống khỏi người Lâm Giai Thụy, sau đó ôm Lâm Giai Thụy vào ngực: “Lần trước anh đã muốn nói rồi, đừng động vào Tiểu Thụy nhà anh, đồ lưu manh này!”

Đỗ Vũ Đường giả vờ đau lòng, ôm ngực ra vẻ tan nát: “Hư hư hư, Hoàng Văn, anh bội tình bạc nghĩa ~ Người ta buồn quá à ~”

Long Hoàng Văn đỡ trán, có tin được cái người hời đông nói tây này được không đây?

Lữ Triết Minh đứng sau bọn họ, lúc này chỉ cảm thấy tức cười, thì ra cái người trâu bò trong truyền thuyết lại chẳng khác gì một đứa trẻ con, trẻ con hơn cả Tiểu Thụy nữa.

Tiếng cười này thu hút sự chú ý của Đỗ Vũ Đường, cậu ta hét lên rồi chạy tới, lại bám lên người Lữ Triết Minh, kêu gào: “Chao ôi! Lại là một mỹ nhân! Hoàng Văn, anh quen nhiều người đẹp vậy, đúng là không có nghĩa khí! Có người đẹp lại giấu tiệt không cho em biết!”

Đối mặt với sự lên án của Đỗ Vũ Đường, Long Hoàng Văn dù dễ tính đến mấy cũng không nhịn được phát hỏa: “Cậu nghiêm chỉnh một chút cho anh nhờ! Tìm cậu có việc cả đấy!”

Đỗ Vũ Đường ầm ục tụt xuống khỏi người Lữ Triết Minh, đôi mắt to nhanh chóng chan chứa nước, chỉ chực trào ra: “Anh... anh... anh ghê thế!” Sau đó lại cắn môi, giậm chân nói: “Em sẽ mách bác gái! Hừ!” Dứt lời liền giật dỗi ngồi xuống ghế sofa ôm gối cầu xé. Bộ dạng thiếu nữ đó khiến mấy người có mặt thực sự bất lực, trán nổi đầy gân xanh.

Quản gia biết cái tật thích diễn trò của Đỗ Vũ Đường lại phát tác rồi, ông đã bảo là đừng cho cậu chủ xem nhiều phim thần tượng nào tàn mà không nghe... Thế là ông liền tiến tới vuốt lông cho Đỗ Vũ Đường, áy náy nhìn đám Long Hoàng Văn: “Các cậu ngồi đi, cậu chủ... À, chắc đang cosplay nhân vật nào đó trong bộ phim gần đây...”

Long Hoàng Văn bó tay, đành phải kéo Lâm Giai Thụy ngồi xuống, nhìn người vằn cứt hờn dỗi trước mặt, ra đòn sát thủ: “Tiểu Thụy, ngồi đây nghỉ ngơi một lúc, rồi chúng ta ra ngoài lấy cảnh đi, tôi thấy phong cảnh quanh đây không tệ, có lẽ sẽ chụp được mấy tấm khá ưng ý.”

Tại Đỗ Vũ Đường sớm đã dựng thẳng lên nghe ngóng xem bọn họ nói gì, nghe vậy liền quên hết tất cả: “Em cũng muốn đi em cũng muốn đi ~ Tiểu Thụy Thụy, em làm người mẫu cho anh ha ~” Dứt lời định vén áo

lên khoe cơ bụng.

... Lâm Giai Thụy nhìn cái tên thích tự sướng không có não thích chụp ảnh thích diễn trò trước mặt, không kìm được hoài nghi – Đây thực sự là ông trùm của một trong ba phái trong truyền thuyết? Không phải chứ? Trông rõ ràng là bệnh nhân trốn ra từ viện tâm thần, hay là ông trùm chịu áp lực nặng quá, nên tinh thần phân liệt?

Long Hoàng Văn đứng dậy đập rớt bàn tay định vén áo của cậu ta, nực cười, anh không cần Tiểu Thụy nhìn ngắm cơ thể của người khác. Anh còn tiện thể vỗ đầu Đỗ Vũ Đường một cái: “Giúp bọn anh giải quyết một việc, lát nữa muốn chụp bao nhiêu tấm cũng được.”

Đỗ Vũ Đường nghe vậy, lập tức nghiêm túc, ngồi thẳng người, ho hai tiếng, nói: “Anh nói xem là việc gì?”

Sau khi Long Hoàng Văn nói rõ mục đích lại bổ sung thêm: “Bây giờ Tiểu Thụy và A Triết đều mất việc, chuyện này anh có thể giải quyết được, nhưng sau này bọn họ còn phải sống tiếp ở đây, anh không muốn họ gặp phiền phức gì nữa.”

Đỗ Vũ Đường gật đầu, khinh thường đáp: “Xời, em còn tưởng việc gì to tát lắm! Đơn giản, đợi em một lát.”

Nói xong liền vất một chân lên đùi, móc điện thoại di động ra gọi: “Alo? Tiểu Khiêm Khiêm à! Tôi bảo anh chuyện này...”

“Cái gì? Đến từ thành phố B thì ngon lắm à! Cho anh lợi ích gì? Hả?”

“Nói chung là tôi không quan tâm, không phải anh rất giỏi chơi khăm sao? Nếu không giải quyết, ba tháng tới đừng hòng gặp được tôi, hừ!”

Dịch Khiêm ở bên kia day chân mày: “Giỏi chơi khăm phải là cậu chứ? Lần này coi như là hợp tác, Lương Cẩn đầu tư một số vốn lớn cho chúng tôi lên dự án mùa du lịch thu đông, điều kiện là làm bọn họ không sống nổi ở thành phố A. Tôi hỏi thật, bọn họ là gì của cậu, sao lại bao che cho họ như vậy! Cậu...”

Đỗ Vũ Đường khoe khoang: “Là người đẹp! Còn chụp được ảnh sống ảo cho tôi...”

Dịch Khiêm tức trào máu họng: “Mẹ kiếp! Thấy đẹp là hí hửng! Cậu cậu cậu...”

Đỗ Vũ Đường hừ hừ hai tiếng: “Tôi thấy đẹp là hí hửng đấy, giỏi thì anh làm tôi hí hửng một lần đi! Hừ ~ Mặc kệ, vụ đầu tư nghe thì không tệ, nhưng tôi xem qua kế hoạch tổng thể của bên anh rồi, không tốt, dự án suối nước nóng tuy ổn nhưng ai sẽ đi mấy nghìn cây số tới ngâm chứ? Suối nước nóng thường phải phát triển quanh mấy thành phố thì mới có nguồn khách, điều kiện của mấy thành phố xung quanh đây còn không bằng chúng ta, đúng là không có não!”

Dịch Khiêm bị chặn họng, đành xòe tay nói: “Vậy cậu bảo phải làm sao bây giờ?”

Đỗ Vũ Đường đảo mắt, đáp: “Chuyện này anh không cần lo, anh nói với tên Lương Cẩn là anh chỉ làm tới đây thôi, gã thích đầu tư hay không, việc còn lại tôi sẽ giải quyết.”

Dịch Khiêm hết cách, đành phải đồng ý, trước khi cúp máy lại nhớ ra cái gì, vội nói: “Chờ đã, cuộc hẹn tuần này không được quên đâu đấy!”

Đỗ Vũ Đường ngáp một cái, miễn cưỡng nói: “Biết rồi, lắm điều! Nhớ rửa sạch móng chờ tôi đó ~”

Lâm Giai Thụy nghe được một câu cuối cùng, tròn mắt nhìn cậu ta, không nghe nhầm chứ? Có vẻ Đỗ Vũ Đường và Dịch Khiêm kia là người yêu?

Còn Đỗ Vũ Đường sau khi gọi điện xong, liền nhìn Long Hoàng Văn: “Anh cũng nghe thấy rồi đấy, Lương Cẩn kia chấp nhận đầu tư cho dự án của bọn em, nếu không làm theo gã thì anh biết mình phải làm gì rồi chứ?”

Long Hoàng Văn gật đầu, vì Lâm Giai Thụy ở đây, anh vốn định phát triển lâu dài ở thành phố này, đầu tư không sợ lỗ: “Được, anh sẽ bỏ vốn.”

Đỗ Vũ Đường hài lòng mỉm cười. Sau đó lại giống như đứa bé thúc giục: “Mau mau! Đi chụp ảnh thôi.”

19. Chương 19: Tiểu Thụy Muốn Đuổi Long Hoàng Văn Đi

Sau khi chụp ảnh về trời cũng đã sẩm tối, trên đường đi Lữ Triết Minh về trước, hình như An Chí Hằng tìm được một công việc, bảo hắn đến xem sao. Lâm Giai Thụy bĩu môi, coi như anh ta có tâm, mặc dù bình thường họ An kia khá là đáng ghét, nhưng một số thời điểm cũng tương đối hữu dụng. Lần này lại là mình liên lụy đến A Triết... Mất Lâm Gia Thụy tối đen, dường như những chuyện tốt đẹp không còn vây quanh mình nữa, còn liên lụy đến người bên cạnh... Hắn có chút rầu rĩ.

Chụp ảnh cho Đỗ Vũ Đường đúng là một sự giày vò, trên đường về Long Hoàng Văn cũng cảm thấy mệt mỏi, nhưng anh vẫn nhận ra Lâm Giai Thụy không vui. Trên xe bus, anh thấy Lâm Giai Thụy đang thất thần ở bên trong, cúi đầu, nhẹ nhàng hỏi: “Sao thế?”

Lâm Giai Thụy lắc đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ, vẫn lơ đãng như cũ. Đang giờ cao điểm, xe bus ngày càng đông người, Long Hoàng Văn đành phải vây chặt hắn không nói gì nữa.

Một hồi trở về đến nhà Lâm Giai Thụy, Long Hoàng Văn kéo tay Lâm Giai Thụy, xoay hắn lại, hỏi: “Ban này sao thế?”

Lâm Giai Thụy vẫn một mực lắc đầu, đáp: “Đi nấu cơm trước đã.”

Long Hoàng Văn hết cách, đành phải xuống bếp nấu cơm, cố nghĩ xem tại sao tâm trạng Lâm Giai Thụy đột nhiên lại sa sút. Hay là Đỗ Vũ Đường quần quýt đòi chụp ảnh khiến hắn thấy phiền? Nhưng trông bọn họ hợp tác rất ăn ý mà, hơn nữa sau đó hình như phát hiện ra sở thích chung nên còn trò chuyện vui vẻ hơn... Tất cả là tại thằng ranh họ Đỗ! Chắc chắn là nói nói cái gì làm Tiểu Thụy mất vui! Vốn đã không ưa Đỗ Vũ Đường cứ quần lấy Lâm Giai Thụy, Long Hoàng Văn cầm dao thái chém mấy nhát lên thớt gỗ, coi như xả giận.

Còn Lâm Giai Thụy đang ngồi trong phòng khách, nhận ra mình lại dẫn Long Hoàng Văn về nhà trong vô thức. Vì sự xuất hiện của Lương Cẩn nên hắn không để ý đến chuyện này, dù sao đêm thu lạnh lẽo, buổi tối ngủ cùng nhau thật ấm áp, nên không phát hiện ra. Bây giờ nhận ra thì đã muộn. Rõ ràng, trong mấy ngày này Long Hoàng Văn đã âm thầm chuyển từng chút đồ đạc của mình tới, chiếm một vị trí như đúng rồi, ví dụ như cốc trà trên bàn, dép đi trong nhà... Không gian vốn không rộng rãi dần dần bị lấp đầy bởi hơi thở của một người khác.

Lâm Giai Thụy thở dài một hơi, người biết được voi đòi tiên nhất không ai khác chính là Long Hoàng Văn, trên thương trường chắc hẳn anh cũng như vậy, âm thầm lặng lẽ, không biết từ bao giờ đã nắm thóp đối thủ.

Ăn cơm xong Long Hoàng Văn vẫn không hỏi được gì, Lâm Giai Thụy là như vậy, nếu hắn không muốn nói, không muốn để người khác biết, như vậy dù anh hỏi thế nào hắn cũng không hé răng nửa lời. Hắn vẫn là Lâm Giai Thụy nốt bản thân vào một góc riêng không cho ai tiếp cận. Long Hoàng Văn thở dài, pha nước tắm cho Lâm Giai Thụy xong, liền đi lấy quần áo cho hắn đi tắm.

Tối đi ngủ, lúc Long Hoàng Văn tắm xong bước vào phòng ngủ, Lâm Giai Thụy đã nằm một bên say giấc. Vẫn là tư thế co tròn. Long Hoàng Văn đi tới ôm hắn từ phía sau, bỗng nhiên Lâm Giai Thụy xoay người lại, mở mắt, ánh mắt rất tỉnh táo. Long Hoàng Văn xoa xoa đầu hắn, lại kéo hắn ôm vào lòng, nói: “Sao vẫn chưa ngủ?”

Lâm Giai Thụy lắc đầu: “Khó ngủ.”

Long Hoàng Văn nói: “Anh không cần lo chuyện công việc, tôi sẽ giải quyết.”

Lâm Giai Thụy ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Long Hoàng Văn, trong đôi mắt trong trẻo lóe lên một chút áy náy, Long Hoàng Văn có dự cảm không lành.

Quả nhiên Lâm Giai Thụy do dự một chút, tựa như đã hạ quyết tâm: “Tại sao anh nghĩ tôi chắc chắn sẽ nhận công việc mà anh cho? Tôi không thích bị ràng buộc, cũng không thích sự bố thí và thương hại của

người khác. Tôi vẫn dự định đi xa du lịch, anh tìm người khác đi thì hơn... Tôi vẫn thích một người, tối hôm đó, xin lỗi... Coi như, coi như...”

Long Hoàng Văn gấp gấp cắt lời hẳn: “Không thể coi như! Tiểu Thụy, anh không muốn bị ràng buộc, thích đi đâu cũng được, nhưng đừng coi ý tốt của tôi là bố thí có được không? Đêm hôm đó... Đêm hôm đó là tôi tự nguyện, anh có thể coi là tình một đêm, nhưng tôi không thể... không thể...” Nói đến cuối đã hơi nghẹn ngào.

Lâm Giai Thụy rũ mắt, cúi đầu, Long Hoàng Văn không nhìn thấy biểu cảm của hắn, hắn không nói lời nào, bầu không khí nặng trĩu. Long Hoàng Văn cảm thấy ngực mình như bị đá đè, càng ngày càng nặng, ngày càng nặng, sau đó không ngừng rơi xuống, mãi mãi không có điểm cuối, không tìm được chỗ để đáp.

Lâm Giai Thụy khẽ nói: “Ban đầu tôi đã từ chối rồi, nhưng anh không nghe. Tôi vẫn luôn khao khát cảm giác ấm áp giống như gia đình, vì vậy gây ra nhiều hiểu lầm cho anh, thực sự xin lỗi... Ở bên tôi rất mệt mỏi, anh nên đi đi.”

Long Hoàng Văn không đáp, trở mình cúi xuống tìm môi Lâm Giai Thụy cắn xuống, môi lưỡi giao hòa. Lâm Giai Thụy chống cự, nhưng hắn không khỏe bằng Long Hoàng Văn. Long Hoàng Văn ôm một chút tuyệt vọng cuối cùng dùng sức hôn người đang giãy dụa bên dưới, tay đã luồn vào trong áo Lâm Giai Thụy, vuốt ve da thịt mềm mại, trong lòng lại run rẩy. Vì sao người này có thể vô tình như vậy? Nói đi là đi, không chút dây dưa, có phải đang nói trong lòng hắn mình không là gì cả?

Cuối cùng Lâm Giai Thụy cũng thoát ra khỏi vòng ôm của Long Hoàng Văn, quần áo xộc xệch, thở hổn hển, mắt đỏ ửng, có chút tức giận: “Anh làm gì thế?! Sao ai ai cũng như vậy? Ăn không được thì đập đổ? Đây chính là tình yêu mà các anh luôn miệng nói đến?” Lâm Giai Thụy cắn môi, đột nhiên cười mỉa: “Đi đi! Tôi nói rồi, tôi thích ở một mình! Chuyện yêu đương không hợp với tôi, tôi cũng chẳng thèm!”

Long Hoàng Văn nhìn Lâm Giai Thụy tức đến mức mặt đỏ phừng phừng, biết hắn hiểu lầm mình định làm gì hắn. Nhưng sao có thể, mình còn không nỡ tổn thương một sợi tóc của hắn nữa kia, thế nhưng khi anh định giải thích ban nãy mình chỉ muốn xin hắn giữ mình lại, cuối cùng cũng không biết nói thế nào. Người này đuổi anh đi, anh không muốn đi một chút nào. Không muốn đi, không muốn đi, nếu đi thì sẽ không tiến vào thế giới của hắn được một lần nào nữa. Có người nói, yêu một người là vứt bỏ lòng tự trọng của mình, quả không sai. Cho dù hắn đứng trước mặt, chỉ ra cửa bảo bạn rút, bạn vẫn không muốn rút, chỉ muốn ở lại.

Long Hoàng Văn nhìn Lâm Giai Thụy, kéo chăn đắp lên người hắn, nói: “Tôi không định làm gì cả, thật đấy, Tiểu Thụy, hãy tin tôi. Chẳng qua nghe anh bảo tôi đi, nhất thời nóng... Anh đừng giận.” Vừa nói vừa ghé lại, ôm cả Lâm Giai Thụy lẫn chăn vào lòng, Lâm Giai Thụy trốn tránh một lúc, không tránh được, chỉ có thể nằm bất động.

Long Hoàng Văn cầm tay Lâm Giai Thụy, áp mặt lên cọ xát, vừa nghẹn ngào vừa nhẹ nhàng nói: “Anh không thích ở một mình, tôi biết mà.”

Ban đầu Lâm Giai Thụy rất giận dữ, về sau nhìn dáng vẻ đó của Long Hoàng Văn lại không biết phát hỏa kiểu gì. Nghe anh nói vậy, cổ họng chột nghẹn lại, ai thích ở một mình chứ? Chẳng ai trời sinh thích cô độc, cho dù cô độc như bóng với hình.

Hắn chưa từng moi tìm moi phổi ra với ai, sau khi mẹ qua đời, hắn cũng chẳng quan tâm ai đi ai ở, hắn nghĩ rất nhiều, chung quy vẫn cảm thấy cần cho người này một câu trả lời, thế là nói mình sẽ đi, hắn không muốn dính dáng gì thêm nữa, như vậy có lẽ chỉ mang đến nhiều phiền phức hơn, đến cuối cùng là ai vứt bỏ ai? Có lẽ cuối cùng cô đơn mới là kết cục của mình. Hắn nhắm mắt, nói: “Anh xem, anh là ông chủ của một công ty lớn, sự nghiệp thành công, không có tôi anh vẫn còn thế giới rộng lớn, anh việc gì phải dây dưa thế này?”

Long Hoàng Văn ôm chặt người trong lòng, cố chấp không buông tay: “Tôi biết từ sau đêm đó anh đã nghĩ rằng phải cho tôi một đáp án, cảm ơn anh đã nghiêm túc như vậy, mặc dù kết quả này tôi không thể chấp nhận được. Anh có thể đi, nhưng có thể đừng bỏ tôi được không?” Ngừng một chút, lại nói: “Nếu không gặp anh, đúng là tôi còn cả một thế giới rộng lớn, nhưng nếu không có anh, đó chỉ là một mảnh trời hoang vu, tôi không thể sống vui vẻ được... Tiểu Thụy. Mùa đông năm ngoái tôi gặp được anh ở đây, giờ đã sắp

một năm rồi, chúng ta cũng chung sống với nhau vui vẻ hơn nửa năm, nhưng tình cảm của tôi không thể dùng thời gian để ước lượng, nó chạy rất nhanh, chỉ muốn ở bên anh trọn đời...”

“Trọn đời...” Lâm Giai Thụy lẩm bẩm: “Tôi không tin.”

“Không sao, chỉ cần anh cho tôi ở bên anh, tôi sẽ chứng minh cho anh thấy.” Long Hoàng Văn vội vàng nói.

Lâm Giai Thụy ngẩng đầu, ánh mắt hơi hoang mang: “Nhưng tôi muốn đi phiêu bạt khắp nơi, không có điểm dừng cố định, sẽ không mang anh theo.”

Long Hoàng Văn hôn nhẹ lên mặt hắn, thầm thở phào một hơi, chỉ cần hắn không đuổi mình đi thì thế nào cũng được: “Không sao, tôi sẽ ở đây chờ anh.”

Lâm Giai Thụy chấn động, ánh mắt không thể tin nổi: “Tại sao anh phải cố chấp như vậy?”

Long Hoàng Văn mỉm cười: “Bởi vì đó là em”. Vừa nói vừa kéo tay Lâm Giai Thụy ra phía sau mình tìm kiếm...

Lâm Giai Thụy đang định nói gì, lại bị hành động của anh làm đỏ bừng mặt. Long Hoàng Văn nhân cơ hội ghé vào tai hắn thổi một hơi, nói: “Tiểu Thụy, anh biết em là top, ban này không phải anh định làm gì em, mà là muốn em làm gì anh...”

Lâm Giai Thụy liền cảm thấy đến ngón chân mình cũng đỏ rồi.

20. Chương 20: Lâm Giai Thụy Bị Cướp Mất Rồi

Ở một nơi khác.

Lương Cẩn sa sầm mặt mũi đứng đối diện Dịch Khiêm, ánh mắt sắc nhọn, to tiếng quát hỏi: “Anh nói gì?! Anh định làm trái giao kèo?”

Dịch Khiêm ngồi trên ghế, hai chân bắt chéo, cười nhẹ nhàng, lắc đầu: “Không, không phải làm trái giao kèo. Anh chỉ nói muốn Lâm Giai Thụy và Lữ Triết Minh không kiếm sống nổi ở thành phố A, nay họ đã thất nghiệp, tìm việc làm cũng chẳng dễ dàng gì. Tôi chỉ làm đến đây thôi, còn lại mặc kệ, anh cũng không thể nói là tôi làm trái giao kèo được.”

Lương Cẩn trừng mắt: “Anh!”

Dịch Khiêm phất ống tay áo, liếc gã một cái, sau đó bưng chén trà từ tay người giúp việc bên cạnh, chậm rãi nhấp một ngụm, có vẻ mùi vị không tệ, anh nở một nụ cười hài lòng.

Dịch Khiêm đặt chén xuống, nhướn mày nói: “Không thể nói là tôi không giúp anh, đúng không? Tất nhiên, nếu Lương thiếu không giữ chữ tín, rút lại vốn đầu tư, tôi đây cũng không thể nói gì hơn.”

Lương Cẩn nghiến răng, lần này đúng là bảo hồ lột da rồi, nhưng gã chưa quen với cuộc sống ở đây, tất nhiên chút tiền vốn đó gã không quan tâm, nhưng bất kể thế nào gã cũng không thể thả họ đi.

Nhưng thấy Dịch Khiêm không có ý định giúp mình nữa, gã hừ lạnh: “Tôi sẽ không rút vốn, tôi chỉ mượn mấy người ở chỗ anh thôi, được chứ?”

Dịch Khiêm suy nghĩ một chút, đáp: “Không phải tôi không muốn giúp anh, mà là Lâm Giai Thụy có người bảo vệ, tôi không thể giúp được. Nhưng nếu tình số vốn đó, cho anh mượn mấy người cũng được, nhưng có làm được việc hay không thì tôi không dám bảo đảm.”

Lương Cẩn gật đầu, không thèm nhìn Dịch Khiêm, một lời chào cũng không có đã nghênh ngang rời đi.

Dịch Khiêm nhìn bóng lưng Lương Cẩn, lắc đầu, nói: “Càng ở trên cao thì càng dễ ngã, lại không biết đối nhân xử thế, chậc... Lương gia ngày càng không xong rồi...”

Hôm sau Lâm Giai Thụy thực sự thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra ngoài, hẩn tính đi miền Bắc, Long Hoàng Văn vừa kiểm tra lại hành lý của hẩn, vừa dặn dò hẩn phải chú ý giữ ấm, chú ý an toàn.

Lâm Giai Thụy ít khi nhận được sự quan tâm từ người khác, thuở nhỏ xa nhà, phần lớn mọi việc đều một mình gánh vác, nghe thấy những lời này, trong lòng bỗng cảm thấy rất ấm áp. Đường như trở lại buổi chiều rất nhiều năm trước khi hẩn sắp rời nhà, mẹ cũng như vậy, đứng ở nhà ga, kéo tay hẩn mãi không chịu buông, ánh mắt tràn đầy lưu luyến và lo âu, liên tục nhắc hẩn những điều cần chú ý khi xa nhà, đến khi xe lửa chuẩn bị xuất phát mới buông tay hẩn ra.

Lâm Giai Thụy mỉm cười, cúi đầu hôn nhẹ lên mặt người đang kiểm tra hành lý, nói: “Được rồi, dài dòng nữa là thôi khỏi đi đấy.”

Long Hoàng Văn sưng người, rồi lập tức liền lằng lằng, kéo người ôm chăm lấy, hôn chụt một cái, cười híp mắt, một chút buồn bực vì chia ly cũng tan biến.

Anh nhìn vào mắt Lâm Giai Thụy, ánh mắt tràn ngập kiên định: “Đừng đi lâu quá. Mặc dù anh vẫn sẽ chờ em, nhưng anh sẽ nhớ em không chịu nổi mất.”

Lâm Giai Thụy đập vào ngực hẩn một cái: “Biến ngay, sến súa quá!”

Long Hoàng Văn vừa cười vừa ôm ngực, nhìn Lâm Giai Thụy không nói gì.

Cuối cùng, mặc dù Long Hoàng Văn rất muốn đưa Lâm Giai Thụy ra xe nhưng vẫn bị Lâm Giai Thụy từ chối, hẩn không quen với cảm giác chia xa, hơn nữa tối qua coi như đã xác định quan hệ, hôm nay đã bỏ đi, trong lòng hẩn dù sao cũng cảm thấy không thoải mái, hẩn vốn định kết thúc mối quan hệ này, thoát khỏi ràng buộc, một mình ra đi là tốt nhất, nhưng cuối cùng bản thân lại không quyết đoán, nghĩ tới việc có người sẵn sàng chờ mình ở nhà, khi trở về có một ngọn đèn sáng vì mình, lòng liền cảm thấy ấm áp. Hẩn không thể chống cự lại cách tiến công dịu dàng như vậy của Long Hoàng Văn... Nhưng hẩn vẫn không muốn chia tay ở nhà ga, như vậy cứ khiến người ta nảy sinh ra nhiều xúc động vô cớ. Thế là Long Hoàng Văn đành thôi.

Chỉ là hai người đều quên rằng còn một người tên là Lương Cẩn, vì vậy đường bằng bắt đầu trở nên rắc rối.

Từ lúc Lâm Giai Thụy bắt taxi ra bến xe đã cảm thấy có người theo dõi, hẩn lắc lắc đầu không để ý, nhìn ra ngoài cửa sổ, mùa thu ở thành phố biển miền Nam cực kì ngắn ngủi, rõ ràng mùa thu hai năm trước còn kéo dài và hiu quạnh như vậy. Mùa thu ở đây thì vẫn xanh um màu lá, không khí khô hanh, có vẻ sắp bước sang mùa đông. Là khí hậu miền Nam khó hiểu, hay là mình vẫn chưa bước ra khỏi hai năm trước? Hai tháng nữa là ngày giỗ mẹ, đây cũng là nguyên nhân hẩn lựa chọn rời đi vào lúc này. Hẩn muốn quay về nơi đã không còn là quê hương nhìn xem, ngắm lại thành phố mẹ sống cả cuộc đời nhưng chưa từng để lại thứ gì. Đó là chốn hẩn không muốn nghĩ về, không muốn trở về, nhưng lại là quê hương mà mẹ quyến luyến.

Lâm Giai Thụy có chút buồn thương. Thực ra sau khi mẹ qua đời hẩn hiếm khi có cảm xúc riêng của mình, cho đến khi Long Hoàng Văn xuất hiện, lúc thì khiến hẩn tức giận, lúc thì vui mừng, lúc lại không biết làm sao. Đường như anh rất biết cách gài đúng chỗ ngứa của người khác, tìm được chỗ hiểm, liền dịu dàng ra tay, không ai có thể chống lại. Lâm Giai Thụy mỉm cười. Có lẽ mình rung động rồi, dù không thừa nhận, không tin, suy cho cùng vẫn không chạy thoát khỏi chuyện tình cảm.

Khi Lâm Giai Thụy xách theo hành lý bước xuống xe, đột nhiên có vài kẻ hùng hổ từ chiếc xe bên cạnh lao tới đánh ngất hẩn rồi kéo đi, đến tiền taxi cũng không kịp trả.

21. Chương 21: Như Bị Cầm Tù

Khi tỉnh lại thì đã ở trong một căn phòng rộng rãi, bên dưới là đệm giường mềm mại. Nếu không có Lương Cẩn nâng ly rượu đứng trước mặt, có lẽ Lâm Giai Thụy sẵn sàng ngủ thêm một giấc trên chiếc giường thoải mái này.

Lương Cẩn chăm chú nhìn hắn, nhìn hắn tỉnh lại, đột nhiên mỉm cười, cầm ly rượu đứng đưa vài cái, nhấp một ngụm, sau đó nói với Lâm Giai Thụy: “Tiểu Thụy, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Lâm Giai Thụy cũng mỉm cười đáp lại gã: “Đúng vậy, lại gặp rồi. Đúng là tôi đã thất nghiệp, Lương Thiếu quả thực rất có bản lĩnh. Không phải ở thành phố B mà vẫn hô mưa gọi gió được như thường.”

Lương Cẩn nhìn hắn cười với mình, có lẽ cảm thấy không quen nên ngậy ra một chút, nhưng nghe hắn mỉa mai, liền lập tức phản ứng lại, hừ lạnh một tiếng: “Mới làm anh thất nghiệp thôi, anh không cảm thấy đây là do tôi ban ơn sao? Tôi thậm chí còn có thể khiến anh không nhà để về.”

Lâm Giai Thụy nghe vậy, cảm thấy lời này nực cười vô cùng, thế là liền ngửa mặt lên nhìn trần nhà, cười ra nước mắt: “Ha ha ha, không còn nhà để về? Từ lâu tôi đã không còn nhà để về rồi, cũng không khiến anh phải ra tay.”

Lương Cẩn mỉm cười: “Anh không có nhà để về? Từ bao giờ?”

Lâm Giai Thụy vẫn ngửa mặt cười một mình, không nói gì.

Lương Cẩn nhíu mày, cảm thấy mọi chuyện không nằm trong tay mình, điều đó khiến gã hơi hoảng loạn.

Lương Cẩn lắc rượu vang trong ly, nhìn Lâm Giai Thụy, nhếch mép cười, ngũ quan vốn đã có nét âm nhu càng thêm phần quỷ dị trong bóng tối. Gã nhấp một ngụm rượu, đi đến trước mặt Lâm Giai Thụy, bỗng cúi xuống hôn lên môi hắn, truyền rượu sang. Lâm Giai Thụy vẫn luôn ở trong trạng thái lơ đãng nhìn lên trần nhà, ánh mắt vô hồn, không có ý định ngăn cản gã. Thế là gã càng được nước lấn tới, mãnh liệt hôn Lâm Giai Thụy, vươn lưỡi vào, mãi không chịu buông ra. Tiếng mút mát vang lên bên tai, một sợi chỉ bạc thuận theo khoe môi Lâm Giai Thụy chảy xuống.

Lương Cẩn đắm chìm trong nụ hôn đó, hôn đến mức dục hỏa thiêu đốt, thở hổn hển, người bên dưới lại vẫn đơ như khúc gỗ, không có lấy một chút phản ứng. Lương Cẩn tức giận, đập mạnh tay lên giường, phủ phục trên người Lâm Giai Thụy, trừng mắt nhìn hắn,

Lâm Giai Thụy phản ứng lại, cười xì một tiếng: “Sao, lẽ nào Lương thiếu còn muốn tôi đáp lại?”

Lương Cẩn nghe xong, mặt sa sầm, cắn mạnh một cái lên xương quai xanh của Lâm Giai Thụy, lại phát hiện ra nơi đó có rất nhiều dấu hôn, ánh mắt hắn u tối, chỉ vào những dấu vết đó dữ tợn nói: “Của ai để lại?”

Lâm Giai Thụy tức cười: “Liên quan gì đến anh? Tôi không cần phải báo cáo với anh đâu nhỉ?”

Ánh mắt Lương Cẩn trở nên cay độc, giọng nói cũng cao hơn: “Là cái tên Long Hoàng Văn đó? Anh quen hắn mới bao lâu? Thời gian tôi thích anh, tính cả hai năm nay đã là năm năm rồi!”

Lâm Giai Thụy vẫn không nhúc nhích, ánh mắt nhìn Lương Cẩn mang theo chút thương hại: “Có vài người chỉ nhìn qua đã là một đời, có vài người khác quen trăm năm cũng vẫn chỉ là kẻ qua đường, không phải thứ gì cũng có thể dùng thời gian để đo đếm được.”

Lương Cẩn không nói lời nào, chỉ cúi đầu điên cuồng hôn Lâm Giai Thụy, tựa như muốn ngăn lại những lời khiến người ta đau lòng phát ra từ miệng hắn.

Sau đó Lương Cẩn nằm trên người hắn một lúc, hình như đang cố hạ hỏa. Cuối cùng mang theo vẻ mặt u sầu đi ra ngoài. Trước khi đi còn nói với Lâm Giai Thụy: “Anh cứ ở đây đi, đừng hòng chạy, kiểu gì tôi cũng có cách bắt anh về.”

Lâm Giai Thụy đã bị gã trói trên giường, cúi đầu nhìn dây trói của mình, không nói gì.

Lần tiếp theo Lương Cẩn xuất hiện, còn mang theo bữa tối. Lúc đó Lâm Giai Thụy đã ngủ, sáng, trưa hay chiều, vì rèm cửa trong phòng bị kéo kín mít nên không thể nhìn ra được, hắn cũng không để ý.

Còn Lương Cẩn bày bữa tối ra, ngồi bên giường chờ hấn tỉnh dậy. Nhìn khuôn mặt vừa quen vừa lạ của Lâm Giai Thụy, gã hơi hoang mang. Gã cảm thấy người này bỗng trở nên u buồn hơn rất nhiều, là vì hai năm trước mình ép hấn quá đáng quá ư? Đuổi hấn ra khỏi giới nhiếp ảnh mà hấn thích nhất định đã khiến hấn rất bức bối, nhưng tại sao hấn không chịu khuất phục? Chỉ là một câu nói mà thôi, gã sẽ lập tức trả lại mọi thứ cho hấn!

Hai năm trước, sự biến mất của hấn đã khiến gã gần như đập vỡ hết mọi thứ trong nhà. Nghe La Dịch Phong nói hấn có thể đang ở thành phố này liền vội vàng chạy tới, vì chưa quen với cuộc sống ở đây nên còn phải dùng tiền đầu tư để bợ đỡ. Nhưng người này vẫn như hai năm trước, dù có chìa súng vào đầu hấn, sống lưng của hấn vẫn thẳng tắp, không chịu khom mình!

Lương Cẩn vươn tay, vuốt ve mặt Lâm Giai Thụy, ánh mắt đầy thâm tình. Trước đây người này đã từng tràn đầy nhiệt huyết, còn bây giờ thì sao, đã bị mình bẻ gãy cánh, mất đi niềm vui rồi ư? Lương Cẩn có chút đau lòng, nhưng lập tức lại nghĩ: “Không sao, chỉ cần anh chịu nhượng bộ một chút, tôi sẽ trả tất cả lại cho anh...”

Lâm Giai Thụy vừa mở mắt liền nhìn thấy bộ dạng thâm tình của Lương Cẩn, hấn rùng mình, lùi lại phía sau.

Lương Cẩn cố nhịn không nổi giận, nhưng lông mày nhíu chặt đến mức có thể kẹp chết một con ruồi.

Gã kéo Lâm Giai Thụy lại gần, hết sức dịu dàng nói: “Ăn tối xong, chúng ta nói chuyện một lúc được không?”

Lâm Giai Thụy không giãy dụa, chỉ ra hiệu cho Lương Cẩn nhìn dây thừng, nói: “Cởi nó ra, tôi sẽ không đi.”

Lương Cẩn không tin tưởng lắm liếc nhìn hấn, cuối cùng thấy Lâm Giai Thụy bị trói chặt đến mức để lại dấu đỏ, lại đành thỏa hiệp.

Dây thừng được cởi bỏ, ăn xong bữa cơm không mấy ngon miệng, Lương Cẩn bắt đầu mở miệng nói: “Tiểu Thụy, anh còn nhớ bức ảnh anh tặng tôi hồi chúng ta mới gặp nhau không? Khi đó anh thật ngạo mạn, chụp tôi xong liền đi thẳng tới trước mặt tôi, nói, này, tôi vừa chụp một tấm của anh, tôi dám cá là không ai chụp đẹp bằng tôi đâu. Cho tôi số điện thoại của anh, sau tôi gửi cho.” Dừng lại một chút, thấy Lâm Giai Thụy không có phản ứng liền nói tiếp: “Tiểu Thụy, có muốn về giới nhiếp ảnh không? Chỉ cần một câu của anh, bê bối hai năm trước tôi sẽ giúp anh rửa sạch.”

Lâm Giai Thụy lắc đầu: “Ban đầu tôi cũng rất để bụng chuyện đó, nhưng bây giờ tất cả đối với tôi đều không quan trọng. Tùy anh.”

Cuối cùng Lương Cẩn cũng cảm thấy có gì đó không ổn: “Anh không phải người như vậy! Anh vẫn luôn là một người tràn đầy tự tin và kiêu ngạo! Vì sao hai năm trước đột ngột biến mất, không một lời thanh minh?”

Lâm Giai Thụy khinh thường nhìn gã: “Lẽ nào đây không phải điều anh muốn sao? Giả vờ làm người tốt? “Yêu” mà anh luôn miệng nói cũng chỉ đến thế, tôi không có gì để nói, cũng không định đòi hỏi thứ gì, chẳng qua là phải trả giá để nhìn rõ lòng dạ của bạn tôi mà thôi, tôi không chịu thiệt.”

Lương Cẩn ghen hờn, dáng vẻ bắt đầu trở nên điên cuồng: “Ha ha ha! Tôi cần gì làm bạn bè của anh! Không phải bạn bè thì càng tốt.”

Gã mơ màng đi đến trước mặt Lâm Giai Thụy, vươn tay vuốt ve mặt hấn, khẽ nói: “Anh biết không? Từ lần đầu tiên gặp anh, tôi đã muốn thân thiết với anh, tôi chưa từng gặp người nào tràn đầy nhiệt huyết đến vậy, tôi đã rất kiêu ngạo rồi, nhưng anh còn ngông cuồng hơn cả tôi. Từ nhỏ tôi đã không có bạn bè, anh là người đầu tiên, bên ngoài thì ngạo mạn, nhưng trong lòng lại rất mềm mại. Tôi dần dần không thỏa mãn với khoảng cách như vậy. Tôi muốn gần anh hơn, gần anh hơn nữa... Tôi tỏ tình với anh, tôi nghĩ anh nhất định sẽ đồng ý. Vì sao lại không chứ, chúng ta hợp nhau, ở bên nhau rất vui vẻ. Vì sao lại không đồng ý? Lại còn trốn tránh tôi! Biến mất khỏi tầm mắt tôi! Tựa như tôi là một thứ dịch bệnh vậy! Ha ha, trốn tôi ư? Không sao, tôi sẽ bắt anh phải nhìn tôi. Lữ Triết Minh kia và anh quan hệ rất tốt nhỉ? Từ lâu tôi đã chứng mất rồi! Tôi sẽ làm anh mất đi tất cả, tôi tưởng như vậy anh sẽ nghĩ đến cái tốt của tôi! Chỉ cần

anh chịu cúi đầu, có gì là không thể chứ! Nhưng lại lại biến mất một lần nữa!” Lương Cẩn bỗng cười điên cuồng, rồi lại nghiêm mặt nói: “Lần này tôi bắt được rồi, sẽ không để anh chạy thoát.”

Lâm Giai Thụy cười mỉa: “Anh nghĩ nhiều quá rồi. Anh tưởng cả thế giới đều xoay quanh anh ư? Tôi bỏ đi, tôi biến mất đều là vì anh? Không, tôi không nghĩ rằng tôi ngông cuồng hơn anh, không có ai tự mãn hơn anh cả.”

Lâm Giai Thụy ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Lương Cẩn: “Chúng ta từng là bạn bè, dù không trở thành người yêu thì vẫn có thể làm bạn. Đáng tiếc...”

Lương Cẩn thô lỗ ôm chặt Lâm Giai Thụy, hai tay siết chặt, giữa hai người không còn một kẽ hở, dường như làm vậy có thể kéo gần khoảng cách của hai người. Gã dúi đầu vào bả vai Lâm Giai Thụy, hình như đang cố gắng kìm nén. Dưới bầu không khí nặng nề, Lâm Giai Thụy có vẻ cũng cảm nhận được tâm trạng hối tiếc của gã, hắt hơi mềm lòng. Bọn họ từng là bạn bè, mặc dù tính cách hắt lạnh nhạt, còn Lương Cẩn thì ngạo mạn, nhưng bọn họ vẫn là bạn bè tốt một thời gian khá dài.

Trong những năm tháng nồng nhiệt nhất, bóng dáng người này từng vụt qua. Hắn không thể phủ nhận sự tồn tại của người này, cũng như không thể phủ nhận quá khứ của hắn, cho dù người này sau đó đã làm ra những chuyện đẩy hắn vào hoàn cảnh như vậy giờ. Người này kiêu căng, tựa như đang bố thí mà nói với hắn: “Lâm Giai Thụy, tôi cho anh cơ hội để ở bên tôi.” Sau đó quan hệ của hai người trở nên cứng nhắc. Khi ấy hắn cũng đang trong thời kì tự cao tự đại, kiêu ngạo, tự ái chẳng kém gì Lương Cẩn, sao có thể chấp nhận được kiểu tỏ tình như bố thí vậy. Hơn nữa bản thân chưa từng rung động với ai, thế là cứ xa cách né tránh. Không ngờ lại tạo thành kết quả như ngày hôm nay

22. Chương 22: Tật Máu Chó

Lâm Giai Thụy không hiểu sao lại có người cố chấp đến thế, còn Lương Cẩn cũng không thể hiểu tại sao Lâm Giai Thụy không chấp nhận mình. Lương Cẩn đau lòng, quãng thời gian dài theo đuổi và tìm kiếm cuối cùng vẫn phí công vô ích, nụ cười rạng rỡ trên gương mặt thiếu niên nhiều năm trước không phải dành cho mình, tất cả những biểu cảm của hiện tại cũng không liên quan gì đến mình. Nỗ lực muốn để lại trong cuộc đời hắn vết tích không thể xóa nhòa chỉ thuộc về mình, mọi chuyện không phát triển như mong đợi, Lương Cẩn cảm thấy có chút thương cảm, quả nhiên không phải cứ nỗ lực là được sao? Phía trước một mảnh mịt mờ, không có anh tôi phải đi thế nào đây?

Lương Cẩn cố nén bi thương, thả Lâm Giai Thụy ra, vẻ mặt vẫn hơi tức tối: “Bây giờ anh đang ở cùng cái tên Long Hoàng Văn đó ư? Hai bọn tôi khác nhau chỗ nào? Không! Hoàn toàn giống nhau! Chẳng qua tôi thì tàn nhẫn bắt anh khuất phục, còn hắn lại dùng dụ dỗ khiến anh phải đầu hàng! Chúng tôi giống nhau, mục đích đều là chiếm được tất cả của anh, trái tim anh! Vì sao anh chấp nhận hắn mà không chấp nhận tôi! Anh mới quen hắn bao lâu chứ! Hai năm rồi xa tôi ư?”

Lâm Giai Thụy không trả lời, chỉ hỏi: “Anh đã từng đi một đôi giày không vừa chỉ vì không có giày để đi chưa?”

Lương Cẩn hình như không ngờ hắn lại đổi chủ đề, sau phút sững sốt lại bực tức nói: “Anh đừng có đánh trống lảng!”

Lâm Giai Thụy lắc đầu: “Không phải tôi đánh trống lảng. Nhưng tôi nghĩ kiểu thiếu gia như anh chắc chưa từng đi đôi giày không vừa bao giờ.” Ngừng một chút, xoay người ngồi xuống ghế dài, duỗi chân, chỉ vào mắt cá chân của mình nói tiếp: “Tôi từng đi rồi, anh nhìn vết sẹo sau cổ chân của tôi xem, vết đó là do đi giày không vừa để lại. Hồi nhỏ nghèo khó, không có tiền mua giày, phải đi đôi giày nhỏ hơn một số mà người khác cho, lần nào đi cũng cạ chảy máu chân, sau đó để lại một vết sẹo rất rõ. Lương Cẩn, anh bây giờ cũng vậy, cố gắng muốn xỏ chân vào đôi giày không đi vừa, tự khiến mình khổ sở, giày cũng sẽ sớm rách nát. Đầu phải anh không mua được đôi giày khác?”

Lương Căn phản ứng lại, biết Lâm Giai Thụy đang nói mình cố chấp, gã đứng cách Lâm Giai Thụy không xa, cười ra nước mắt: “Ai ai cũng bảo tôi buông tay, tôi cũng tự nhủ bản thân đừng nên cố chấp nữa, nhưng nếu có thể, tôi còn đứng trước mặt anh van xin anh đi theo tôi sao?”

Lương Căn đi tới cạnh bàn, cầm hai ly rượu, nói: “Chúng ta đã lâu không gặp, gặp rồi lại thành thế này. Anh đã thay đổi, nhưng tôi vẫn là tôi. Thật bất công làm sao! Phạt anh uống cùng tôi mấy ly, không khó chứ?”

Lâm Giai Thụy im lặng nhận ly rượu, cùng ly với Lương Căn, sau đó uống một hơi cạn sạch. Cuối cùng thẳng thắn nhìn Lương Căn nói: “Tôi cũng không nợ anh cái gì. Vì vậy ly này chỉ coi như là lễ gặp mặt.”

Lương Căn nhìn hẩn chằm chằm, bỗng cười tự giễu: “Đúng vậy, anh không nợ tôi gì cả, là tôi nợ anh.” Sau đó gã đổ hết rượu xuống sàn, khuôn mặt âm nhu lộ ra một nụ cười thủ đoạn: “Cho dù anh cho phép hay không, tôi sẽ dùng cả cuộc đời này để hoàn trả, sao nào?”

Bình thường từ lượng của Lâm Giai Thụy cũng không được cao, nhưng rõ ràng ly rượu này có vấn đề. Uống xong hẩn chỉ cảm thấy mơ màng, khung cảnh trở nên nhạt nhòa, hẩn nhìn thấy miệng Lương Căn mở ra rồi khép lại, hình như gã nói gì đó, nhưng hẩn không nghe ra. Một giây trước khi ngã xuống hẩn được ôm lấy, hình như có giọng nói nói rằng: “Hẩn ta có thể làm vì anh, tôi cũng có thể!” Lâm Giai Thụy nghi hoặc, hẩn ta là ai? Nhưng mãi không nghĩ ra đáp án. Hẩn cảm thấy toàn thân nóng hổi, đầu óc quay cuồng, đến một ngón tay cũng không có sức nhúc nhích.

Lương Căn nhìn người mềm nhũn trong lòng mình, mỉm cười đắc ý.

23. Chương 23: Tai Nạn Xe

“A Vinh, xe chuẩn bị xong chưa?” Lương Căn ôm Lâm Giai Thụy đi vào thang máy, hỏi tay vệ sĩ.

“Xong rồi thưa cậu chủ.”

“Được, xuất phát.”

Nhưng vừa ra khỏi biệt thự, Lương Căn liền cảm thấy không ổn, có người theo dõi.

Lương Căn cười lạnh một tiếng, gã đã đoán trước được điều này, gã biết tên Dịch Khiêm không đáng tin cậy. Hẩn không dẫn theo quá nhiều người từ thành phố B tới, nhưng cũng đủ để chạy mấy chiếc xe giống nhau ngụy trang.

Xe chạy rất nhanh, Lương Căn ở trong xe ôm chặt Lâm Giai Thụy, quát tài xế: “Đi ra đường cái! Đừng có đi đường nhỏ! Chúng ta không phải dân bản địa, không thể thạo đường bằng chúng! Chỉ cần ra được đường cao tốc là xong chuyện!”

Tài xế gật đầu, nhấn mạnh ga. Chiếc xe con màu đen lao như bay trên đường.

Long Hoàng Văn ở phía sau sốt ruột đến mức đổ mồ hôi lạnh, anh cảm thấy tim mình lúc thì bị hơ trên lửa, lúc lại rơi vào hầm băng. Chắc chưa có hôm nào giống như hôm nay, tim vọt lên tận cổ họng, vừa đau đớn vừa khó chịu. Và cũng chưa có chuyện gì khiến anh hồi hận đến mức muốn đập chết bản thân như chuyện này.

Lâm Giai Thụy không cho anh đưa đi, anh vốn định lặng lẽ theo sau tiễn hẩn ra bến xe, từng phút trước khi biệt ly đều vô cùng quý giá, ai biết lần chia tay này đến bao giờ mới gặp lại? Nhưng vừa bước ra cửa thì nhận được điện thoại của bên đối tác Hoa Hải Sinh: “Hoàng Văn, gần đây có một case xảy ra vấn đề, rất gấp rồi! Anh đừng có lười biếng nữa! Nhanh trở về cho tôi! Đạo này tôi đỡ thay anh bao nhiêu rượu anh có biết không hả %*(%&~%\$!” Thế là Long Hoàng Văn liền chạy về công ty, đúng là anh có lỗi với Hải Sinh, bận rộn các thứ đều là cậu ta, còn mình thì viện đủ lý do để ở lại thành phố A. Nhưng anh chưa bao giờ hối hận về quyết định của mình như lần này.

Đang làm việc ở công ty thì bất ngờ nhận được điện thoại của Đỗ Vũ Đường: “Hoàng Văn à! Em nghe Dịch Khiêm nói thuộc hạ của anh ta về báo cáo, Lâm Mỹ Nhân nhà anh bị bắt đi rồi ~.” Giọng nói nhẹ nhàng, như thể đang kể chuyện hôm nay trời mưa.

Nhưng Long Hoàng Văn gần như không cảm thấy được điện thoại... Xa nhau chưa đến sáu tiếng, tưởng rằng lúc này hẳn đang ngồi trên tàu mơ màng ngắm phong cảnh, ai ngờ hẳn lại bị bắt trời?

Anh vội vàng giao hết lại cho Hải Sinh, gấp rút đi tìm Đỗ Vũ Đường, sau đó tìm được biệt thự ở thành phố A của Lương Cẩn.

Bên trong vẫn không có động tĩnh, trời chập choạng tối, cuối cùng thì tối hẳn, Long Hoàng Văn chưa ăn cơm nhưng vẫn không hề thấy đói. Anh chỉ thấy tim mình giống như bị ném vào chảo dầu, đảo rồi lại đảo, cuối cùng ngay cả đau đớn cũng không cảm nhận được. Trong mối quan hệ này anh từng thấy bất mãn – Vì sao trái tim Lâm Giai Thụy luôn luôn đóng chặt, dù mình nỗ lực đến mấy cũng vẫn xa lánh mình? Anh từng lưỡng lự, từng do dự, cho và nhận không công bằng, đồng thời là sự chênh lệch địa vị, anh là thương nhân, không thể chấp nhận mình ở vị trí như vậy. Nhưng cuối cùng anh vẫn thỏa hiệp với trái tim mình, bởi vì anh hiểu rõ, đây không phải là thương trường, không thể cân đo đong đếm được. Trong vài giờ chờ đợi, anh không ngừng ăn ăn và cầu khẩn – Nếu đây là sự trừng phạt dành cho sự dao động của anh, vậy thì hãy trừng phạt chính anh. Chuyện tình cảm chưa bao giờ bình đẳng, luôn có một người yêu người kia nhiều hơn, từ giờ trở đi, mình chấp nhận! Cho dù đến khi chết, người ấy vẫn không thích mình, mình cũng chấp nhận! Chỉ cần cậu ấy ở bên cạnh mình...

Thấy xe của Lương Cẩn lái ra, anh gần như muốn lập tức lao tới, nhưng bị Đỗ Vũ Đường kéo lại – Đối phương có mười mấy chiếc xe, tất cả đều giống nhau như đúc. Bọn họ không biết rốt cuộc Lâm Giai Thụy ở trong chiếc xe nào.

Long Hoàng Văn mất đồ rực, Đỗ Vũ Đường ở bên cạnh trấn an: “Đừng sốt ruột, em sẽ điều xe tới đuổi theo bọn họ.”

Long Hoàng Văn không đợi Đỗ Vũ Đường sắp xếp xong đã lên xe lái đi, anh không biết nên đi theo xe nào, chỉ bám đuôi theo trực giác.

Xe ra đường lớn, có một ngã ba, một hướng đi về thành phố B, một hướng đi về thành phố H, một hướng đi thành phố G. Long Hoàng Văn biết Lương Cẩn là dân thành phố B, nhưng nghĩ chắc là hẳn sẽ không đi thẳng đến đó, thế là liền chọn thành phố H – hướng có thể đi vòng về thành phố H gần nhất.

Đúng là Lương Cẩn đã chọn hướng đi thành phố H, gã có nhà ở đó, đồng thời cách thể lực của gã ở thành phố B khá gần.

Xe lao như bay trong đêm, Lương Cẩn nhìn đèn đường và cảnh vật lùi nhanh về phía sau, khuôn mặt cuối cùng cũng lộ ra nét cười. Gã cảm thấy sự thanh thản đã lâu chưa được cảm nhận. Gã là con ông cháu cha, gia thế tốt, vừa ra đời đã không phải lo ăn lo mặc, muốn gì được nấy. Gã chưa bao giờ có ước mơ, bởi gã biết con đường của hẳn đã được sắp đặt sẵn, gã chỉ cần tuân tự tiến lên là được. Chưa trưởng thành hẳn đã biết cuộc sống sau này của mình như thế nào – Liên hôn, nối dõi tông đường, sau đó cống hiến trọn đời cho tập đoàn, cuối cùng trở thành người bảo thủ giống như cha và ông. Gã cười tự giễu. Nhìn người trong lòng, là người này cho hẳn thấy sức mạnh của ước mơ, cho hẳn biết rằng cuộc sống nằm trong tay chính mình, chỉ cần mình muốn cũng có thể sống cuộc đời đầy màu sắc. Khi đó khuôn mặt hẳn tràn đầy tự tin, hề nhắc đến chụp ảnh là mất sáng rực, phấn chấn hồ hởi, người bình thường ít nói lúc này lại có thểuyên thuyên liên hồi. Gã cứ như vậy bị hấp dẫn, cuối cùng không khống chế được bản thân. Không nhịn được phá hủy tất cả của hẳn, muốn bóng mình in dấu trong đôi mắt sáng rực rỡ ấy... Rơi xuống vũng lầy, không sao thoát ra được.

Lương Cẩn vuốt ve mặt Lâm Giai Thụy, mỉm cười, không sao, từ giờ trở đi, anh thuộc về tôi, không ai có thể cướp đi được.

Nhưng một giây sau, nụ cười của Lương Cẩn đọng lại.

Một chiếc xe tải phía trước bị mất lái đang lao về phía này, không kịp tránh né! Tài xế vận hết sức lực xoay tay lái cũng không tránh được. Thoáng chốc, cả thế giới mất đi âm thanh, đầu óc Lương Cẩn trống rỗng,

gã không kịp nghĩ thêm gì, tương lai gã vẽ ra cùng với Lâm Giai Thụy dường như hóa thành ảo ảnh. Gã chỉ kịp che chở cho Lâm Giai Thụy, sau đó bản thân bị va mạnh vào cửa sổ xe...

Long Hoàng Văn theo sát phía sau mấy chiếc xe màu đen, bỗng nhiên thấy vụ tai nạn xe này. Khoảnh khắc đó, tim anh như ngừng đập, anh cầu xin – Bên trong xin đừng là Tiểu Thụy! Nếu không có, anh nguyện ăn chay lễ Phật cả đời!

Anh lao đảo chạy đến bên cạnh chiếc xe, run rẩy mở cửa xe. Sự thực tàn khốc chứng minh, có chuyện mới viện đến thần, sẽ bị thần vứt bỏ. Lương Cẩm máu me đầy đầu, Lâm Giai Thụy được gã ôm trong lòng không rõ tình hình.

Long Hoàng Văn không kìm được nước mắt, suýt nữa thì anh đứng không vững, nhưng tình cảnh trước mắt không cho phép anh ngã xuống. Thuộc hạ của Lương Cẩm cũng tụ lại, ba chân bốn cẳng khiêng người ra. Long Hoàng Văn cố giữ bình tĩnh gọi 110, rồi đi lên ôm Lâm Giai Thụy vào lòng. Lương Cẩm ôm rất chặt, suýt nữa thì không tách được hai bọn họ. Lâm Giai Thụy vẫn ngủ yên ổn, cánh tay hơi xây xát, Long Hoàng Văn dụi đầu vào hõm vai Lâm Giai Thụy, mặc cho nước mắt ràn rụa. Anh chưa từng sợ hãi đến vậy, nếu mất đi người này... Anh không tưởng tượng nổi cuộc sống của mình sẽ ra sao.

Cuối cùng người được đưa đến bệnh viện gần nhất, tài xế chết ngay tại chỗ, Lâm Giai Thụy và Lương Cẩm ngồi ở ghế sau, lại thắt dây an toàn nên tai qua nạn khỏi. Lâm Giai Thụy bị chấn động não nhẹ và gãy xương cánh tay phải – do bị ghế trước đè. Lương Cẩm chấn động não mạnh, vẫn đang hôn mê bất tỉnh.

Lâm Giai Thụy có cảm giác mình đã mơ một giấc mơ dài. Trong mơ sóng thần nhấn chìm nơi hân sinh sống, từ đồng bằng đến rừng hoang, hân đang không ngừng chạy về phía trước, chạy mãi chạy mãi, sóng thần vẫn gào thét sau lưng, hân không dám dừng lại. Đằng sau mênh mông biển nước, hân nghe thấy mẹ hét lên: “Tiểu Thụy chạy nhanh lên!” Nhưng cuối cùng hân mệt quá, không thể chạy tiếp được nữa, chỉ có thể nghẹn ngào tui thân bảo mẹ: “Không chạy được nữa thì sao hả mẹ?” Nhưng mẹ vẫn quát lên: “Tiểu Thụy chạy nhanh lên!” Hân vùng vẫy đứng dậy, con đường phía trước không có điểm cuối, hân chỉ có thể không ngừng tiến lên. Cuối cùng không biết là ai, vươn tay ra giữ chặt lấy hân, kéo hân tiếp tục chạy về phía trước. Đôi tay ấy vừa quen thuộc vừa ấm áp, nhưng lại không thể nhớ ra là của ai...

Long Hoàng Văn cầm tay Lâm Giai Thụy ngồi một đêm, cuối cùng cũng ngủ thiếp đi. Khi Lâm Giai Thụy tỉnh lại thì thấy một cảnh như vậy – Ánh mặt trời bình minh chiếu lên mặt Long Hoàng Văn, người nọ tuy trông có vẻ mệt mỏi nhưng vẫn không buông tay hân. Lâm Giai Thụy trầm nghĩ, bàn tay ấm áp trong mơ chính là đây sao? Hân liền cầm tay Long Hoàng Văn lên quan sát tỉ mỉ, đôi tay này không có gì đặc biệt, khớp xương rõ ràng, thon dài mạnh mẽ, nhưng sao lại ấm áp đến vậy nhỉ?

Hân vừa cử động, Long Hoàng Văn đã dậy, thấy Lâm Giai Thụy tỉnh lại liền vui mừng ôm hân: “Tiểu Thụy! Em không sao rồi, tốt quá!”

Lâm Giai Thụy mỉm cười, vươn cánh tay không bị thương xoa xoa đầu anh, đáp: “Em không sao.”

Long Hoàng Văn nghĩ lại mà run rẩy: “Suýt nữa anh đã mất em... Em biết không, lúc nhìn thấy em trong xe tìm anh ngừng đập luôn! May mà em không sao, em vẫn ổn!” Nói đến tiếng cuối cùng đã có chút nghẹn ngào.

Lâm Giai Thụy hơi lúng túng, thực ra từ đầu đến cuối hân cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, sau khi Lương Cẩm cho hân uống ly rượu đó, hân vẫn luôn mê man. Trong quá trình đó hình như có rung động mạnh và đau đớn, hân muốn mở mắt ra nhưng không sao mở nổi. Vừa tỉnh dậy đã ở bệnh viện, đã thế còn bị thương nữa, thực ra hân hơi mơ hồ. Vậy là hân liền dè dặt hỏi: “Sao vậy?”

Long Hoàng Văn chỉ lắc đầu, Lâm Giai Thụy lại cảm thấy có chất lỏng lạnh lạnh rơi vào vai mình. Hân không tin nổi kéo Long Hoàng Văn ra nhìn, kinh ngạc phát hiện Long Hoàng Văn thực sự khóc. Hân càng thêm mơ hồ... Một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất thế này, vậy mà lại... khóc?

Hình như Long Hoàng Văn cũng hơi xấu hổ, lau nước mắt, giải thích cho hân tai nạn lần này, cuối cùng ôm chặt Lâm Giai Thụy vào lòng. Chặt đến mức Lâm Giai Thụy thấy xương của mình bị ép hơi đau.

Ôm một lúc lâu, dường như Long Hoàng Văn muốn ôm đến sông cạn đá mòn cũng không chịu buông tay vậy, Lâm Giai Thụy đành phải yếu ớt nói vọng ra: “Đối...”

Long Hoàng Văn vội vàng buông hân ra, chạy ra ngoài: “Anh đi mua đồ ăn!”

Khi Long Hoàng Văn trở lại phòng bệnh thì Lữ Triết Minh đã tới, mang theo cháo tự mình nấu, đang bón cho Lâm Giai Thụy. Long Hoàng Văn nhìn cháo của mình, cảm tức trừng mắt nhìn Lữ Triết Minh. Lữ Triết Minh nhìn lại, sờ mũi cười tủm tỉm, bảo Lâm Giai Thụy: “Ừ ôi, có người ghen rồi! Tôi không dám cho cậu ăn nữa đâu!” Nói rồi đưa bát cho Long Hoàng Văn, lúc này Long Hoàng Văn mới mỉm cười.

Sau đó Lữ Triết Minh liền đi tìm bác sĩ hỏi về tình huống của Lâm Giai Thụy, tất nhiên An Chí Hằng cũng đi theo. Trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người.

Lâm Giai Thụy ăn cháo xong, chỉ vào giỏ trái cây bên cạnh nói: “Gọt cho em quả táo đi!”

Long Hoàng Văn để bát xuống, ngồi cạnh hân im lặng gọt táo.

Lâm Giai Thụy nghiêng đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ. Thực ra hân rất ghét bệnh viện, nơi này luôn luôn là một màu trắng, ga giường trắng, tường trắng, đồng phục trắng. Trong trí nhớ, mẹ hân cũng ra đi trong phòng bệnh với bốn bức tường trắng toát như thế này.

Hân quay sang, nhìn Long Hoàng Văn đang chăm chú gọt táo. Nhìn kĩ, anh có ngũ quan rất sắc nét, đường nét góc cạnh rõ ràng, dáng vẻ cúi đầu nghiêm túc gọt táo cũng rất hấp dẫn. Lâm Giai Thụy bật cười, cực phẩm này, cuối cùng vẫn thuộc về mình thôi.

Thế là hân liền bảo Long Hoàng Văn: “Chờ tay em khỏi hân, thì cùng em đi gặp mẹ nhé?”

Dao trên tay chệch đi một chút, suýt nữa không cầm chắc được quả táo, anh ngạc nhiên nhìn Lâm Giai Thụy, miệng há hốc. Lâm Giai Thụy trầm nghĩ, ày, vẫn là cái bộ dạng ngốc nghếch này!

Long Hoàng Văn lập tức phản ứng lại, vứt dao sang một bên, đưa táo cho Lâm Giai Thụy, nói: “Tiểu Thụy! Em... em nói thật chứ?”

Lâm Giai Thụy trợn mắt, rồi ra vẻ thờ ơ nói: “Ồ, anh bảo giả thì là giả đi!”

Long Hoàng Văn cuống quýt lắc đầu: “Ai bảo! Là thật là thật!” Tiếp đó, như sợ hân không tin, còn gật mạnh đầu một cái.

Lâm Giai Thụy hài lòng nhắm mắt ngủ tiếp.

24. Chương 24: Bụi Trần

Lâm Giai Thụy không bị thương nặng, mấy ngày sau đã được ra viện. Hôm ra viện, hân mới chợt nhớ ra còn một người nữa trong vụ tai nạn xe lần này. Mặc dù không cảm thấy nợ Lương Cẩn cái gì, tai nạn xe cũng là do gã trối mình đi theo tạo thành, nhưng dù sao người này cũng đã từng là bạn bè, đi xem gã thế nào cũng không có gì quá đáng. Thế là trong lúc Long Hoàng Văn làm thủ tục ra viện, hân hỏi phòng bệnh của Lương Cẩn rồi đi qua đó.

Phòng bệnh không có ai, khi Lâm Giai Thụy đẩy cửa đi vào thì Lương Cẩn đã tỉnh, trên đầu băng một lớp vải dày, một chút máu bị thấm ra. Gã thần thờ nhìn trần nhà, ánh mắt rời rạc, dường như đang suy nghĩ điều gì, toàn thân tỏa ra hơi thở tuyệt vọng.

Lâm Giai Thụy ngồi xuống bên cạnh gã, gọi một tiếng: “Lương Cẩn.”

Lúc này Lương Cẩn mới phản ứng lại, quay sang nhìn Lâm Giai Thụy, ánh mắt có hồn hơn, gã giãy dụa, kéo tay Lâm Giai Thụy lại cầm chặt, mắt đỏ ửng, giọng nghẹn ngào: “Anh không sao.”

Lâm Giai Thụy gật đầu, định rút tay về, nhưng không biết Lương Cẩn lấy sức ở đâu ra, giữ chặt đến mức khiến hân không rút ra được, anh đành phải nhắc cánh tay trái bị thương lên nói: “Trừ tay trái bị thương nhẹ ra thì đều ổn cả.”

Lương Cẩn nhìn tay trái của hắn, áy náy nói: “Xin lỗi, làm anh chịu khổ rồi.”

Lâm Giai Thụy hơi kinh ngạc, thì là thiếu gia này cũng biết nói xin lỗi, hắn nhướn mày, cười châm biếm: “Ồ, thì ra anh cũng biết nói xin lỗi.”

Lương Cẩn cúi đầu nở một nụ cười khó coi: “Vậy sao? Hình như đúng thế thật. Cho đến giờ cũng chỉ có người khác xin lỗi tôi, còn tôi đã khi nào phải xin lỗi người ta đâu...” Gã ngẩng đầu, mắt sáng rỡ, kiên định nói: “Nhưng anh không phải người khác, nếu xin lỗi có thể được ở bên anh, mỗi ngày nói một vạn lần tôi cũng chấp nhận.”

Lâm Giai Thụy rút mạnh tay về, lạnh mặt: “Tôi tới thăm anh là để nói rõ với anh, không thể. Một là vì tôi không thích bị người khác bám riết, hai là...Anh đã phá hủy sự nghiệp tôi yêu thích nhất, không ai lại biết ơn kẻ vu oan nhân cách và sự nghiệp của mình, đẩy mình ra cho công chúng phỉ nhổ.”

Lương Cẩn lấy tay che mắt, cười thê lương: “Ha ha, quả nhiên là tôi tự đẩy anh ra xa. Được. Tôi không có gì oán trách! Không có được anh là do tôi không may, không có số được ở bên anh.”

Lâm Giai Thụy lẳng lặng nhìn gã, hơi nghi ngờ lời gã nói ra. Nếu gã dễ dàng buông tha như vậy thì đã không xảy ra nhiều chuyện đến thế.

Quả nhiên Lương Cẩn buông tay, ánh mắt vẫn mang theo ngọn lửa quen thuộc: “Nhưng tôi không từ bỏ! Sẽ không từ bỏ!”

Lâm Giai Thụy ôm đầu: “Anh có biết là anh mang đến bao nhiêu phiền toái cho cuộc sống của tôi không! Tôi chỉ muốn yên ổn sống hết cả đời này... Anh hủy hoại sự nghiệp của tôi, nhưng anh không thể hủy hoại cuộc đời tôi! Lương Cẩn! Tỉnh táo lại đi! Yêu một người là như thế này sao! Cướp đoạt tất cả của người ấy chính là yêu?”

Lương Cẩn lại trừng đôi mắt đỏ rực, luống cuống, hốt hoảng ôm chặt Lâm Giai Thụy, giọng nói đã có tiếng khóc nức nở: “Không phải, không phải thế! Tôi chỉ muốn giữ anh ở bên cạnh...”

Lâm Giai Thụy thở dài đẩy gã ra, khó hiểu nói: “Tôi không biết yêu một người là như thế nào. Tôi chỉ biết anh đã hủy đi sự nghiệp của tôi, điều mà mẹ tôi tự hào nhất...Mùa thu năm ấy bà qua đời, trước khi ra đi điều khiến bà lo lắng nhất đó là tôi vẫn chưa ổn định cuộc sống, nhưng bà tự hào vì những thành tựu tôi đạt được trong lĩnh vực của mình. Rồi mùa thu năm đó, anh phá hủy tất cả, giẫm nát lòng tự trọng và nhân cách của tôi. Tôi không thể quên được chuyện này. Vì vậy sau này cách xa tôi ra. Cũng không cần giữ mãi thứ tình cảm vô vọng này nữa.” Nói xong liền đứng dậy rời đi, mặc cho người phía sau la hét thế nào cũng không ngoảnh đầu lại. Hắn nhớ tới vẻ lo âu khi mẹ tiễn mình đi xa, nhớ tới vẻ tự hào khi biết mình đạt được thành tựu, nhưng chung quy không thể quay lại được nữa...

Lương Cẩn ngây dại, đến nước mắt cũng ngừng chảy, cảm thấy thân thể như bị rạch thủng một lỗ, máu khắp người chảy qua lỗ hổng đó, chảy đến khi mình chỉ còn lại một cái thân khô máu, không có tư duy, không có linh hồn. Gã nghĩ hẳn là mình sẽ rất đau, nhưng ngay cả tri giác cũng không có, gã nghĩ mình hẳn phải khóc thật thanh, người mình yêu nhất nói cả đời này bọn họ cũng không có khả năng, bảo mình cách xa ra...Nhưng đến sức lực để đau khổ cũng mất hết. Gã chỉ có thể nằm trên giường bệnh, xơ xác như cây khô, ánh mắt mờ dần nhìn lên trần nhà, cảm tưởng như mình đã chết...

Long Hoàng Văn làm xong thủ tục xuất viện trở về không thầy Lâm Giai Thụy, đang lo lắng thì thấy Lâm Giai Thụy đi đến.

Anh vội vàng đi tới kiểm tra Lâm Giai Thụy từ trên xuống dưới, chỉ sợ lại sút mẻ chỗ nào. Lâm Giai Thụy nhìn dáng vẻ bồn chồn của anh, bỗng nảy ra ý đùa giỡn, mềm oặt người, giả vờ yếu ớt nói: “Ban này vào nhà vệ sinh đụng phải người ta, chân đau, văng đầu...”

Long Hoàng Văn thấy Lâm Giai Thụy mềm nhũn người, lập tức biến sắc, ôm hắn đưa lên giường bệnh, nhíu mày hỏi: “Sao lại đau? Không được, anh phải đi làm thủ tục nhập viện thôi, đợi khi nào khỏe hẳn thì ra viện, nhé?”

Lâm Giai Thụy bật cười, đúng là rõ ngốc, mình giả vờ rõ ràng như vậy mà cũng không nhìn ra. Thế là vừa cười vừa nói: “Lừa anh thôi! Đồ ngốc này! Thu dọn về nhà!”

Long Hoàng Văn nghe Lâm Giai Thụy nói lừa mình thì lập tức thở phào, sau lại nghe hắn nói “Về nhà” lại càng vui vẻ – Tiểu Thụy gọi nơi bọn họ chung sống là “nhà”... Nhưng anh vẫn kiểm tra Lâm Giai Thụy một lượt từ trên xuống dưới, thấy hắn không sao mới yên tâm thu dọn hành lý về nhà.

Đội Lâm Giai Thụy khỏi hắn cũng đã qua một khoảng thời gian. Trong khoảng thời gian này, Lương Cẩn không đến làm phiền, chắc là nghĩ thông rồi. Lâm Giai Thụy nằm trong lòng Long Hoàng Văn, há miệng ăn táo Long Hoàng Văn đút cho. Hắn hí hóp mắt, tựa như chú mèo ngủ lười, ngáp dài một cái.

Long Hoàng Văn hôn chụt một cái lên môi cậu, dịu dàng hỏi: “Sao vậy? Mệt à? Có muốn đi ngủ một lát không, ngủ dậy là có cơm ăn.”

Lâm Giai Thụy lắc lắc đầu, ôm chặt eo Long Hoàng Văn, cọ cọ như làm nũng, từ lúc ở cùng người này, từng phút từng giây, hắn đều cảm nhận được sự quan tâm chăm sóc của anh, được hưởng thụ cảm giác gia đình. Hắn không phải thần tiên, không thể phủ nhận rằng hắn đã có một chút xiu động lòng. Điều đó chứng tỏ cuộc sống vốn cân bằng từ trước đến nay của hắn đã bị người này phá vỡ, đồng thời chiếm một vị trí không nhỏ trong đó. Nhưng lòng người khó lường, trước kia mẹ và tên khốn kia chẳng phải cũng từng mặn nồng thắm thiết? Cuối cùng lại trở thành một trò cười hoang đường, làm người ta đau thương tột cùng. Hắn xoa xoa ngực Long Hoàng Văn, bên dưới là trái tim ấm áp đang đập, hắn nói: “Đi gặp mẹ cùng em đi. Em muốn bà yên lòng. Nhưng nếu ngày nào đó anh phản bội em... Hừ.” Lâm Giai Thụy cười gằn, trên khuôn mặt là vẻ lạnh lùng đến đáng sợ: “Tuy em rất thích cảm giác gia đình mà anh mang lại, nhưng anh muốn đi em sẽ không cản, tốt nhất đi thì đi luôn, coi như chưa từng gặp nhau.”

Long Hoàng Văn nghe nửa câu trước, tâm trạng rất xúc động, nhưng nghe nốt nửa câu sau thì không khỏi căng thẳng, ôm chặt người trong ngực, nghiêm túc nói: “Sẽ không có ngày nào như vậy. Anh biết hứa hẹn đối với em chẳng khác gì cuộn phim đen trắng, không có tác dụng gì cả, nhưng anh sẽ dùng thời gian chứng minh. Tiểu Thụy, hãy tin anh.”

Lâm Giai Thụy không nói gì, chỉ ngẩng đầu, vươn tay ôm cổ anh, sau đó hôn lên. Nụ hôn này kéo dài mãi không dứt, khi hai người tách nhau ra, hơi thở đã hơn dồn dập. Nhìn nhau mỉm cười, Long Hoàng Văn ngưỡng ngừng mồm ra mấy chai bôi trơn dưới ghế sofa đưa cho Lâm Giai Thụy, Lâm Giai Thụy hơi ngạc nhiên: “Sao ở đây cũng có thứ này...”

Long Hoàng Văn xấu hổ ngoảnh mặt đi: “...Tệ nạn mà.”

Lâm Giai Thụy mỉm cười, hiếm khi thấy người này xấu hổ đến vậy. Bình thường toàn ra vẻ ta đây cứng cỏi. Tư thế lúc nào cũng là cười ngời, chắc là thích cảm giác kiểm soát của người trên ha? Nhưng cũng đã đến lúc anh phải đối diện với sự thật, hiểu rõ ai mới là “người trên” thực sự...

Lâm Giai Thụy cười khẩy, nhận lấy dầu bôi trơn, bóp một ít ra tay định mò ra phía sau Long Hoàng Văn. Long Hoàng Văn đỏ mặt, tương đối kích động – Tiểu Thụy hiếm khi chủ động làm chuyện này, đêm nay liệu có coi là đột phá? Anh gấp gấp hôn lên môi người bên trên, bỏ qua chuyện thân thể cao to của mình nằm trên sofa không được thoải mái.

Lâm Giai Thụy tiếp nhận nụ hôn nồng nhiệt và động tác xoa nắn mạnh bạo của anh, ngón tay vẫn không ngừng mở rộng cửa sau của Long Hoàng Văn, đã tăng lên ba ngón. Long Hoàng Văn thở dốc khó nhin, nhưng Lâm Giai Thụy vẫn chậm chạp không tiến vào, anh đành phải luồn tay vào trong quần Lâm Giai Thụy... Chợt phát hiện nơi đó vẫn nửa mềm, thực sự là đã kích lớn đối với anh. Mình thì sớm đã dục hỏa thiêu đốt, gấp không chịu nổi, thân dưới cũng căng trướng đến phát đau, vậy mà còn chưa được vuốt ve thỏa mãn. Anh không chờ được nữa, thế là trở mình một cái, Lâm Giai Thụy bị đảo xuống dưới. Mất Long Hoàng Văn đã bị dục hỏa che lấp, lòng chỉ muốn nuốt trọn người dưới thân vào bụng, nhưng nghĩ nằm ở sofa không thoải mái lắm, vậy là bế Lâm Giai Thụy đi vào phòng ngủ.

Lâm Giai Thụy bị lật còn đang ê hết cả mông, giờ lại bị bế đi, hắn hơi buồn bực, mình gầy thì gầy thật, nhưng không đến mức dễ dàng bị chuyển tới chuyển lui như vậy chứ, hơn nữa bình thường Long Hoàng Văn cũng thích ôm hắn đi đi lại lại như vậy, hoàn toàn coi hắn là búp bê sứ rồi... Hắn giãy dụa một chút, nhưng vô tình nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng như muốn ăn thịt người của Long Hoàng Văn, liền ngại ngừng rút tay về, vì sao hắn lại có dự cảm “tinh tấn nhân vong” nhỉ... Ánh mắt này... thật đáng sợ...

Trước đây ôm tâm trạng đau khổ làm chuyện đó với Lâm Giai Thụy có lẽ không trông chờ gì vào tương lai,

sau đó trải qua một lần suýt mất đi, cuối cùng nhận được sự chấp thuận của Lâm Giai Thụy. Anh tưởng chừng mình đang mơ, hôm qua vẫn là ảo tưởng hư vô mờ mịt, hôm nay mây đen bỗng nhiên tan biến, mặt trời ló rạng, trên trời còn rơi xuống một cái bánh lớn. Anh có cảm giác mình đang lơ lửng trên mây, một cảm giác rất không chân thực. Anh gấp gáp muốn chứng minh người trước mắt còn ở bên mình, còn hẳn có yêu mình hay không đã không còn quan trọng nữa.

Long Hoàng Văn ôm Lâm Giai Thụy đến giường phòng ngủ liền lập tức áp xuống, sau đó lột sạch sẽ quần áo của người dưới thân, bản thân cũng nhanh nhẹn cởi sạch, tiếp đó chồm lên người Lâm Giai Thụy giống như sói đói, bắt đầu hôn từ trán Lâm Giai Thụy, ngay cả ngón chân cũng không bỏ qua. Lâm Giai Thụy nhìn Long Hoàng Văn đã tiến vào trạng thái điên cuồng, có chút hoảng hồn, đành phải để mặc anh hôn loạn khắp người, xấu hổ đến mức cuộn tròn ngón chân, vậy mà người này vẫn cứ hôn, hẳn vừa nhột vừa ngứa, không biết tránh kiểu gì.

Cuối cùng môi Long Hoàng Văn đi đến thất lưng Lâm Giai Thụy, lúc này Lâm Giai Thụy đã có chút phản ứng, nhưng Long Hoàng Văn vẫn chưa thỏa mãn, ngắm hình dạng và màu sắc vật đó của Lâm Giai Thụy, rồi nuốt trọn vào miệng như một món ăn mỹ vị. Anh chưa từng khẩu giao cho ai, chính xác là anh chưa từng làm 0, chuyện này đa số là 0 làm, nhưng khi làm cho Tiểu Thụy, anh không có cảm giác buồn nôn hay bài xích gì, chỉ có cảm giác hạnh phúc tràn ngập. Anh ra sức dùng môi lưỡi lấy lòng Lâm Giai Thụy, liếm đến khi Lâm Giai Thụy thoải mái mới nhả ra, đỡ Tiểu Tiểu Thụy ngồi xuống. Anh không tự làm tròn cho mình nữa, nhưng cảm giác đau nhói trong khoảnh khắc bị tiến vào khiến tâm lý anh thỏa mãn cực độ. Anh nhìn ánh mắt người bên dưới dâng lên một màn sương mù, khuôn mặt cũng hồng hào lên. Người bình thường trông có vẻ lạnh nhạt, lúc này nhiễm một chút khoái cảm tình dục, càng trở nên quyến rũ. Ngọn lửa trong mắt Long Hoàng Văn bùng lên dữ dội hơn, không chần chừ thêm nữa, bắt đầu lắc eo lên lên xuống xuống.

Lâm Giai Thụy mơ màng nhìn người bên trên đang ra sức lay động, hai tay quơ quào trước ngực người đó, một chút lý trí chưa bị khoái cảm xâm chiếm đang mơ mơ hồ hồ nghĩ: “Không phải mình định làm rõ ai trên ai dưới sao? Thế nào mà lại thành cười ngời rồi...”

Gió thu thổi tới, nhưng không thể xua tan hơi nóng trong phòng.

25. Chương 25-1: Về Quê Và Bái Tế (1)

Long Hoàng Văn lại vứt bỏ đối tác của mình một lần nữa, thu xếp hành lý cùng Lâm Giai Thụy lên chuyến tàu hướng về quê hương hắn. Đó là một huyện nhỏ ở phương nam, cách khá xa thành phố A. Cuối thu, khí trời đã mát mẻ hơn nhiều, không khí cũng có vẻ dịu hui hơn.

Từ khi lên tàu, Lâm Giai Thụy vẫn một mực im lặng. Đây không phải là lần đầu tiên hắn đi tàu về cái nơi gọi là quê hương ấy, phiêu bạt lâu ngày ở bên ngoài, gần như lần nào trở về cũng mang theo tâm trạng vui sướng và chờ mong. Nhưng sau mùa thu năm đó, mỗi lần ngồi trên chuyến tàu về nhà hắn đều không kìm nén được đau thương. Quê hương là gì, có nhà mới gọi là quê hương. Mà ở đó, hắn không còn nhà nữa, mất gốc, còn gì là nhà, còn nhà nào để về nữa?

Hắn nhìn phong cách lướt nhanh ngoài cửa sổ, lòng tràn đầy thương nhớ. Cô bé ngồi đối diện hình như là người phương bắc, chỉ cây chuối tây hỏi: “Mẹ ơi, mấy cái cây trông giống cây dừa kia là gì thế?” Bà mẹ ôm cô bé trêu mếu vuốt tóc nó, giải thích cặn kẽ. Vành mắt Lâm Giai Thụy hơi đỏ lên. Bỗng nhiên bàn tay truyền đến cảm giác ấm áp, Long Hoàng Văn xoay hắn lại, thấy vành mắt hắn đỏ, liền giơ tay lên xoa nhẹ, nói: “Mệt chưa? Dựa vào anh ngủ một lúc đi, tỉnh giấc là đến nơi ngay thôi.” Dứt lời liền ôm đầu Lâm Giai Thụy dựa vào vai mình.

Lâm Giai Thụy nhìn xung quanh, mặt hơi ửng đỏ. Đôi tình nhân một nam một nữ ngồi đối diện đang dựa vào nhau thân thiện mỉm cười với họ, Lâm Giai Thụy lập tức nhắm mắt giả vờ ngủ, mặt đã đỏ bừng. Long Hoàng Văn cười khẽ, không ngờ Tiểu Thụy da mặt mỏng như vậy.

Anh lấy một chiếc áo khoác từ trong túi hành lý trùm lên người Lâm Giai Thụy, cuối thu trời đã trở lạnh, anh không thể để Tiểu Thụy ốm được. Sau đó cũng gật đầu cười với đôi tình nhân đối diện, coi như là chào hỏi. Xung quanh có rất nhiều ánh mắt đang quan sát, dò xét, khinh thường, dè bủ không phải trường hợp cá biệt. Anh rất muốn đứng lên lớn tiếng tuyên bố rằng đây là người yêu của tôi, nhưng rồi lại thôi. Tuyên bố sự khác biệt của bản thân sao? Không cần thiết, mình càng làm to chuyện người khác càng chế giễu. Chúng tôi chỉ là một cặp đôi bình thường trong nghìn vạn người, có gì khác đôi tình nhân đối diện kia? Long Hoàng Văn mỉm cười nghiêng đầu, dịu dàng nhìn Lâm Giai Thụy, mặc cho thể diện thay đổi khôn lường, mình chỉ muốn ở bên cậu ấy mãi mãi không rời.

Lúc về đến huyện đã là chập tối, mặt trời đỏ như máu đang từ từ hạ xuống, một ngày ngồi tàu khiến hai người đều hơi mệt mỏi, đi bộ còn có chút không vững. Lâm Giai Thụy nhìn cảnh vật vừa quen vừa lạ không nói lời nào, Long Hoàng Văn nắm chặt tay hắn, hắn giãy ra nhưng không được. Lúc ở trên tàu hắn không ăn gì nên không có sức, không giãy được cũng đành thôi, đỏ mặt chấp nhận ánh mắt người ngoài.

Long Hoàng Văn vừa đi vừa tìm một chỗ ăn cơm, huyện nhỏ này hơi hoang vắng, thế nhưng lại rất hợp với khí chất lãnh đạm của Tiểu Thụy, quả nhiên là người nào xứ ấy. Cuối cùng cũng tìm được một quán cơm nhỏ, Long Hoàng Văn thở phào nhẹ nhõm, ở trên tàu Tiểu Thụy cơ bản không ăn được cái gì, giờ chắc đã đói bụng rồi, anh liền kéo Lâm Giai Thụy đi vào.

Bữa tối rất thanh đạm, hình như Lâm Giai Thụy cũng không có khẩu vị, lười nhac gắp thức ăn trong bát, chậm chạp ăn từng miếng nhỏ. Long Hoàng Văn nhú mày, có chút bất lực, thầm nghĩ buổi tối phải tìm quán trọ nào có ông chủ dễ tính một chút, có thể mượn phòng bếp nấu đồ ăn.

Cơm nước xong trời đã tối mịt, đèn đuốc trong huyện được đốt lên, mỗi nhà một ngọn, trong gió thu xào xạc có cảm giác ấm áp vô cùng. Lâm Giai Thụy cũng cảm thấy hơi ấm lòng. Huyện nhỏ vừa quen vừa lạ này tràn ngập quá khứ không muốn nhớ lại, nó đẩy mẹ xuống vực sâu mà cả đời bà không leo lên được, đồng thời đẩy vận mệnh của mình sang một hướng khác. Tốt và không tốt đều bắt đầu ở nơi này, cuối cùng lại kết thúc ở đây. Hắn vẫn luôn có một cảm xúc rất phức tạp đối với mảnh đất này, vừa quyến luyến vừa ghét bỏ. Hắn tưởng rằng một lần nữa trở về cái nơi đối với mình đã không còn là nhà này, hắn sẽ căm hận, sẽ bị thương, nhưng lúc này hắn lại có cảm giác mình thuộc về nơi này. Hắn nghĩ có lẽ đây chính là lý do mẹ nhất định phải về đây.

Long Hoàng Văn chưa từng tới đây, thế nhưng lại giống như một người dẫn đường, chẳng mấy chốc đã giải quyết xong vấn đề ăn ở, sau khi vào quán trọ đơn sơ, không biết Long Hoàng Văn đi đâu, Lâm Giai Thụy ở trong phòng một mình hơi bồn chồn. Từ khi bước chân vào huyện, hắn giống như kẻ mộng du, bầy không khí quen thuộc, cảnh vật quen thuộc cứ khiến hắn có cảm giác ngột ngạt. Đến khi hoàn hồn thì đã ở trong quán trọ rồi. Hắn nhìn bốn phía xung quanh, người đàn ông vẫn lặng lẽ theo sau chuẩn bị mọi thứ đã không thấy bóng dáng, hắn có chút không quen.

Lâm Giai Thụy đi quanh phòng một vòng, cuối cùng làm tổ trên giường, nhắm hai mắt lại. Sau một ngày mệt nhọc, hắn nhanh chóng chìm vào mộng đẹp. Đang ngủ dở mắt, trong lúc mơ màng hình như có ai ôm hắn, hắn khó chịu uốn éo người, muốn tìm một vị trí thoải mái ngủ tiếp. Người ôm hắn có vẻ hơi bất đắc dĩ, gạt tóc của hắn, dịu dàng nói: “Tiểu Thụy, dậy đi tắm đã được không?” Trong lúc nói thì đã đến phòng tắm rồi.

Lâm Giai Thụy bị cởi quần áo cuối cùng cũng tỉnh lại, thấy mình trần như nhộng liền mở to mắt nhìn. Long Hoàng Văn cười nói: “Nước xả rồi đấy. Tắm xong đi ra ăn cơm...” Dứt lời liền hôn nhẹ lên mặt Lâm Giai Thụy mới cái rồi mới đi ra. Vốn dĩ có thể ăn xong tắm, nhưng hôm nay đã đủ mệt rồi, cơm nước xong không thể tắm ngay, như vậy không tốt cho dạ dày, vẫn nên tắm xong ăn thì hơn, sau đó xem TV một lúc rồi đi ngủ. Long Hoàng Văn nhớ lại khuôn mặt đỏ bừng của Lâm Giai Thụy lúc tỉnh dậy phát hiện mình không mặc quần áo lại mỉm cười thích chí, sau đó ra ngoài bày bát đĩa.

Lâm Giai Thụy bị đánh thức hơi tức giận, nhưng nghĩ hôm nay ngồi trên tàu dính không biết bao nhiêu vi khuẩn thì lại thấy bình thường, hắn mang thói quen của người phương nam, dù xuân hạ thu đông mỗi ngày nhất định phải tắm một lần, mùa hè hai lần, nếu chưa tắm đang ngủ dở giấc sẽ dậy tắm đêm, nói thật lòng, có vẻ Long Hoàng Văn nắm rất rõ thói quen của hắn... Tắm xong đi ra, hắn kinh ngạc phát hiện ra một cái bàn và hai cái ghế đẩu, không biết Long Hoàng Văn tìm được ở đâu, trên bàn còn có cơm canh...

Long Hoàng Văn mỉm cười bảo hân: “Ăn cơm thôi. Anh mượn phòng bếp và thức ăn của chủ quán trọ, cả bàn ghế nữa... Lúc tối em không ăn được gì mấy, anh sợ em đói...”

Lâm Giai Thụy cảm thấy thật ấm áp, về quê cuối cùng cũng có cảm giác như về nhà. Mắt hân rơm rớm, không nói gì, chỉ đi tới hôn nhẹ lên má Long Hoàng Văn, nói: “Cảm ơn.”

Long Hoàng Văn vừa bất ngờ vừa vui sướng, luống cuống đưa bát cho Lâm Giai Thụy, bên trên đã chất đầy thức ăn. Lâm Giai Thụy cười, nhận lấy bát đĩa, tâm trạng nặng nề cuối cùng cũng tan biến.

Cơm nước xong, Long Hoàng Văn dọn giường cho Lâm Giai Thụy rồi mới đi tắm, Lâm Giai Thụy ăn hơi no, mang ghế ra ban công ngồi ngắm trăng. Lúc Long Hoàng Văn đi ra, Lâm Giai Thụy đã dựa vào ghế ngủ say sưa. Anh lắc đầu, ôm Lâm Giai Thụy lên giường. Hôn nhẹ lên môi cậu, khẽ nói “Chúc ngủ ngon”, rồi cũng chìm vào giấc ngủ.

26. Chương 25-2: Về Quê Và Bái Tế (2)

Trong rừng bia mộ trang nghiêm, đang đặt vô số linh hồn. Phần mộ của mẹ Lâm ở một góc không quá bắt mắt, Lâm Giai Thụy quỳ xuống, không rõ biểu cảm. Không khí trầm mặc bắt đầu lan ra từ khi bước vào huyện nhỏ này, Long Hoàng Văn cũng im lặng, thời gian không thể xóa nhòa, vậy thì cứ để hân yên tĩnh một mình đi. Anh nhìn thấy rõ ràng, Lâm Giai Thụy lại tạo ra một thế giới nhỏ của riêng mình, ngăn cách với mọi phiền nhiễu, nhưng lần này anh không cố chấp quấy rầy hân. Không ai có thể tỉnh táo và vững vàng khi đối mặt với vết sẹo của mình, hết lần này đến lần khác tự tay vạch ra không phải vì không quên được, mà vì không nỡ quên. Anh không có trải nghiệm cùng người khác sống nương tựa lẫn nhau, nhưng cũng có người thân, máu mủ tình thâm là cái gốc của mỗi người, mất gốc nhất định là nỗi đau xé ruột xé lòng.

Lâm Giai Thụy nhìn khuôn mặt với nụ cười dịu dàng của mẹ mình trên bia mộ, thầm nói: “Mẹ, con về thăm mẹ đây. Người đang ôm bó hoa nhìn ngốc ngốc đang đứng cạnh con là bạn đời mà con chọn. Một đời dài như vậy, có lẽ đến cuối cùng con cũng chỉ thay mẹ chứng minh một đạo lý – lòng người dễ đổi, khó chung sống lâu dài. Nhưng không sao, con đã không còn gì để mất, cuộc đời con ai đến ai đi chẳng còn gì quan trọng. Con sẽ không mất đi chính mình, mẹ hãy yên tâm...”

Long Hoàng Văn cũng quỳ bên cạnh, nói thầm trong lòng: “Bác gái, cháu nghe nói đời bác ba chìm bảy nổi, chuyện tình cảm gặp nhiều trắc trở, từ một gia đình giàu có trở thành trắng tay. Bác lo Tiểu Thụy cũng giống như bác. Nhưng hôm nay cháu xin thề, nhất định sẽ không bỏ rơi Tiểu Thụy, ở bên cậu ấy cả đời.”

...

Khi xuống núi bọn họ tình cờ gặp một người không ngờ tới. Người đàn ông trung niên mặc quần áo mộc mạc, đuôi mắt xệ xuống, có lẽ vì tinh thần căng thẳng cao độ trong thời gian dài, trán thì đầy nếp nhăn, sắc mặt tái nhợt, miệng kéo ra một độ cong khó coi, ông ta chặn đường bọn họ. Lâm Giai Thụy nhíu mày tỏ vẻ chán ghét. Người đàn ông cản trước mặt hai người không cảm nhận được, xoa xoa tay cười với Lâm Giai Thụy: “Thụy Thụy, đã lâu không gặp.”

Long Hoàng Văn cảm thấy không ổn liền kéo Lâm Giai Thụy ra sau lưng, Lâm Giai Thụy khá bất mãn, gạt tay anh ra nghiêm túc nói lại một lần nữa: “Đừng coi em là phụ nữ”, sau đó nói với người trung niên: “Không lâu lắm. Có việc gì?”

Hình như người đàn ông hơi lúng túng, không ngừng xoa hai tay nói: “Biết con sẽ về thăm mẹ, nên ba qua xem sao.”

Lâm Giai Thụy cười giễu cợt: “Vậy giờ xem xong rồi, không thiếu tay không cụt chân, ông có thể đi được rồi.”

Người đàn ông trung niên gấp gáp nói: “Đừng!”, rồi lại chặn đường bọn họ, tiếp tục cười xuề xòa nói: “Tiểu Thụy, ba con mình đã lâu không gặp, qua nhà ba ngồi chơi một lúc, nhé?”

Lâm Giai Thụy không để ý đến ông ta, định vượt qua đi xuống núi, nhưng người đàn ông không bỏ qua, giang hai tay, quyết tâm ngăn cản hai người.

Lâm Giai Thụy không ngờ còn gặp lại người này, ông ta còn cản đường nói ba con mình, hừ, trước đây đánh bạc đem mình làm tiền đặt cược sao không nói một tiếng cha con? Trước đây đòi ly hôn bằng được, đuổi mình và mẹ ra khỏi nhà, không cho một đồng tiền, sao không nói một tiếng cha con? Hắn phì cười xua xua tay, mất kiên nhẫn nói: “Có gì nói thẳng, không phải vòng vo tam quốc.”

Người trung niên thấy sắc mặt Lâm Giai Thụy rất tệ, cuối cùng cũng không quanh co nữa: “Tiểu Thụy... Đạo này ba hơi kệt...”

Long Hoàng Văn vốn tưởng rằng cha Lâm Giai Thụy cũng đã qua đời, không ngờ đột nhiên lại mọc ra một người cha với hình tượng hèn hạ khác hẳn Tiểu Thụy như thế này... Anh nhìn Lâm Giai Thụy nhàu mày, cảm thấy có chút đau lòng, mấy hôm nay chân mày của hắn hình như chưa từng giãn ra, lúc này còn nhàu chặt hơn. Anh cũng nảy sinh sự chán ghét đối với người đàn ông cản đường trước mặt, nếu đây là lý do làm Tiểu Thụy càng thêm mất vui, vậy thì anh nhất định không tha cho người này.

Lâm Giai Thụy móc ra một ít tiền lẻ thường hay nhét trong túi và một tờ một trăm tệ ra đưa cho ông ta, bực bội nói: “Tôi chỉ có nhiều đây. Lấy hay không tùy ông.”

Lâm Khải Phong chưa gặp đứa con trai này rất lâu rồi, thói mê cờ bạc của ông ta rất khó sửa, sau khi ly hôn với vợ cũ ông ta liền cưới một người phụ nữ có gia cảnh khá tốt, nhưng gia sản bao nhiêu cũng không lấp được cái động cờ bạc không đáy. Thế là ông ta dòm ngó vợ cũ và con trai. Tin vợ cũ qua đời thỉnh thoảng cũng nghe mấy người phụ nữ thích hóng hớt nói tới, ông ta biết con trai hiếu thuận, ngày giỗ nhất định sẽ trở về, vì vậy tìm ra nghĩa trang phục sức. Chờ được người nhưng chỉ nhận được ánh mắt khinh bỉ và tờ một trăm tệ như xua đuổi của con trai.

Lâm Khải Phong không cam lòng, dứt khoát nói toạc ra: “Ông nuôi mày lớn bằng này, đến chút tiền báo hiếu cũng không có, một trăm tệ mày đuổi ăn xin à!”

Lâm Giai Thụy nhếch miệng cười khẩy: “Hả? Tôi còn không biết thì ra ông cũng nuôi tôi. Tôi tưởng cái sòng bạc đó mới là nhà ông, mấy lá bài mới là con trai ông chứ, tôi nghĩ sai rồi sao?”

Lâm Khải Phong nghẹn lời, định tiến lên động tay động chân, nhưng chưa kịp chạm tay vào Lâm Giai Thụy đã bị người đàn ông ông ta xem nhẹ từ nãy đến giờ vật qua vai. Tiếp đó là mấy cú đấm, đánh đến khi ông ta cầu xin tha thứ.

Long Hoàng Văn vốn dĩ còn kính trọng ông ta một chút vì đối phương là cha Lâm Giai Thụy, nhưng nghe đến đoạn “Đạo này hơi kệt...”, trong lòng cũng chỉ có chút khinh thường loại người đến mộ vợ cũ không phải để bái tế mà để xin tiền, ai ngờ ông ta còn định ra tay với Tiểu Thụy. Không thể chịu đựng nổi, anh tức giận quá liền vật ngã ông ta qua vai. Kính già yếu trẻ? Vậy thì phải xem ông có yếu trẻ hay không thì tôi mới kính già nhé! Long Hoàng Văn được coi là có văn hóa cũng tức giận đến mức phải đá mấy phát vào người dưới đất, hung hăng nói: “Ông còn dám làm phiền cậu ấy thì đừng trách tôi chặt cụt tay, cho ông hết đường cờ bạc!”

Lâm Khải Phong sợ co đầu rút cổ, run rẩy nói: “Không dám không dám nữa!”

Long Hoàng Văn cũng rút ví tiền trong túi ra, rút mấy tờ vứt xuống đất, sau đó kéo Lâm Giai Thụy đi.

Còn Lâm Khải Phong ở phía sau thì mừng rỡ nhặt mấy tờ tiền lên, áp vào mặt ngửi ngửi, vẻ mặt đầy thỏa mãn. Mặc dù trông con trai có vẻ ăn nên làm ra lắm, nhưng mỗi năm cũng chỉ có dịp này gặp được để vòi tiền, có điều hy vọng lần sau hắn sẽ không dẫn theo vệ sĩ hung dữ như vậy về cùng... Lâm Khải Phong bò dậy, nắn nắn eo thâm nghĩ.

Lâm Giai Thụy tái mặt đi đằng trước, chưa từng nghĩ rằng “người cha” trên danh nghĩa biến mất nhiều năm trong cuộc đời mình gặp lại chỉ để xin tiền. Nực cười mình ban đầu còn ôm một chút hy vọng. Hy vọng ông tới để bái tế mẹ, sấm hổi chuyện năm đó, hy vọng ông tỏ ra quan tâm đến mình. Hắn cười mỉa mai, mười năm trước chẳng phải hắn cũng từng bị vứt bỏ sao? Vì sao bây giờ còn nảy sinh sự mong đợi không cần thiết này? Có mong đợi thì sẽ có thất vọng, tốt nhất là không ôm bất cứ hy vọng nào ngay từ đầu, thì dù được hay mất cũng vẫn giữ được nội tâm yên bình. Mình đã không còn người thân, hai năm

trước đã mất rồi. Trên đời không còn nơi nào dành cho mình, không còn ngọn đèn nào chờ mình nữa rồi. Lâm Giai Thụy buồn bã nghĩ.

Phía sau bỗng có một bàn tay ấm áp vươn ra, nắm chặt bàn tay lạnh buốt của hắn, dường như bị nhiệt độ ấy làm cho giật mình, vội vàng kéo hắn dừng lại, lôi hai bàn tay hắn áp lên ngực mình. Tiếp xúc với lồng ngực ấm áp và nhịp tim rõ ràng, Lâm Giai Thụy liền thuận thế tựa đầu lại gần, cấp bách muốn cảm nhận hơi ấm đó, dường như đây là cọng cỏ cuối cùng của hắn.

Nghĩa trang vắng lặng, rất ít người qua lại, Long Hoàng Văn vòng tay ôm người đang dựa vào mình, trong lòng cảm thấy có gì đó căng chặt đến đau đớn. Anh ôm chặt người trong ngực, muốn truyền hơi ấm của mình sang, cổ họng nghẹn ngào như muốn bật khóc. Anh thương người này. Lâm Giai Thụy không khóc, nhưng hắn cảm nhận được nỗi đau của anh, hơi nhếch miệng cười. Long Hoàng Văn không biết phải làm gì mới có thể xoa tan đau buồn của Lâm Giai Thụy, chỉ có thể thầm thề rằng, sau này nhất định phải đối xử tốt với hắn gấp bội, không để hắn phải chịu một chút ảm ức nào...

27. Chương 26: Chờ Đợi Chỉ Để Gặp Lại Em (hoàn Chính Văn)

Từ nghĩa trang trở về, Lâm Giai Thụy vẫn tiếp tục im lặng, Long Hoàng Văn đi theo sau muốn an ủi lại không biết làm cách nào, chỉ có thể lo lắng suông. Bái tế mẹ Lâm Giai Thụy xong, hai người liền khởi hành về thành phố A. Thực ra Lâm Giai Thụy không định trở về, muốn cứ như rời đi như vậy, nhưng nhìn người bên cạnh cứ nhủu mày lo lắng lại thôi.

Lúc về đến thành phố A thì Lương Cẩm đã đi rồi, tất cả đã yên bình trở lại. Lâm Giai Thụy đi chào tạm biệt Lữ Triết Minh, hắn tính đi Đôn Hoàng. Danh tiếng của hắn đã được Lương Cẩm đính chính trong giới nhiếp ảnh, tìm ra rất nhiều chứng cứ chứng minh tấm ảnh năm đó do chính tay Lâm Giai Thụy chụp. Lâm Giai Thụy cũng không để ý, tất cả đều đã thay đổi, danh lợi đối với thời gian chỉ là cát bụi. Hắn chỉ muốn nhân lúc còn sống làm những điều mình thích, còn có danh tiếng hay không không còn quan trọng nữa.

Lữ Triết Minh kéo tay Lâm Giai Thụy, có chút lo lắng, nhưng hắn biết nói nhiều vô ích, vì vậy chỉ bảo: “Cậu không cô đơn, nhớ phải trở về.”

Lâm Giai Thụy vỗ vỗ tay hắn, cười đáp: “Sao người nào người ấy đều làm như sinh ly tử biệt không bằng? Có phải tôi một đi không trở lại đâu.” Mấy hôm nay Long Hoàng Văn cũng vậy, càng lúc càng quấn lấy hắn, bị làm tới mức đi đứng cũng không vững, Lâm Giai Thụy hơi bất đắc dĩ. Hắn hiểu sự luyến tiếc và bất an trong lòng anh, nhưng hắn cũng không thể hứa hẹn điều gì, chỉ có thể nói cuộc đời thay đổi khôn lường, không ai bắt buộc phải chờ đợi ai, nếu anh muốn đi hắn cũng không níu kéo.

Lữ Triết Minh nói: “Cậu coi mọi thứ nhẹ như lông hồng, nhưng bọn tôi không thể làm như vậy, vì thế cậu nhất định phải trở về.”

Lâm Giai Thụy gật đầu, dấm một phát vào ngực Lữ Triết Minh, sau đó lại tự dấm vào ngực mình, ý nghĩa thế nào không cần nói cũng hiểu. Tôi sẽ trở về, bởi vì đây là nhà của tôi.

Lữ Triết Minh hài lòng xoa xoa đầu Lâm Giai Thụy, nói: “Vậy thì được.”

Lần này Long Hoàng Văn kiên quyết muốn đưa Lâm Giai Thụy ra nhà ga, nhìn hắn lên tàu mới thôi, anh không muốn ôn lại sự việc kinh hoàng lần trước nữa, tìm anh không chịu nổi mắt.

Phòng chờ có rất đông người, xung quanh đủ các loại mùi, Long Hoàng Văn hơi không quen, thế là bóc một quả cam đưa ra trước mặt Lâm Giai Thụy nói: “Cầm lấy ngửi đi.” Anh chỉ tìm được một chỗ gọi là ngồi được, liền bảo Lâm Giai Thụy ngồi, còn anh đứng giữ hành lý, lải nhải dặn dò lại một lượt những điều lần trước từng nói.

Lâm Giai Thụy chỉ cười nghe anh dài dòng văn tự, trong lòng là sự ảm áp trước nay chưa từng có. Hắn cầm quả cam, kinh ngạc vì sự tỉ mỉ của Long Hoàng Văn, thực ra hắn rất nhạy cảm với mùi hương xung quanh, ngồi xe chưa từng ăn gì, nhưng hai lần ra ngoài cùng Long Hoàng Văn anh đều chú ý đến và tìm được cách

giải quyết. Một người như vậy khiến hắn nảy sinh cảm giác buồn lưu luyến khi đi xa mà trước nay chưa từng có. Thời gian phiêu bạt rất dài, cũng từng nhiều lần đứng một mình trong phòng chờ nhìn người đến kẻ đi, một vài cuộc chia ly khiến hắn dậy lên một chút cảm xúc lưu luyến tiếc. Hắn kéo Long Hoàng Văn lại, bảo anh cúi đầu, sau đó nhanh như chớp, hôn một cái lên mặt anh, nói: “Anh yên tâm đi. Đây không phải lần đầu tiên em đi xa, em sẽ tự lo cho bản thân mà.”

Long Hoàng Văn càng thêm thương hắn, còn trẻ đã phải gánh vác mọi việc, thuở nhỏ xa nhà, khi chí nguyện hoàn thành thì lại mất người thân yêu nhất. Anh nắm chặt tay Lâm Giai Thụy nói: “Anh biết em có thể lo cho bản thân, nhưng anh vẫn không yên tâm được.”

Lâm Giai Thụy nhất thời cũng không biết phải nói gì mới khiến anh hết lo, có lẽ nói gì cũng là không đủ. Long Hoàng Văn từng đề nghị đi cùng với hắn, nhưng bị hắn từ chối. Một người luôn hi sinh quá nhiều vì người khác, lúc nào cũng chiều theo ý người đó, tình cảm mất đi cân bằng cuối cùng sẽ trở thành cái gì? Hắn rời đi một thời gian, có lẽ chỉ là để lại một đường lui cho đối phương.

Bắt đầu soát vé vào trạm, đoàn người rục rịch đi về phía trước, Lâm Giai Thụy và Long Hoàng Văn đi sau cùng, Long Hoàng Văn vẫn nắm chặt tay Lâm Giai Thụy. Sắp đến cửa soát vé, Lâm Giai Thụy giắt tay mình ra khỏi tay Long Hoàng Văn, kiễng chân vò loạn tóc anh, thân mật nói: “Về đi. Em sẽ trở lại mà.” Dứt lời liền sải bước đi về phía trước, biến mất trong đám người đang chen lấn.

Long Hoàng Văn nhìn theo bóng lưng hắn, cảm thấy có chút hoảng hốt. Người này nhìn thì có vẻ không quyết đoán, nhưng thực ra rất dứt khoát, dường như hắn chưa từng lưu tâm đến thứ gì, cũng không thứ gì có thể kìm chân hắn, níu kéo trái tim hắn. Một người vô tình như vậy thường xuyên khiến trái tim anh đau đớn, thương cho quá khứ của hắn, lo lắng vì chuyến đi của hắn. Dường như mỗi phút mỗi giây không có người này bên cạnh là một sự giằng vò, nhưng người kia lại có thể rời đi không chút vương vấn. Có lẽ thích một người như vậy là một nỗi bi ai, nhưng anh sớm đã hăm sâu vào không thể thoát ra được nữa, trái tim chỉ rung động vì người này, giống như người phụ nữ trong hậu cung thời xưa chờ quân chủ đến lâm hạnh, ôm nỗi tương tư ngày đêm tích góp mà không thể hóa giải, chờ đợi, lại đợi chờ.

Long Hoàng Văn chờ liên tục 395 ngày 16 giờ 24 phút 48 giây, một ngày nào đó mở cửa ra nhìn thấy người đang nằm ngủ say trên ghế sofa, anh cảm thấy như đã trải qua mấy đời. Một năm trở lại đây thỉnh thoảng nhận được bưu thiếp hắn gửi về, trên bưu thiếp thường chỉ là một câu ngắn gọn: “Em đang ở đâu đó, tất cả đều ổn”, thỉnh thoảng cũng nhận được điện thoại của hắn, nghe hắn kể chuyện các nơi, nghe hắn nói chụp được mấy tấm ưng ý như thế nào... Những lúc như vậy tâm trạng của anh trở nên tốt chưa từng có. Một lần anh nghe thấy thư ký và những người khác bàn tán trong phòng giải lao rằng: “Tổng giám đốc giữ cái biểu cảm cứng nhắc đó chắc được một năm rồi ấy nhỉ, tôi còn đang nghi anh ấy mắc chứng suy thoái cơ mặt đây, có mỗi một lần đưa bưu thiếp cho anh ấy mới thấy anh ấy cười, ai chà, mọi người đoán thử xem, người gửi bưu thiếp cho tổng giám đốc liệu có phải người trong lòng không...”

Anh nhìn Lâm Giai Thụy đang ngủ say, khóe miệng nhếch lên càng cao, thầm nói: “Không những là người trong lòng, mà còn là người trong tim.” Anh đi tới thương tiếc nhìn khuôn mặt hơi gầy gò của Lâm Giai Thụy, cẩn thận ôm lấy hắn, thầm nghĩ sao lại gầy thành thế này. Sau đó ôm hắn vào phòng ngủ, hôn nhẹ lên má hắn, lại ôm chặt, ghé vào tai hắn thì thầm: “Em xem, anh không có bỏ đi, khảo nghiệm em cho anh coi như thông qua rồi chứ? Vậy sau này em cũng không được bỏ anh đi đâu...”

Bên ngoài là mùa đông rét lạnh rì rào, Long Hoàng Văn ôm người trong lòng lại cảm thấy ấm áp chưa từng có. Anh muốn những năm tháng sau này cũng vẫn ấm áp như vậy, chỉ cần có người này ở bên.

– Hoàn –

28. Chương 27: Lời Cuối Sách

Hậu ký

Về câu chuyện liên quan đến nhiếp ảnh này, cảm hứng xuất phát từ chuyến du lịch hồi tốt nghiệp của tôi, đến công viên thủy cung bị lừa chụp ảnh mất tôi 10 tệ, chụp cũng không đẹp, bối cảnh là đủ các loại san hô được nuôi trong công viên hải dương. Nói thật, nhiếp ảnh gia trông như thế nào tôi chẳng có ấn tượng gì. Chỉ là người xếp hàng chụp ảnh rất nhiều, sau đó vì một bộ phận do không hài lòng nên không lấy ảnh – Đây chính là nguyên mẫu của Lâm Giai Thụy nè. Còn Lữ Triết Minh, trong công viên thủy cung đúng là có người cá biểu diễn, nhưng diễn viên là một em gái xinh đẹp. Khi đó tôi nghĩ, vì sao không thể là nam chứ... Thế là cứ như vậy.

Vốn dĩ định viết hai mẩu truyện thôi, hoặc là viết một đoạn văn, kết quả chẳng hiểu sao càng viết càng dài. À, có một chi tiết tôi thêm vào, chính là trong ba thế lực lớn, nhân vật Đỗ Vũ Đường, thích chưng diện ngạo kiều nữ vương công... Ban đầu tôi định cho ba thế lực kìm hãm lẫn nhau, rồi thì Đỗ Vũ Đường vạn người mê nè, hai ông lớn khác tranh đoạt ghen tuông nè. Sau đó tôi cảm thấy chắc tôi không đủ sức đào thêm hố, nên chỉ thêm đến đó thôi.

Lại nói về cảm nhận của tôi đối với bộ truyện này, hoặc là những điểm thiếu sót tôi tự nhận thấy: Lần đầu tiên viết bộ dài như vậy (Thực ra cũng không gọi là dài, nhưng đối với tôi là dài lắm rồi), tình tiết nhân vật nhiều chỗ chưa đến nơi đến chốn, viết đến cuối cùng đã đi thật xa khỏi ý tưởng ban đầu. Ví dụ như hình tượng yêu nghiệt công của Lữ Triết Minh sau cùng hoàn toàn vỡ thành bảo mẫu của Lâm Giai Thụy... Thứ duy nhất không vỡ chính là nhân vật An Chí Hằng... Thứ hai, vốn dĩ là 2 CP, mọi người có cảm thấy cuối cùng đất diễn của cặp Lữ Triết Minh gần như không còn? Không móc nối, độ chặt chẽ giữa các nhân vật không đủ, vì vậy thành ra như thế. Còn cả Lương Cẩn nữa, từ đầu tôi định tàn nhẫn ngược hấn, nhưng bút lực có hạn, không thể viết ra được cảm giác âm hiểm tự cao tự đại đó, đồng thời trong quá trình viết tôi cũng hơi thích hấn. Nói sao nhỉ, đây chỉ là một người không hiểu chuyện tình cảm, chỉ biết dùng sức mạnh để giành giật, tưởng giành được sẽ là của mình, bị kịch của việc yêu sai cách. Tình yêu không phải cứ muốn là được, trên đời này người muốn mà không được có rất nhiều, bạn tưởng mình đã nỗ lực rồi nhưng đôi khi kết quả lại không như bạn mong muốn. Lương Cẩn đã làm rất nhiều việc, hấn tưởng hấn đã rất cố gắng để giữ Lâm Giai Thụy bên cạnh, nhưng không ngờ mỗi việc hấn làm đều đẩy Lâm Giai Thụy xa hơn. Tôi nghĩ kết cục như vậy đã rất ngược tâm Lương Cẩn rồi, nên thôi không ngược thân nữa. Để hấn về với quỹ đạo cuộc sống vốn có, ôm ảo tưởng không thể phai mờ về tiểu công trai qua phần đời con lại đi... Thế nên hấn chỉ là pháo hôi thôi... (Quả nhiên là tôi không biết viết thể loại ép yêu ==)

Trong truyện cũng có rất nhiều ý nghĩa tiêu cực – Quan điểm của Lâm Giai Thụy về tình yêu và cuộc sống thực ra rất tiêu cực, không loại trừ nguyên nhân lúc tôi viết bộ này, không tìm được chỗ thực tập hải long nên cảm xúc bị ảnh hưởng. Về điểm ấy thì, ặc, mọi người cứ đọc đi, cuộc đời vẫn rất tốt đẹp, chúng ta còn trẻ, còn nhiều điều tuyệt vời đang chờ chúng ta khám phá. Phư phư

~Sắp tới chắc sẽ có phiên ngoại ~ Tui sẽ cố gắng nà ~~

29. Chương 28: Phiên Ngoại 1: Thành Phố Đau Thương

Mùa thu luôn luôn đến với thành phố A một cách chậm rãi như vậy, nhưng một khi nó đến liền khiến người ta cảm thấy vắng lặng tiêu điều, giống như mùa thu mười năm trước, mùa đông còn chưa đến đã có cảm giác ngoài trời rét cắt da cắt thịt.

Lương Cẩn dắt con gái đi trên đường, lòng bỗng sinh ra một nỗi đau thương. Trước đây tại sao cô tình phải đến thành phố này, hợp đồng với Dịch Khiêm có thể giao cho người khác làm. Hợp đồng chưa hoàn thiện căn bản không phải là lý do, huống hồ Dịch Khiêm cũng không phải loại người dễ hợp tác, bản hợp đồng lúc đó chiếm một món hời từ gã. Nhưng gã không buông xuống được, sau vụ tai nạn đó gã nói gã sẽ không từ bỏ, nhưng gã có thể làm gì đây? Người đó vẫn không chịu ngoảnh lại nhìn gã lấy một lần. Bàn tay vươn ra nắm lấy mãi mãi chỉ là hư không. Ở lại thành phố này bao nhiêu năm, vẫn thường đi thăm dò cuộc sống của hấn theo thói quen, không muốn thấy hấn hạnh phúc bên người khác, lại không nhin được muốn xem hấn sống có tốt hay không. Nhìn hấn được Long Hoàng Văn cung phụng, nét mặt bằng giá biển mất, nụ cười ngày càng nhiều hơn. Nhìn hấn kết thúc tháng ngày lang bạt trước đây, làm hiệu đính tại một

tòa soạn ở thành phố A, ổn định cuộc sống. Nhìn những tác phẩm của hần lấy lại sự sáng sủa thời thiếu niên... Trong lòng vừa vui vẻ lại vừa nhức nhối. Nhìn mãi nhìn mãi, không tìm được lại cố trụ lại, lưu luyến liền một mạch hơn mười năm trời.

Tình yêu mãnh liệt nhất của cuộc đời bỏ ra vào thời điểm bản thân còn trẻ người non dạ, lại không có cơ hội thu hồi. Gã ngoảnh lại nhìn con đường đã đi qua, trong lòng có tiếc nuối và hối hận, nếu trước đây gã dùng một phương thức khác, liệu kết quả có khác đi không? Thỉnh thoảng gã cũng tự hỏi, nếu như được làm lại lần nữa thì mọi chuyện sẽ ra sao? Nhưng cuộc đời không có nếu như, con đường đã đi qua không cách nào thay đổi. Gã cười tự giễu, đến năm mơ gã cũng muốn thoát khỏi cuộc sống bị kẻ khác sắp đặt, cuối cùng bản thân lại chạy về để sống cuộc sống đó. Nghe theo sự sắp đặt cưới một cô gái nhà giàu mình không quen, sau đó duy trì một cuộc hôn nhân nhạt nhẽo vô vị mãi đến khi đối phương không chịu đựng nổi... Lần phản nghịch duy nhất của gã đó là đến thành phố này, khẳng khẳng muốn ở lại, cố thủ tại đây không chịu rời đi, cho dù đây từng là một thành phố đầy đau thương...

Tay bị lắc lắc, cúi đầu nhìn, con gái tủi thân bĩu môi làm nũng: “Ba không quan tâm con gì cả ~”

Thì ra con gái kéo gã đòi mua búp bê, gã ngồi xuống trêu mếu hỏi: “Tư Thụy thích con búp bê nào?”

Cô bé vươn tay chỉ con Doraemon bên trong nói: “Ba ơi ba ơi, con muốn mèo máy! Có túi thần kỳ của nó con có thể muốn gì được nấy nha ~”

Lương Cẩn cười bất đắc dĩ: “VẬY TIỂU TƯ THỤY MUỐN GÌ NÀO? Ba cũng có thể cho con mà!”

Cô bé nghiêng đầu: “Cái gì cũng được thật sao?”

Lương Cẩn yêu thương xoa đầu con gái nói: “Thật.”

Cô bé mỉm cười vui sướng, sau đó cúi đầu đếm ngón tay cân nhắc: “Con muốn ngày nào cũng được ăn kẹo que, muốn có người làm bài tập cho con mỗi ngày, với cả, với cả nếu có người đi học thay con nữa thì càng tốt...”

Lương Cẩn ghen lời: “Bảo bối này, cái gì cũng có người làm cho con rồi, vậy con làm cái gì đây?”

Cô bé nghiêng đầu: “Con... Con ăn cơm trò chuyện với ba nè ~”

Lương Cẩn xoa đầu con gái nói: “Được rồi, ba con không có bản lĩnh cao cường như vậy, vẫn phải mua mèo máy cho con thôi, xem nó có thể thực hiện cho con không!”

Lương Cẩn đành ôm con gái mua đồ chơi cho cô bé. Cô con gái này là gã tìm người mang thai hộ, một là vì vợ cũ không muốn chịu khổ, gã cũng không ép buộc; hai là vì gã lãnh cảm, vợ cũ từng nhiều lần đề nghị đi trị liệu, nhưng gã không tiếp thu, bởi gã biết mình không có vấn đề, mỗi lần nghĩ đến người đó gã đều bình thường đến mức không bình thường hơn, chẳng qua là vấn đề tâm lý mà thôi. Vì vậy khi vợ cũ đề nghị ly hôn, gã không phản đối. Vợ cũ không muốn nuôi con gã liền nuôi bên người, gã không nghiêm khắc với con cái như cha và ông, gã luôn hy vọng nó có thể sống tự do, giống như người nọ đã từng...

Mua đồ chơi xong, con gái yêu thích ôm chặt trong lòng, rồi bỗng hưng phấn chỉ về phía trước nói: “Ba ơi ba, chú kia đẹp trai hơn cả ba kìa!”

Lương Cẩn nhìn theo hướng tay con gái, sững người – Là Lâm Giai Thụy đã lâu không gặp. Người nọ đeo máy ảnh trước ngực, đang chậm rãi tản bộ trên đường, hình như đang tìm cảnh để chụp. Mặc dù Lương Cẩn hay quan tâm đến cuộc sống của hần, nhưng đúng là đã lâu không gặp. Trong lòng Lương Cẩn trào dâng nỗi xót xa và kích động vô cùng. Tiến lên chào hỏi, hay quay người bỏ đi đây?

Thân thể đã không đợi lý trí quyết định, chủ động ôm con gái đi tới, gơ tay lên vẫy vẫy.

Lâm Giai Thụy trông thấy gã cũng ngẩn người, sau đó mỉm cười nhìn con gái trong lòng gã nói: “Hi, lâu rồi không gặp, nghe nói anh có con gái lâu rồi, nhưng đây là lần đầu tiên gặp mặt.” Nói rồi liền tháo máy ảnh từ trên cổ xuống: “Lần đầu gặp cháu, chú đi tay không hay, đây coi như quà gặp mặt nhé!”

Lương Cẩn định từ chối, Lâm Giai Thụy lại khoát khoát tay. Mười mấy năm trôi qua, quá khứ đã sớm phai nhạt, mấy năm nay biết Lương Cẩn cũng ở thành phố này, Long Hoàng Văn từng lo gần chết, nhưng Lâm Giai Thụy không để ý. Chuyện năm đó đã trôi xa, có ai hồi trẻ không phạm sai lầm? Hơn nữa trong khoảng

trời thanh xuân của mình, Lương Cẩn cũng coi như một trong những số ít bạn bè của hắn. Nhiều năm sau gặp lại chào hỏi thì có thể, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó mà thôi.

Cô bé nhận lấy chiếc máy ảnh, thích thú vô cùng, sờ chỗ nọ ấn chỗ kia. Lâm Giai Thụy thấy cô bé thích cũng rất vui vẻ, liền đề nghị đi ăn cùng nhau, sau đó vừa đi vừa dạy cô bé cách chụp ảnh.

Lương Cẩn cầm balo giúp Lâm Giai Thụy đi theo sau nhìn người đang vui vẻ trò chuyện cùng con gái mình, trong lòng nảy sinh niềm thỏa mãn. Trở về thành phố này quả nhiên là quyết định đúng đắn, ít nhất có thể tình cờ gặp nhau như thế này...

Trước đây con gái chưa từng chăm chú nghe giảng như vậy, hai mắt sáng ngời nhìn Lâm Giai Thụy, có thể thấy cô bé rất thích hắn. Lương Cẩn mỉm cười, quả nhiên là cha con một lòng sao, ngay cả ý thích cũng giống nhau đến vậy.

Mọi người ăn ở một nhà hàng không tẻ, đặc sản của thành phố A là hải sản. Ở đây lâu, dần dần cũng thấy hơi thích ăn mấy thứ hải sản này. Lương Cẩn tưởng Lâm Giai Thụy ở thành phố A lâu rồi, thói quen ăn uống cũng thay đổi. Không ngờ hắn vẫn không hứng thú lắm với hải sản, Lương Cẩn hồi hận xanh cả ruột.

Ăn được một lúc, chuông điện thoại của Lâm Giai Thụy vang lên. Chắc là Long Hoàng Văn rồi, khỏe miệng hắn hơi nhếch lên. Lương Cẩn ngậy ngậy, người này rõ ràng đã ngoài bốn mươi, vậy mà trông vẫn rất trẻ, cười lên vẫn đẹp như mười năm trước...

Không lâu sau Long Hoàng Văn đã xuất hiện trong nhà hàng, thấy đồ ăn trên bàn liền trừng mắt nhìn Lương Cẩn, sau đó lo lắng kiểm tra Lâm Giai Thụy, chỉ sợ hắn lại bị làm sao.

Lương Cẩn ghen ghét nhìn anh, nhưng có mặt Lâm Giai Thụy gã cũng không tiện nói gì, chỉ có thể mở to mắt nhìn Long Hoàng Văn kéo Lâm Giai Thụy dậy nói về nhà ăn cơm, Lâm Giai Thụy áy náy nhìn cô nhóc mỉm cười, sau đó đi theo Long Hoàng Văn!

Cô nhóc vốn đang ăn rất vui vẻ, thấy chú phải đi liền không hài lòng. Nó ném thìa, bĩu môi như sắp khóc. Nhưng Lâm Giai Thụy đã ra đến cửa rồi, cô bé chỉ có thể oán giận với ba mình: “Ba ơi, cái chú mới đến kia thật đáng ghét, dắt chú Lâm đi rồi ~”

Lương Cẩn cười bất đắc dĩ, ôm con gái ra quầy thanh toán, vừa nói với nó: “Lần sau lại tìm chú Lâm chơi được không?”

Cô bé vẫn bĩu môi nhưng vẫn đồng ý. Như vậy mình có thể gặp lại hắn rồi, mặc dù chắc chắn sẽ bị Long Hoàng Văn ghét, nhưng vậy thì sao chứ, hắn đã chiếm được thứ mình vĩnh viễn không có được, lượn lờ xung quanh hắn để nhắc nhở hắn biết quý trọng, nếu không sơ sẩy một chút thôi là sẽ đánh mất người đó giống như mình...

Lương Cẩn ôm con gái, trên đường lái xe về nhà, nhìn đường bắt đầu lên đèn, thăm nghĩ, thành phố đã, đang và mãi là thành phố đau thương này, chỉ cần có anh, dù trái tim tôi mỗi ngày đều như bị chiên trong chảo dầu cũng vẫn sẽ ở lại...

[Đây chính là kết cục cuối cùng của Lương Cẩn, kết hôn theo chỉ định của ông cha, sau đó ly hôn, cô con gái và Lâm Giai Thụy mãi mãi không có được là nơi gửi gắm lớn nhất của gã. Lương Cẩn sống ở thành phố A cùng Tiểu Thụy, thường xuyên để ý đến cuộc sống của hắn nhưng không thể tới gần... Có lẽ nhìn người yêu thương hạnh phúc dần trở thành một thói quen, nhưng hạnh phúc của người thương lại không đến từ gã cũng trở thành tiếc nuối và hối hận vĩnh viễn của gã...]

Hết Phiên ngoại 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truy-tim>